

www.e-rara.ch

Opera nuper in lucem prodeuntia

Mechthild

[Venedig], [1522]

Stiftung der Werke von C.G.Jung, Zürich

Shelf Mark: Online

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-7692>

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

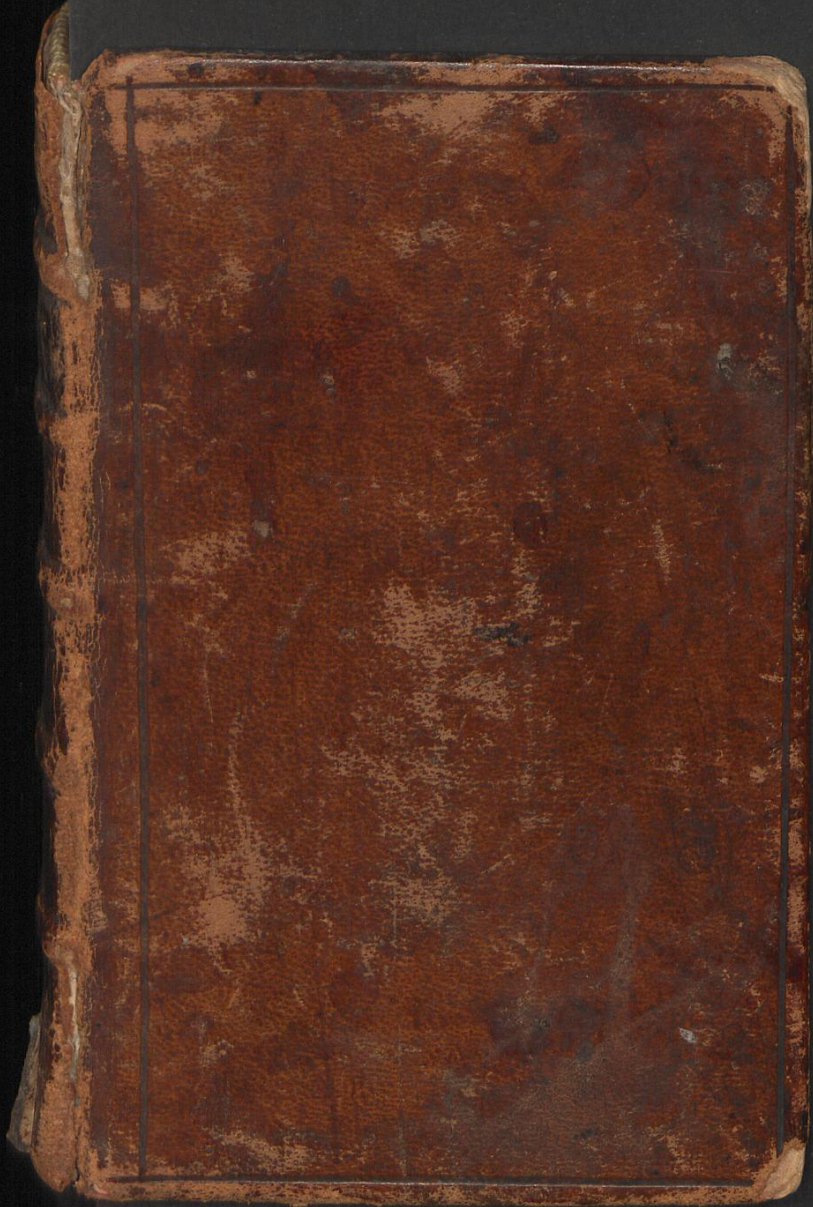
e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

Ex libris T. Godefridi Vagouff Goudani

Opera Nup in lucē pdeūtia.

**Liber Gratie spūalis Visionū & Reuelationū
Btē Methildis Virginis deuotissime
ad Fidelium Instructionem.**

**Euangeliiū Beati Nichodemi de passione Chri
sti ac descēsu eius ad Inferos Testimonio
Charini & Leutii resurrectorum.**

**Epistola Lentuli ad Romanos de Persona & Ef
figie & moribus Christi, que sola com
perta est in Annalibus Romanorū.**

**Visio mirabilis Ysaie Prophete, que tam diuī
ne Trinitatis Archana q̄ Generis hūa
ni redemptionem manifestat aduer
sus Hebraicā Caliginem.**

**Visio Sancti Alberti Episcopi Agrippinensis
de octo Regulis Vitę humane meritoriis
a Christo sibi in missa reuelatis.**

**Preclarū Erithree Sibille Vaticiniū ab Excidio
Troiano vsq; ad Seculi consumationem
in Orthodoxę fidei Testimonium.**

Antonius de Fātis Taruifinus Liberaliū Disci-
plinarum Doctōr Illu. ac religiosissime
Deodate de Ruere de Mōre Feltro
Moniali obseruatissime. S. P.

M Ihi sepius innumera Librorū volumina
reoluēti Deodata Illu. ac venerabilis, vl-
tra humanas gentiliū Phorū theorias, in qbus
(vt verū fatear) pter īgeniorū Progymnasma-
ta & inanē mūdi Sapiām & gloriā, vt inqt Pau-
lus, nihil est, qđ ad illā supcelestē Hierusalē & feli-
cē dei visionē attinere videat, ad quā solā & pp
ipsam nati sumus, qñquidē cōi oīum & Phorū
& Theologorū cōsensu hō sit capax felicitatis,
& si nulla meliori beari possit, q̄ orthodoxe fidei
cognitiōe, occurrit nuprime Liber visionū ac re-
uelationū diuinarū brē Methildis virgīs mōialis
oī diuino misterio oī deuotiōe adeo refertus, vt
nō abre Liber Gratie spūalis xpo sibi dictāte fue-
rit noīatus. In quo sane tāta est deliquētiū īstru-
ctio, laborantiū satisfactio, Fideiū deuotio, vt
amēssimū delicatissimū pbeat aīe pabulū, pace
q̄ oīum dixerī, sūmope sit lectitādus colēdus affe-
ctādus. Presertī cū hāc ī ferreā etatē deducti mor-
tales tenebrosa cecuciāt labyrītho, delictis & er-
roribus vndiq̄ scatētes, medella potius aī quā
corpis egētes, q̄ & si literaria laborēt officia leui-
bus attamē poetarū vel oratorū lenociniis irre-
tiūtur aut Sophistarū deliramētis vel gētilium
Phorū ambagibus de mūdi eternitate vel aīarū
interitu aut Aueroico more intellectus vnitare

id affectantes, vt Grāmatiste potius aut phiaſtri
q̄ Chriſticolē vulgo appellitent. Nūc vero quū
liber iſte deuotiſſimus in cōem xpianorū frugē
nuprime i lucē pdiret, equū ſane duxi, vt tuo p-
tectus patrociniō meliori aura potiretur, neq̄
mihi pſuadeſ potui, cui melius, cui digni⁹, cui
gratius hūc Librū Grē ſpūalis deſtinare dedica-
re q̄ tibi Deodate Illu. Virgī religioſiſſime, oīq̄
dei grā refertiſſime, que diuino afflata numīe,
abiectis fortūe diuitiis, iſperādī potētia, ſobolis
claritate, corpis dīlitiis obſeruātiffimā religionē
ſeraphicā ſūma cū aī hūilitate ſubire voluiſti,
eāq̄ moribus & vite ſctīmōia adeo illuſtrare, vt
cui vēias hac i nra tēpeſtate cōferēda, reperiā ne-
minē, tot pēlaris corpis & aī dotibus habūdā-
tē. Addidimus iſup notabile Nichodemi Euāge-
liū, q̄ dñice iſterfuit paſſiōi, grātiffime plegēdū i
quo et de occulto xpī ad Inferos deſcēſu ad fide-
liū dūotionē ptractat ex reſurrectōrū teſtōio, ne-
q̄ nō Lētuli eplām ad Senatū romanū de pſona
& moribus xpī, adiūcta his ē mirabilis illa vi-
ſio Yſaie prophē de miſterio trītatis ac redēptio-
nis hucusq̄ latētē. Viſio p̄terea ſcī Alberti de re-
gulis vite meritoriis, demūq̄ Pręclarū Erythreę
Sibille vaticiniū ad maiorē fidei nre confirma-
tionē. Que cū hylari frōte lectitaueris, tuoq̄ ſin-
gulari patrociniō foueris, nō ſolū igētē ex his aī
delectationē aſſeq̄ris, ſed opi ēt auctoritatē pſta-
bis, & me tue dñoni deditiſſimū, oībuſq̄ i votis
tuis obſequētiffimū fore facile cōcipies. Vale.

Incipit Prologus in Librum, qui dicitur
Gratie Spiritualis Beate Methildis.

ENIGNITAS & hu-
manitas dñi & saluatoris
nostri yhu xpi, que huma-
no generi per ipsius incar-
nationē tam misericordi-
ter apparuit, quottidie
magis ac magis clarescē-
do, & vsq; ad nos, & ī no-
bis, in quos fines seculi de-
uenerunt, largiflue dignatur demonstrari. Igi-
tur quāta deus in electis suis mirabilia operatus
sit, nullus Sermo hūanus poterit explicare, quā-
taq; dona in aīa fideliter ipsum amante diffude-
rit, lingua nō valebīt pmere, q̄ benigne & q̄ mel-
lisflue se illi exhibeat, sola feliciter experiri mere-
tur. Specialiter tamē in aīa, que ipsum toto cor-
de dilexit, quāta dona effuderit, quātū paruitas
nostra preualet, deo iuuāte, cupimus enarrare,
que innumera celestīū Secretorū mīsteria aīe cō-
spexit oculis, sed pre paruitate, qua se tā vilem re-
putabat, edicere nolebat, nisi quātū sui familia-
res eā cogeāt. Et hec ip̄a que dicebat, partē sub-
trahebat, partē vero ad laudē dei, sed per obediē-
tiā vix coacta dicebat. Illa ergo que ipsa nobis
narrāte didicimus, p modulo nostro in noīe dñi
Yhu cōscribemus ad gloriā sūme & venerāde in

diuidueq; trinitatis: Vñ charissime rogamus
i xpo, vt qsq; hūc librū legerit, dñogras referat
p oī grā & bonis, que de ipso fōte bonorū oīum
i hāc aīam, vel vnq; i aliq; creaturā pfluxerūt. Si
qua vero minus aperte, minus ve litteratorie
posita iuenerit, hec nobis quasi vsū dictādi nō
habentibus i charitate ignoscat. Quia, vt dicit
beatus Augustinus. Bonorū igeniorū īsignis est
indolis i verbis verū amare, nō verba. Liber ergo
iste licet totus de Reuelatiōibus & visiōibus di-
ci possit, & fere i singulis lectionibus vtilitas &
hoīum īstructio valeat iueniri, tamē vt facilius
i eo legere volētib; occurrat, qđ volunt, in quī
q; partes distinguitur. In quarū prima ponūtur
Reuelatiōes de festis p circulū anni īscis quib; ſ-
dā, & specialr de Virgīe beata. In secunda parte
ponuntur qđā facta ad ipam psonā pertinētia,
cui hec demōstrata sunt. In qbus ēt non medio-
cris poterit legētiū & audiētiū deuotio & chari-
tas excitari. In tertia parte tā īstructiones ad dei
laudē q; ad hoīum salutem pertinētes īseruntur.
In quarta fere similia ad vtilitatē & cōsolationē
hoīum pertinētia ponūtur. In quā de aīabus fi-
deliū, qualr ab ea vīse sunt, vel adiute. Oēs igiſ
qbus deus spūm sue charitatis īfundit, charita-
tis inquā, q oīa credit, oīa sperat, oīa sua facit. Et
qui ad grām dei aspirāt, hūc librū spūalis grē de-
uota mēte suscipiāt, vt & ipsi oīa bona, que i eo
scripta & a deo pmissa sunt, cōsequi mereant. Si

quid vero i eo iuenerint qđ scripturis nō possi te
stificari, cū nō sit cōtra euāgelium & diuinā scri
pturā, dei cōmittāt grē, qđ mō sicut olī cū vult,
diligētibz se icerta & occulta sapiētie & bonita
tis sue manifestat Rogamus ēt oēs, qđ ipm lectu
ri vel audituri sūt vt aliquā laudē dño yhu p ea
dē felice persona referāt, vel saltē gratitudinē ad
hoc habeāt, qđ deus senescētē mūdū & hoīes tor
pore totius boni iueteratos talibus incitamen
tis dignatur renouare.

Incipit Liber Gratie Spiritualis Visionum ac
Reuelationum Beate Methildis Virgi
nis Monialis deuotissime.

VIT virgo quedā ab i
fantia a deo i benedictio
nibus preuēta, ita vt pri
mo nata cū videretur iā
spūm exalare, eā presbyte
ro sctō & iusto viro tunc
missam celebraturo cū se
stinatione obtulerūt ba
ptizādā. Qui cū eā bap
tizasset, prophetico ore vt pie credimus, dixit.
Quid timeris? puella hec nequaquam morie
tur, sed sancta & religiosa virgo erit, & deus mul
ta miracula in ea operabitur diesq; vite sue in
senectute bona cōsumabit. Quod autē baptis
mus eius ita acceleratus est, inde fuit, vt ipse do

mius yhs postmodū reuelauit, vt absq; mora ei⁹
aia deo tēplū dedicaretur, eāq; ex vtero mris to/
taliter inhabitādo sua grā possideret. Cū vero es/
set annorū septē, mater eius die quadā cū infan/
tula claustrū adiit, qđ erat ppe castrū, cui parētes
eius preerant, in quo cōtra matris voluntatē cū
magno gaudio māsit, per se ip̄am rogās sorores
singillatim, vt eā in suū cōsortiū assumerēt, nec
postea minis aut blāditiis parētum inde potuit
amoueri. Statimq; miro modo cepit ī dei amo/
re & deuotione feruere, spiritusq; eius melliflua
suauitate crebro ī deo exultare. Proficiēs ergo de
die in diē oīum virtutū sūmā apprehēdit. Eratq;
p̄sona mire dulcedinis, magne hūilitatis, multe
patiētie, pauperratis amatrix, & eximii feruoris
& deuotionis, & maxime ī charitate p̄ficiēs quā
tū ad deū & hoīes, oībus se amabilē & seruilē ex/
hibebat, zelo ēt pietatis super tribulatos & tem/
ptatos mirabiliter mouebatur, & eis sicut vera
mater in oībus solamen & auxiliū ministrabat,
ita, vt quicunq; ad eā cōfugeret, consolatus redi/
ret aut instructus. Ab oībus nimīū sociabatur,
eiq; sociari quilibet affectabat, vt ex hoc multa
īpedimēta videretur habere. In his autē cepit ei
deus admodū familiaris effici, ēt cū valde iuue/
nis esset. Deniq; in oībus tā copiose eā deus sua
perfuderat grā, nō tātū spūali & gratuita, sed ēt
naturalī. s. scīa, intellectu & in vocis sonoritate,
vt ī oībus claustro perutilis haberetur, ac si deus

in ea donorū suorū nihil foret oblitus. Insuper
benignus dñs flagella sua in ea sic continuabat,
vt dolore capitis aut vitio lapidis & nimio calo
re iecoris quasi frequēter laboraret, que oīa libē
tissime & letissime suscipiēs hoc solū īfernālē pe
nā reputabat, & grē dei melliflua dulcedine pro
cordis sui desiderio frui nō poterat nec vnione il
la felici, qua aīa vnus cū deo spiritus efficitur, di
lecto suo p viribus sedulo poterat inherere.

Dedie annūciationis.

ANnunciatiōis dñice die xpi Ancilla posi
ta ī orōne cū pcā sua ī amaritudine reco
gitaret, vidit se vestitā cinericio indumē
to. Incidit ēt mēti eius verbū illud, Erit iustitia
cingulū lumborū eius, cepitq; cogitare quid fa
ctura esset? cū dñs maiestatis iustitia accinctus
veniet in potestate sue diuine oīpotētie, eo qđ
tā negligēs fuisset, quia quanto hō sanctior est
corā deo, tāto se reputat īferiorē oībus & viliorē,
& quo mundior est cōscientia a pctō, eo plus ti
met & precauet, ne dei īcurrat offensam. Cūq; ī
tali p̄sisteret cōrritione, vidit dñm yhm in solio
sublimi sedētē, ī cuius aspectu melliflūo, cinis ad
nihilū est, redactus, stabatq; ī eius p̄sentia velut
aurū. Tunc cognouit qđ oīa bona opa q̄ negle
xerat, scīssima cōuersatione yhu xpi & operibus
eius p̄fectissimis essēt īpleta, oīsq; eius īp̄fectio fi
lii dei p̄fectiōe altissima p̄fecta. Cū enī deus ocu
lo misericordie aīam respicit & se ad miserādū il

si inclinat, cuncta eius crimina obliuioni perpetue
traduntur. Itaque cum magnū atque eximium percepisset
donū, scilicet omnium peccatorum remissionē & omnium suorum
meritorum suppletionē, exinde securitate accepta & misericordia reclinauit se in sinū dilectoris
sui ihesu multipliciter comprehendens, gestus & pre
amoris magnitudine ineffabilis dulcedinis ver
ba cum domino loquebatur. Viditque de corde dei proce
dere fistulā aureā, per quam dominum collaudabat, tunc
orabat, ut suimet ipsius laus efficeretur, & statim
audiuit vocē illā dulcisonā summi cātoris domini ihesu
sic itonantē. Laudē dicite deo nostro omnes sancti eius. Et
cum illa miraretur, quō ipse deus hoc posset decanta
re, inspiratū ē ei diuinitus in hoc verbo laudē, qua
liter deus in se ipso laudet se laude perfecta sine fine
& in verbo, dicite, cognouit, quod deus de sua diuina
virtute tribuit potestatem aīe super omnes creaturas, quę
in celo & in terra sunt ad laudē imitare sui creatoris
in hoc quoque verbo, deo nostro, intellexit, quia filius
dei in quantum ē homo, deū patrē reueret, sicut ipse dicit
deū meū & deū vestrū. In hoc verbo, omnes sancti eius,
cognouit quod omnes sanctificati in celo & in terra ab ipso sum
mo sanctificatore christo benedicto sanctificantur. Vidit et
beatā virginē a dextro latere filii sui zonā aureā
trahentē plenā cymbalis aureis, per omnes ordines an
gelorum & choros sanctorum, qui singuli tangent cym
bala, sonum reddebāt mirificū laudātes deū per aīa
illa in omnibus donis & gratiis, quas large profecerat in
ipsa & aīa cum ipsis totis viribus per seipsa deū col

laudabat. Dñs aut̃ aduocans aīam, manus suas
ponebat ad manus aīe donans illi laborē & exer
citationē oīum operū, q̃ ī sua scīssima humani
tate perfecit. Deinde oculos suos benignissimos
aīe oculis applicauit, dans illi exercitationē scīf
simorū oculorū suorū & lachrymarū effusionē
copiosam. Dehinc aures suas aīe auribus ada
ptas, dedit ei oīum auriū suarū exercitationem.
Post hec os suū rosetū ori aīe īprimēs, tradidit illi
exercitationē laudis & gr̃arum actionis, orōnis
& predicationis ī sue negligētie supplemētum.
Postremo cor suū mellifluū cordi aīe adunauit,
tribuēs illi oēm exercitationē meditationis, de
uotionis & amoris, oībusq; bonis habunde di
tauit. Sicq; aīa rota dño yhu īcorporata, & amo
re diuino liquefacta, tanquā cera sigillo impres
sa similitudinē pretendit illius, sic beata illa aīa
rota cum dilecto vnum est effecta.

De euāgelio missus est & de beata virgine.

CVm autē euāgeliū (Missus est angelus le
geret) Vidit archāgelū gabrielē btē vir
ginis pedagogū venientē in Nazareth,
hñtē regiū vexillū aureis litteris īscriptū, quē se
quebatur īnumerabilis angelorū multitudo, q̃
oēs ordinauerūt se circa domū, in qua gloriosa
virgo erat tāq̃ murus a terra vsq; ad celū, ita vi
delicet vt īfra angelos archangeli, īfra quos vir
tutes, deīde ceteri angelorū ordines, ita vt qlibet
ordo domū illam circūdaret quasi murus. Post

hec dñs yhs pcedēs rāq̄ pōsus de thalamo suo
pre filiis hoīum speciosus cū ignito choro sera
phim, q̄ deo sunt pximi. Hi dñm & beatā vir
ginē girauerūt a terra vsq̄ ad celū in modū mu
ri & tecti. Dñs aut̄ stabat secus vexillū archāge
li, vt spōsus & delicatissimus iuuenis, expectās
quousq̄ angelus gabriel pclarā virginē saluta
set reuerēter. Postq̄ vero btā virgo se ī abyssum
humilitatis īmerfit dicens. Ecce ancilla dñi, fiat
mihi secundū verbū tuū, statī spūs sc̄tus in colū
be specie expās alis diuine dulcedinis intrabat
aiam virgīs feliciter ei obūbrās, & filio dei eā fe
cūdans mirabiliter matrē nobili carne fecit gra
uidā, & virginē pmanere itactā. Sicq̄ virgo m̄
dei & hoīs est effecta spiritu sancto cooperāte.

Item de eodem.

CUm aut̄ instaret tēpus nobilissimi cōiū
tin, quo ipsa dilectū aīe yhm percepisset
in sacratissimi corporis & sanguis cōio
ne, audiuit eū sibi dicētem. Tu in me & ego ī te,
& in eternū nō derelinquam te. Illa aut̄ nil aliud
q̄ dei laudem totis precordiis affectabat. Cui
dñs cor suū diuinū dedit ī modū siphī aurei mi
ro modo decorati dicēs ei. Per cor meū diuinū
semp me laudabis. Vade & ppina oībus sc̄is de
corde meo poculū viuū, vt inde feliciter inebriē
tur. Tūc accessit ad angelos ppinās eis poculū
illud salutare, ipsi vero nō biberūt ex hoc, sed ta
mē īde sunt refecti. Deīde ad p̄iarchas & pphe

tas, qbus ppinauit dicēs. Accipite quē deside/
rastis & tanto tēpore expectastis, & facite me ad
ipsum totis viribus feruēter anhelare, & post ip/
sum die noctuq; suspirare. Post hec ad aposto/
los. Accipite, quē toto corde tā ardēter amastis,
& facite me eū sup oīa intimis cordiū medullis
feruēter amare. De hinc ad martyres dicēs. Ecce
p cuius amore sanguinē uestrū fudistis, & cor/
pora morti tradidistis, & ipetrate oēs vires me/
as in eius expēdere seruitio. Ad cōfessores vero
accedēs ait. Accipite p quo oīa reliquistis & deliti/
as mūdi spreuistis & facite me p eius amore oīa
terrena relinqre & cōtēnere & vere religiōis api/
cē cōscēdere. Ad virgīes aut pperās dixit. Acci/
pite cui virginitatē uouistis & facite me p eius
amore in castitate mētis & corporis pseuerare, &
in oībus pfecte triūphare. Viditq; ibi virginē q
nup decesserat, quā bene agnoscēs qā in terra fa/
miliaris sibi fuerat, cū q cōferebat, si ita cēt, vt
sibi dixerat, dū adhuc uiueret? Cui illa rōdit. In/
ueritate oīa ita sunt, modo cētuplū iueni, post
hec rediit ad dñm, cū ambitū celestis palatii cir/
cuisset, q siphum illū accipiēs in cor aīe posuit,
& sic deo feliciter est vnita.

Qualiter beata Virgo salutetur.

IN aduentu dñi cū gloriosam virginē mariā
cuperet salutare, sic a dño est edocta. Saluta/
ingit virginēū cor mee matris in affluentia
oīum bonorū, qbus hoībus putile fuit. s. q fuit

purissimū. Vnde prima votū virginittis emi-
sit humillimū, qua precipue meruit de spū scō
cōcipere deuotissimū & sanctissimū atq; deside-
rātissimū, qā suo desiderio me sibi itraxit. Quar-
to feruentissimū in amore ad deū & ad pximū.
Quinto cōseruatissimū diligēter oīa cōseruās, q
in infantia pueritia & iuuētute peregi. Sexto pa-
tientissimū in mea passiōe, q maxime cor eius p
iugē memoriā pertrāsuit. Septimo fidelissimū,
qua me vnicum suum pro mundi redemptione
voluit immolari. Octauo in orationibus maxi-
me sollicitū pro ecclesia nouella iugiter interce-
dens. Nono in cōtemplatiōe sedulum suis meri-
tis hoībus gratiā impetrando.

De quadruplici voce domini.

DOminica, Populus syō, dū cātaretur, au-
ditā faciet dñs gloriā vocis sue, deside-
rabat scire, qd esset vox glorie dñi? Et ait
dñs. Hec est vox glorie mee, cū aīa ex amore ma-
gis q timore penitēs dolet de peccatis suis, a me
audire meretur, remittūtur tibi pctā tua, vade ī
pace. Statī enī vt hō de his, que ppetrauit, dolet
& penitet, veraciter oīa pctā sibi plene dimitto,
& eū ī grām meā, ac si nūq peccauerit, suscipio.
Secdo vox glorie mee ē, cū aīa p itimā orōnē aut
cōtēplatiōē mihi vnita audit a me. Veni ami-
ca mea, oñde mihi faciē tuā &c. Tertio cū aīa de
corpe egressura a me dulcis ad requiē sic iuitat.
Veni electa mea & ponā in te thronū meū &c.

Quarto in die iudicii, hec vox erit glorie mee
cū oēs ab eterno electos & ad regnum decoris &
glorie vocatos gloriosissime cōuocabo dicens.
Venite benedicti patris mei &c.

Cui facies domini soli cōparetur.

IN missa. Veni & oñde, cū pro oībus oraret,
q dei faciem toto corde desiderarent, vidit
dñm in medio chori stantē, cuius facies ve/
lut mille soles radiās, singulas psonas solari ra/
dio illustrabat. Illa pgrēte cur facies eius solarē
pferret speciē? Rñdit sol hēt tres pprietates in q
bus mihi similari vī. Sol .n. calefacit, sic mihi
appropīquātes amore īcalescūt, & sicut cera a fa/
cie ignis liq̄scit sic ad meā p̄sentiā īcalescunt eo/
rum corda. Sol ē sicut oīa fructificare facit, sic
mea p̄sentia aīam virtuosā efficit, & ī bonis opi/
bus fructuosā. Et sicut ē illuminās. Sic ad me
oēm veniētē, luīe diuīe cognitōis illustro. Post
hec recolens versum illū. Exultauit vt gigas &c.
dixit ad dñm. Mi dñe deus, qd in his verbis pro/
phete īspirasti? Cui dñs statī apparuit stās in ce/
lo velut iuuenis, pcerus, agilis & valde decorus
p̄ciētus cingulo exrubeo & viridi & albo serico
facto & ait. Qui lōgā & difficilē viā cursurus ē,
oportet vt forti cingulo altius se cingat, ne ve/
stes eius iter impediāt sericū rubeū cū bonū est
fortius est alio. Sic passio mea oī martyrio vali/
dior fuit. Ipsa enī oīum martyriū roborauit fidē,
spē & charitatē, virtutēq; cōstātē & p̄seuerātē

tribuit. Viride & album sericū etiā alio fortius
est, sic innocentia humanitatis mee & virtuosa
conuersatio mea oīum innocentiam & vite me-
ritum supergressa est. Hoc cingulo humanitatis
& passibilitatis me fortius & altius accinxi de-
curtās lūgitudinē, eternitatis in breui actēpora-
li vita humanitatis, exultās vt gygas in fortitu-
dine sua, cū nullam difficilem & grauissimā viā
cursurus erā, redemptionē humani generis per-
acturus. Quisquis etiā preciosum & magnum
thesaurū portat, arctius se accingit, ne ipsum p-
dat, ita ego nobile thesaurū idest animā homi-
nis portans, diligētius me cinxi, quia oīum sal-
uandorū animas ineffabili amore & desiderio
in corde meo incessanter portauī. Cum autē cō-
uentus accederet ad cōmunionem, vidit dñm
quasi regē p magnificū loco sacerdotis stātem,
ad quē singule accedentes lāpades ardētes corā
se tenebāt, que lumine suo facies earum illustra-
bat. Intellexitq; p spiritū sanctum lampades il-
las significare corda ardentium, liquorē in eis,
pietatem diuini cordis, que cōmunicantes in-
fluit flammam charitatis ardorem, quia sacra-
mentum illud sacrosanctum se digne sumentī-
bus, pietatem ad omnia valentem infundit &
in dei amore accendit.

Item de eodem.

IN vigilia dulcissime natiuitatis dñi nostri,
yhu christi filii dei conuentu eunte ad capi-

tulum. Vidit multitudinem angelorum cum
luminaribus binos & binos singulis personis
ministrantes. Dñs autem loco abbatissæ in thro
no eburneo residebat, de quo fluvius liquidus
cum ipetu effluēs, ad primū miserere mei deus,
singularum facies abluebat. Ad scđm miserere,
singule ad dñm accedentes, offerebant ei preces
suas, quas illa hora pro ecclesia fundebāt. Ad ret
tium, dñs aureum calicē habens, aīabus propi
nabat, quarum mentionem in oratione tunc so
rores faciebāt. Et ait dominus. Hoc capitulum
hic singulis annisteneo.

Item de Eodem.

IN sacratissima nocte mellissue natiuitatis
christi yhu, visum est sibi, quasi esset in mon
te petroso, in quo beata virgo vicina par
tui sedebat, & cum tempus instaret pariēdi, bea
tissima Virgo ineffabili letitia & iubilo repleba
tur, circumfulsitq; eam lux diuina, ita vt cum stu
pore cito surgeret, & infinita humil tate procu
dens, se in gratiarum actione vsq; in terram in
clinaret, nesciēs quomodo sibi esset, donec puer
rum haberet in gremio pre filiis hominum spe
ciosum. Tunc ineffabili gaudio & feruentissi
mo amore infantem assumens tria sibi oscula
dulcissime infixit, ex quibus beatissime trinitati
in tantum vnita est, quantum vnq; homini pos
sibile fuit vniri deo sine personali vnione. Per
hunc montem spiritualis habitus figuratur,
qui durus

qui durus & asper in hoc seculo videtur : quem
christus bñdictus cum matre sua primi ostēde
re, hoībusq; exēplū vere religiōis tradidere. Aīa
vero vt sibi videbatur iuxta btām virginē resi
debat magno cupiēs desiderio ēt amabilem in
fantulum osculari. Virginea aut mater postq
filiū suū dulcissime amplexata fuit & allocuta
tradidit ipsum ēt aīe amplexādū. At illa cū inef
fabili amore puerū suscipiens cordi suo ipsum
ipressit his verbis q nūq prius cogitauerat pue
rū salutās. **C** Oratio. Salue pīni cordis medul
la dulcissima, lāguētis aīe sagīa & refectio btissi
ma, tibi offero cordis & aīe mee medullā in eter
nā laudē & gloriā. Intellexitq; diuinitus inspira
ta, qualiter filius est medulla cordis paterni. Et si
cut medulla confortatiua & sanatiua & dulcissi
ma ē. ita deus pī filiū suū q virtus eius ē & dulce
do suauissima, nobis dōauit ī propugnatorē sal
uatorēq; potētissimū & dulcissimū cōsolatorē.
Medulla vero aīe ē illud dulcissimū: qd aīa a solo
deo p amoris īfusionē meretur sētire: quo oīa ve
re despicit. cui oē gaudiū mūdi ēt si ī vnū trāsfu
sum esset hoīem. nō posset cōparari. A facie pue
ri qtuor splēdebāt radii, q qtuor mūdi ptes īple
bāt: p quos figurabatur scīssima xpī cōuersatio
& eius doctria, que mūdū illustrauit vniuersū.

Item de Natiuitate de eodem.

Item cū missa (dñs dixit ad me filius meus
est tu: ego hodie genui te) in memoriā & re

B

uerentiā illius occulte & ineffabilis dñi Iesu ex
patre deo eterne natiuitatis cātaretur. visum est
sibi quasi videret deū patrē vt regē prepotentē
in tentorio valde mirabili in trono eburneo se-
dētē & anime dicentē. Veni & accipe coeternū
& vnigēitū cordis mei filiū. & comunica omni-
bus eū: qui deuota gratitudine modo eius altis-
simā & eternā ex me generationē venerātur. Vi-
ditq; de corde dei splendorē procedere qui cor-
di aīe in similitudine infantuli perhuc adhe-
sit: quē illa verbis salutauit. Salue splendor pa-
terne glorie. de luce lucem proferēs. Lux lucis &
fons luminis. dies diē illuminans. Post hec pue-
rū singulis personis circūferens. vnicuiq; eum
dabat mansitq; cū singulis. & tamen nihilomi-
nus eū supra cor suū ipsa portabat. Puer autē su-
pra pectus singularū se reclinans corda earū tur-
bam vicibus fugendo osculabatur. Primo ex-
fuit omne desiderium earū. Secundo bonam
voluntatem. Tertio omnē laborem: quē in can-
tu. inclinationibus. vigiliis. ceterisq; spirituali-
bus exercitiis perfecerant sibi met fugēdo intra-
xit. Agnouitq; deo volēte acceptum fore q; ho-
mines licet viuinā & ineffabilem filii Dei a patre
generationem attingere non valeant. pia tamē
credulitate cōgaudentes laudibus quibus pos-
sunt eam extollunt. Ad euangelium. Exiit edi-
crū. Videbatur sibi. q; Deus pater diceret ei. Va-
de ad Virginem matrē filii mei rogans vt det

Filiū suū cum omni gaudio qđ habuit in ip-
so cum eum genuit. & cum omni bono quo eū
sibi & toti mundo in salutem donauit. At illa ve-
niens inuenit puerū in presepio reclinatum &
pannis inuolutum. Dixitq; infans. Cū in mū-
dum veni. mox pannis & fascia ligatus fui. vt
me mouere non possem: in signum qđ me totū
cum omnibus bonis: que de celo mecum attu-
li. dedi in hominis potestatem & eius summam
vtilitatem. Qui enim ligatus est nullam po-
testatem habet. nec se defendere in aliquo valet.
eiq; auferri pōt omne qđ habet. Similiter de mū-
do egrediens. cruci affixus sum. vt me omnino
mouere non possem. in signum qđ omnia bona
que in humanitate pegi homini dereliqui. oēm
denique conuersationem meam & passionem
meam totaliter homini contuli. Vnde iā confi-
denter auferre mea potest. & hoc in desiderabi-
le est. vt bonorum meorum vtiliter perfruatur.

Item de Eodem.

Videbatur ēt sibi qđ amor in specie virgi-
nis cum beata Maria resideret: Cui ait:
Eya amor dulcissime doce me congru-
um obsequium huic prenobili Puerō exhibe-
re. Cui amor. Ego inquit prima virgineis ma-
nibus eum tractaui. pannis inuolui. ego vir-
gineis vberibus cum Matre ipsum lactaui gre-
mio foui. & hūanitatis obsega cū Mre exhibui
& adhuc fuio incessanter. Quisquis ergo illi pi-

gne voluerit mīstrare me in sociā accipiat. hoc
est omnia in vnione amoris, quo deus huma/
nam in se naturam suscepit, faciat. & sic quicqd
agit Deo gratissimum erit.

De quatuor pulsibus cordis Christi.

ET dū missa (Lux fulgebit,) cātaretur iēssa
bili cognitiōe illūinabarut. itellexit & q̄li/
ter filius dei esset illa lux. & quō totū mun/
dū oēm q̄ hoīem ī sua lucifera natiuitate lustras/
set. Agnouit ēt q̄liter ītāt illo in fātulo totius di/
uinitatis plenitudo habitaret. Et quō omps vir/
tus dei corpusculū. ne totū dissiparetur, cōtine/
ret. Itē q̄liter īscriptabilis dei Sapīa in eo latita/
bat. quia tāte sapīe erat in p̄sepe iacēs, q̄te est iā
in celo regnās. Et q̄liter dulcedo & amor scī spūs
illi īfantulo tota erat īfusa. ita vt aīa q̄ īde senti/
ret īenarrabile & supra hūani sensus capacita/
tē foret. Tūc illa accipiēs puerū, & amplexibus
strīgēs cordi suo īpressit ita vt audiret & sentiret
pulsū cordis eius. hēbatq; simul vno impetu
tres validos pulsus: & post hec vnū leuē pulsū.
sup quo dum aīa miraretur. ait ad eā īfans. Pul/
sus cordis mei nō erāt sicut aliorū hoīum. sed sē/
per tales habui pulsus. ab īfantia vsq; ad mortē.
Indeq; factū est q̄ tā cito moriebar ī cruce. pri/
mus pulsus prouenit ex oīpotēti amore cordis
mei. qui tam preualens erat in me. q̄ oīa mun/
di aduersa & iudeorū seuciā suauī corde & pa/
ciēti deuici. Scds venit ex sapiētiā amore quo me

& omnia mea tā laudabiliter regebā. & in quo
oīa que in celis & in terris erant, sapiētissime or
dinabam. Tertius ex dulci amore q̄ tam valen
ter me penetrauit. q̄ oīa mundi huius amara fe
cit mihi suauia. imo ipsam mortē amarissimā
pro hominum salute fecit amabilē & predul
cē. Quartus pulsus qui leuis erat humanitatis
mee benignitatē figurabat. que me oībus ama
bilem sociabilem ac imitabilem faciebat. In
ter secretum vero docuit eam dominus dicens.
Cum primo (sc̄t̄s) canitur. legat homo ynū
pater noster orans quatenus cum omnipotēti
sapienti dulci & benigno amore cordis mei cū
preparē illa hora. vt dignus sit me suscipere spiri
tualiter in anima sua. vt operer & perficiā in eo
omnia que ab eterno facere disposui secūdum
omne placitum mee diuine volūtatis. Inter cō
plenda vero & collectam legat hunc versum.
Laudo te o amor fortissime & sapiētissime. Glo
rifico te o amor dīcissime. Magnifico te o amor
benignissime in omnibus & pro omnibus bo
nis, que tua gloriosissima diuinitas & beatissi
ma humanitas operata est in nobis per nobi
lissimum instrumentum cordis tui & operabi
tur in secula seculorum. Tunc ait ad benedi
ctionem sacerdotis. singulos deuotos benedic.
Benedicat te mea omnipotētia. instruat te mea
sapientia. repleat te mea dulcedo. attraat te & vi
uet mecum mea benignitas sine fine.

De Sancto Ioanne Euangelista.

In festo sancti Ioannis Euangeliste cum matutine primo pulsarentur. videbatur sibi q̄ puer Iesus velut iuuenis annorum decē sorores cū magno gaudio excitaret. Sanctus quoq̄ Ioannes ē in Dormitorio visus est ab eadē stans ante lectum cuiusdam p̄sone. que ipsum valde diligebat. Angelus vero vnus magnificus nimis & venerādus qui erat de Seraphī cū lumine Ioannē obsequendo preibat comitāte eū innumera Angelorū multitudine. q̄ omnes in Ioannis obsequio aderant & cum luminarijs in chorū ducebant. Ille autē que ex amore hylariter surgebant multo maiorem gloriā habebāt q̄ ceteri q̄ ex timore hoc faciebāt. Angel's vero ille principalis ideo obsequiū Ioanni prebebat: quia deū seraphico amore in terris diligebat. Intellexit ē q̄ Angelus adhuc oīum cordibus qui Ioannē diligunt ob reuerētiam p̄cipui amoris quo eū Xps dilexit. amorem adhuc administrat: & q̄ dei Spiritus adhuc hoīes in eius excitat amorē. Inter matutinas autē sanctus. Ioānes chorū circuiēs calicē singlari ori apposuit congregans in eo deuotionē & intentionē psallentiū. quā Christo letus propinauit: cogitanti autem & scire cupienti quid meriti Ioannes pro eo haberet. q̄ euangelium de Christi diuinitate ceteris altius sentiens scripsisset. Hoc a Deo responsum audiuit. In omnibus sensibus quā

dam eminētiā preceteris obtinet sanctis. Oculi eius inaccessibile lumē diuinitatis clarius in-
tuentur. Aures vero eius dulce susurrū dei sub-
tilius intelligēdo penetrāt. Os quoq; & lingua
eius ineffabilis sentit dulcedinis gustum. Tan-
teq; suauitatis odor ex ore eius spirat: q̄ totum
celum replet. ita vt quilibet Sanctus odorē Io-
annis suauiter sentiat. Cor insuper eius sin-
gulari celitiositate in diuinitate ardet amore &
volatu liberiore & sublimiore diuine altitudinis
archana peruolat. Tunc ista orationes eiusdē p-
sone Ioanni deuote vt rogata fuerat: obtulit:
quas ille gratāter acceptās ait. Ex omnibus his
que mihi obtulit conuiuium parabo Sanctis.

Duodecī priuilegia bti Ioānis Euāgeliste.

Item vidit Sanctum Ioannem euangelistā
supra pectus domini Iesu pausantē & mul-
titudinem sanctorum circa Dominū qua-
si coream ducentem & Christum pro Ioanne
laudātem. Tunc orabat Dominū vt se instrue-
ret qualiter pro tam dilecto Discipulo ipsum
laudaret. Respōdit primo me laudabis pro no-
bilissima eius p̄genie. q̄a natus est de mea parē-
tela. qua sub Celo nobilior non est. Secundo q̄
de nuptiis ipsum vocaui ad meum apostola-
tum. Tertio q̄ claritatem mee Faciei precete-
ris meruit contemplari. Quarto q̄ in vlti-
ma cena supra pectus meum meruit pausare.
Quinto q̄ intellectum cognitionis pre aliis

hūit. Vñ orationē illā: quā ī mōte oliueti orauī
corā hoībus meruit conscribere. Sexto q̄ matrē
meā ipsi singulari amore in cruce seruādā cōmē
dauī. Septimo q̄ post resurrectionē meā ipsum
speciali cognitiōe illuminauī. Octauo q̄ p̄ no
mine meo venenū haussit. Nono q̄ singulari p̄
rogatiua familiaritatis misteria mea illi reuela
ui. Decimo q̄ signa multa in noīe meo fecit &
mortuos suscitauit. Vndecimo. q̄ tā dulciter
ipsum visitauī: & ad cōuiuiū meū cū suis fratri
bus inuitauī. Duodecimo q̄ ipsum ab oī dolo
re carnis liberum cū gloria de hoc exilio ad gau
dium perduxī sempiternum.

Item de sancto Ioanne Euangelista.

Alia vice inter euāgelīū vidit eū dē discipu
lum iuxta altare stātē, & librū sacerdoti
tenētem. & oīa verba euāgelii velut radi
os de ore eius p̄cedentes: vidit ēt brām virginē
ex altera pte altaris stātē: & ex oculis scī Ioannis
radiū miri splēdoris ī faciē virginis tēdetē. Que
pū illa miraretur. ait illi Ioannes: Dū eēm in ter
ris genitricē dñi mei in tāta reuerētia & honore
hūi. q̄ faciem eius nunq̄ perspicere ausus fui.

Qualiter pro cōgregatiōe erat in circūcisiōe.

In sancta nocte circūcisiōis domini cum
sororum orationes & deuotionis obsequiū
deo offerret. orās vt noui anni benedictio
nem eis conferre dignaretur. Dominus respon
dit. Salus & benedictio sit vobis a patre meo &

a me Iesu filio eius & spiritu sancto, q̄ est oīum
operum vestrorum sanctificatio. Ego sum ille
de quo scriptum est. Anni tui non deficient.
Transite ergo ad me omnes qui concupiscitis
me & discite a me quia mitis sum & hūilis cor
de. quia qui corporis & cordis requiem conse
qui desiderat, oportet vt mitis sit & humilis. Et
adiexit. Qui vitam suam cupit inouare, faciat.
more sponse. que a sponso noui anni munuscu
la maxime accipere affectat. Sic & anima fidelis
nouis indumētis a me vestiri desideret. quate
nus per anni circulum in oculis omnium ve
lut regina gloriosa procedat. Primo igitur affec
tet sibi dari a me purpureum vestimentū & hu
militatem. vt. s. mea humilitate qua de celo ad
terram veni. in omnibus ad quelibet vilia hu
militer se inclinet. Deinde vestem coccineam. i.
patientiam vt sibi grauiā omnia & dura pa
cienter amplexaretur. quia ad hoc humanita
tem assumpsi: vt penas & opprobria ferre pos
sem. Is super induatur aureo amictu .i. carita
te. vt in amore quo me in terris affabilem exhi
bui omnibus & benignum omnibus homini
bus amicabilem se prebeat & gratiosum. Post
circulum verō anni hoc iterum innouari sibi
petat. & magis ac magis seī his virtutibus exer
ceat. & quasi ex nouo eas studeat custodire. Orā
te ēt illa. vt que sibi nō placerēt i eis circūcideret.
Respondit Dominus. Circuncidimini corde ab

omnibus cogitationibus superbie impaciētie
& mundane vanitatis. Circuncidimini ore ab
omnibus verbis detarctoriis placentie & iudi-
catoriis. Circuncidimini & opere ab ocio. a tē-
pore boni & a transgressione mandatorum dei
& in obedientie. In his verbis deum intellexit
magis esse criminis cum homo iudicat proxi-
mum suum. & si contingit iniuste illum iudica-
re. reus erit tanti sceleris. q̄ti esset ille si fecisset
hoc malum qđ de eo iudicatur. Quod si hoc fe-
cit qđ de eo dicitur. si iudicans nesciens inten-
tionem facientis. s̄m cor suum & sensum iudi-
cat. tam reus ex ipso iudicio fit sicut ille qui rem
illam perpetravit. & nisi penitendo diluat. si-
mili pene quā ille promeruit subiacebit.

De Epiphania Domini.

IN sancta nocte Epiphanie & (In colum-
bespecie) cātaretur. vidit Dominū Iesum
in niuea veste : in quo intellexit qđ dum Io-
annes Christum baptizasset. & Patris vocem
audisset & spiritum sanctum in columbespecie
vidisset Christum ī tali forma & habitu vidisse
quali eum tres discipuli in transfiguratione in
monte conspexerunt. Cogitant autē & scire cu-
piēti si Ioannes a Christo ēt baptisma suscepis-
set: quia dixit Ego a te debeo baptizari. Dixit ei
deus. In eo qđ Ioannes me tetigit & aquis im-
mersit. Baptismum meum ipsi contuli. & quia
desideravit a me baptizari. & agnouit se indi-

gere baptismo. ideoq; baptismum christianita-
tis cum innocentia illi tribui. & deinde omni-
bus qui adhuc in nomine meo baptizantur.
innocentiam meā confero. per quā filii celestis.
Patris efficiuntur. Vnde & Pater meus de quo
libet baptizato dicit. Hic est filius meus. cōpla-
cēs sibi i eo sicut in filio charissimo. Quod si ē
homo hanc innocentia peccatis amiserit: per
veram penitentiam eam recuperare valebit. Et
dū cantaretur (ipsum audite) Dixit ad Domi-
num. Mi domine. quid a dilecto filio tuo audi-
re debemus? Cui Dominus. Audite filium meū
vos ita vocantem. Venite ad me omnes qui la-
boratis &c. Audite eum vos docentem. Bea-
ti mundo corde &c. Audite eum vobis consu-
lentem. Qui manducat carnem meam &c. &
illud. Qui sequitur me. non ambulat intene-
bris. Audite eum precipientem. Hoc est prece-
ptum meum. vt diligatis inuicem. Audite ē
eum comminantem. In quo enim iuditio iu-
dicaueritis. iudicabimini. & iterum. Qui non
bauilat Crucem suam & venit post me. non po-
test meus esse discipulus: post perceptionem do-
minici corporis. Dixit ad eam Dominus. Ecce
do tibi aurum. hoc est diuinum amorem meū
.i. thus. et omnem Sanctitatem & deuotionem
meam et iniuriam .i. amaritudinem passionis
mee. Singula hec tam proprie do. vt ea quasi
tua mihi valeas redonare. Quod dū anima fe-

cerit.eadē duplicata sibi reddo.& si illa mihi iterum obtulerit.quotiens hec fecerit totiens duplicata sibi reddo.& hoc est cētuplum q̄ homo in presēti accipit. & vitam eternam postmodū in futuro. Hec tria homo singulis annis hac die posset offerre.s. suum diuinum amorē, puritatem sanctitatis eius, & fructum sue passionis.

Qualiter xp̄s anime defectus supplet.

Inter missā (In excelsō throno) vidit dominum Iesum vt iuuenem pulcherrimū annorum.xii.velut regem in altari residentē, & hec verba dicentem. Ecce adsum tota virtute mea diuina, vt sanem omnes contritiones vestras. Illa vero cogitabat intra se dicēs. O si laudes plenas deo patri psolueret. hec plus acceptarem. Cui dñs. Ad aliud est affectio diuine laudis. q̄ afflictio quedam aīe. cū nequaquā pro desiderio suo deum valet laudare. Similiter & desiderium deuotio. oratio & bona volūtas quā hēt aīa ad queq; bona perficienda. sunt quedā contritiones aīe, q̄s dñi Ego p me ip̄m suppleo oēs cōtritiones eius sano:

Quod Dominus Iesus Iram Patris mitigat.

Ite apparuit ei Dominus Iesus vt puer annorū.xii. habens tunicam ex viridi & albo colore. dixitq; ad dñm. Cur domine cum esses duodenus te primo manifestare voluisti. & in templo inter doctores sedere & ipsos audire & interrogare cum vt credo sepius ante ad tem

plum veneris fm consuetudinē. Cui dominus.
Quia tunc fm humanā naturam in humanis
actibus me cepi exercere i oī sapiētia de die i diē
proficiens. licet Deo patri in eterna sapientia es
sem coequalis. Sic & vestros pueros cū annos
xii. haberent. deberetis ipsos ad bonum instrue
re & de malo seriose corripere. Tunc multi nō pe
rissent in religione & spiritali disciplina. Et illa,
Quid designat hoc duplex vestimentum. Et do
minus. Per albū colorem designatur virginalis
puritas mee sanctissime vite. Per viridem idest
viror quo semper floreo in me ipso. Tunc ait ad
dominū. Eya amantissime Domine & frater ora
pro me Patrem tuum celestem. Qui expandens
manus orabat ad Patrem dicens. In me tran
sierūt ire tue. & terrores tui conturbauerūt me.
Quod anima audiens. timebat dyaboli esse
figmenta. Ad q̄ dominus. Ego sum inquit ille
qui iram celestis patris mitigavi, & hominem
deo reconciliaui in sanguine meo. In me vero
transierunt ire eius. & mihi vnico filio suo non
pepercit, sed in manus impiorum tradidit, &
ego iram eius in tantum mitigavi, q̄ si homo
voluerit nunq̄ de cetero ira eius aduersus eum
acuetur.

De Conuiuio domini.

AD excitādam deuotionem fidelū in ue
neratione reuerentissime Ymaginis do
mini nostri Iesu Christi. Dñica. Om
nis terra. Quando rome agitur festum ostensio

nis eiusdem ymaginis. data ē sibi talis visio. Vi
dit igitur Dominum sedentem in monte flori/
do in sede facta de iaspide rubicundo ornata au
ro & lapide rubicūdo. Iaspis significauit virore
eternę diuinitatis. aurum vero amorem. Lapis
rubeus passionē quā pertulit pro nobis ex amo
re. Mons autem erat circumscriptus arboribus
plucherrimis plenis fructibus: sub quibus ani
me Sanctōrū quiescebant. habentes singuli ten
toria aurea. & comedebant de fructibus in ma
gno gaudio & delectatione. Hic mōs significa
bat Christi conuersationem: arbores eius virtu
tes. s. caritatem. misericordiam & alias. Et s̄m
q̄ quilibet fuerat Dominum imitatus in virtu
tibus sub arboribus quiescebat. Qui enim do
minum imitati fuerant in caritate, comede
bant de arbore caritatis. Qui vero in operibus
misericordie florere reficiebātur de arbore mi
sericordie: & sic de aliis s̄m merita virtutum.
Deinde omnes qui se preparauerant ad vene
rationem dominice Ymaginis cum oratione
speciali accedebant ad Dominum. & portan
tes peccata sua in humeris suis. Ponebant ea an
te pedes Domini. & mutata sunt ī aurum. Qui
ex amore penituerant. ita vt plus dolerent se de
um offendisse quā penam incurisse: eorum pec
cata similia erant monilibus aureis. Qui ve
ro psalteriis & orationibus peccata sua rede
merant. similia erant nodis aureis. Qui au

tem temptrationibus peccatorum variis resti-
terant laboribus. similia erant clipeis aureis.
Et qui peccata sua castigatione carnis purga-
uerant. similia erant olfatoriolis aureis. quia
castigatio redolet aere. Dominum vt thymia ma-
suauitatis. His visis dominus ait. Quid de
his faciemus? Vtiq; in amore omnia concre-
mentur. Et adiecit ponatur mensa. statimq; vi-
sa est ibi mēsa corā Domino. Scutellis & Siphis
aureis vndiq; referta. Facies autē Domini quasi
sol radians splendore singula vasa p cibo & po-
tu implebat. Dehinc omnes qui aderant. flectē-
tes genua coram mensa. amici splendore faciei
Domini quasi vestimēto sumebant cibū & po-
tum. que in refectione suauissima angelorū &
omnium bonorum. Illis vero qui eadē die ad-
uiuifica sacramenta non accefferant. & tamen
cū deuotione aderant: misit dominus per San-
ctum Ioannem euangelistam quasi in parapsi-
de refectionem sē regalem suum honorem.
Eya curramus omnes cum desiderio & venere-
mur faciem illam, quē celo erit omnia, que de-
siderare potest mens pia.

Quaīr veniamus ad videndū Faciē Xpi.

HEc dei ancilla docuit Sorores vt spiri-
tuali deuotione Romam ad diem qua
ostēditur facies dñi, tēderent legēdo tot
pater noster. quot miliaria iter Romā & ipsum
locum erant. Quo cū peruenissent. sūmo ponti

fici deo suo pctā in oratione cōfiterētur, accipiētes ab eo remissionē peccatorum oīum. & sic in dominica fumentes corpus domini. hora qua eis liberius vacaūt ad orādū cū orōne quā dicta uerit: xpi ymaginē suppliciter adoraret. Quod dū sorores fecissent. supradicta uisio eidē est mōstrata. De Quatuor radius faciei dñi Yesu.

Alia vice hac die uidit ē a facie dñi Yesu in quam desiderant angeli pspicere quatuor radios prodeuntes. Suprior radius in omnes splendebat. qui deo vniti erant ita ut nil velint aut desiderēt in pspicere & aduersis nisi dei solius voluntatē. Inferior in oēs pctōres fulgebatur. ut ipsos ad penitētiā reuocaret. Dexter vero radius oēs penetrauit pdicatores, qui uerbum dei hominibus nūciant. Sinister autē in oēs qui integra & perfecta fidelitate deo famulatur. Tunc orabat dñm pro oībus qui se orationibus suis cōmendauerant. ut q memoriā celebrant sanctissime. Faciei eius cōsortio nō fraudentur. Ad q dominus. Nullus eorum debet a me separi. Viditq; funem de corde dei procedentem in animam per quem illa oēs ad deum qui in eius presētia stabāt, trahebat. Funis uero ille amorē designabat, quē deus anime illi brē infudit per quē oēs ad deum trahebat bono exēplo suo & doctrina. Tunc ipse rex glorie extendēs manū sue oīpotentie benedixit eas. dicens. Vultus mei claritas sit vobis eterna iocūditas.

Quod

Quod Sancti omnia bona sua sibi de
uotis dare possunt.

Agnes Virgo beatissima in festo suo visa est
Christi ancille: quasi de altari procederet thuribu
lo aureo gemis preciosis optime distincto,
sorores singulas thurificans, & vapore suauissimi
odoris totum Chorum respiciens. Thuribulum vero il
lud intellexit significare cor sancte Agnetis, gemi
na preciosissima verba eius simul concremantis suauis
simo odorem dei & homines eius verba cum deuotio
ne recolentes letificat & delectat. Cum vero ad matu
ritas careretur, &c. (Anno Christi millesimo.) Appruit ei Dominus
Iesus Christus. Huius sanctam Agnetem sub dextro brachio
complexatus. Dominus autem & beata Agnes habebant vestimen
ta filia videlicet rubea, in quibus omnia verba Sancte
Agnetis quasi liris aureis erant scripta, & illa Ver
ba que in Domini veste erant radio sui luminis,
verba que in veste erant Agnetis irradiabant ut splen
dorem in Deum parerent, ac deinde chorum & omnes assistentes
illustrarent. De corde et singulariter deuote & intente
perfallentium radius in cor Dei transibat, qui ultra per
cor Dei cordi Agnetis velut suauissimus liquor
influebat. In quo intellexit, quod omnis deuotio & fru
ctus amoris qui adhuc peruenit ex verbis eius & si
militer omnium Sanctorum velut cum sol glaciem lique
faciens refluere facit in suam originem. Sic omnia in De
um refluunt. & Sancti in his suauiter delectantur. Et
cum dulcia verba sancte Agnetis in choro mul
tiplicarentur ista que hec videbat cepit contristari &

C

Deo cōqueri, q̄ ipsa in religiōis hītu Christo ab
infantia despōsata. Eū sicut hec Virgo btīssi/
ma pueruli etate toro corde nō amasset. Tunc
Dñs ad scām Agnerē. Da ei oīa tua. In quo ver/
bo illa intellexit, qđ Dñs hāc dignitarē scīs suis
cōtulit, vt oīa q̄ in eis opatus est, & q̄ p̄ Xpo per
tulerūt, dilectoribus & sibi deuotis, q̄ deū p̄ ip̄is
laudāt, & grās agūt, vel dona dei ī ip̄is diligūt,
donare p̄nt. Quod dū brā Agnes fecisset, illa īef/
fabili gaudio repleta rogabat virginum regi/
nā, q̄tenus p̄ dono filiū suū collaudaret. Cui
rēdit. Lege mihi Ave maria. At illa diuinitus in/
spirata, talē prupit in laudē. Ave ex p̄ris oīpotē
tia. Ave ex filii sapiā. Ave ex spūs sancti beni/
gnitate dulcissima Maria. celum & terrā illumi/
nās, grā plena infundēs & replens oēs te diligē
tes. Dñs tecum, dei p̄ris vnicus, & tui virginei
cordis vnigenitus amicus & sponsus dulcissi/
mus. Bñdicta tu in mulieribus, que eue fugi/
sti maledictionē, & eternā īpetrasti bñditionē.
Benedictus fructus ventris tui yhs Xps oīum
creator & Dñs oīa bñdicēs & scīficās, oīa viuifi/
cās & locupletās. Tūc brā Virgo ēt dedit illi oīa
sua, ēt virgineā maternitatē suā, vt dei mater es/
set spiritualis ex grā, sicut ipsa est ex natura. Per
hoc quoq̄ ītellexit, qđ oēs q̄ se s̄m volūtātē Dei
regūt, illā ī oībus diligētes & ope pficiētes, Xpi
yhu M̄res efficiuntur, iuxta illud. Quicūq̄ fece/
rit volūtātē p̄ris mei &c. Illa ēt vidēs & sētiēs tā

amantissimū & blādisimū dei erga virgīes affe-
ctū, cū mira gratitudine & admiratiōe stupet tā
tā pietatis diuine dignationē dixit ad eā dñs. Vir-
gines p̄ oībus scīs honorauī in tribus. Primum
est q̄ p̄ oī diligo creatura. Deīde cū priā virgo
castitatē suā mihi voueret, in tantū eius amorē
exarsi, qđ vltērius cohibere nō potui, sed de celo
ruēs, ei me totū īfudi. Secūdū est, qđ eas sup̄ oēs
ditaui, q̄a oīa bōa mea, & quecunq; petuli sp̄a-
li pprietate eis donaui. Tertiū ē q̄ eas sup̄ oēs
glorificaui, q̄a cū accedūt ad me, eis assurgo, &
singulare eis susurrū tribuo & sp̄ali liberalitate
quotiescūq; voluerint, meo p̄fruiūtur amplexu.
Tūc illa dixit, Eya dulcissime Deus, & q̄les debēt
ēē hee virgīes felicissime? q̄s ad tātā elegisti pre-
rogatiuā. Rñdit dñs. Nobiles, Spōse, & diuites.
Vera enī Virgo quā mihi in talē spōsam elegi,
debet esse nobilis hūilitate nihil se reputās, sed
oī creature se īferiorē esistimās, cōtēni & abici ex
corde appetēs, & sic quāto humilior, tāto celesti
gloria nobilior erit. Egoq; hūilitatē meā sue ad-
diciā, vt summā nobilitatē cōsequatur. Spōsa ē
debet ēē patiēs, q̄a q̄to patiētior tāto elegatior
ex mea passiōe simul & sua tolerātia appebit. In
sup̄ dīnā claritatē quā a p̄e habui añ mūdi cō-
stitutionē illi p̄fecto decore sup̄addā. Dines etiā
virtutibus esse debet, cōgregans sibi diuitias oī-
um virtutū, q̄bus incōparabiles virtutū mearū
apponā diuitias, vnde affluat & superabundet

delitiis sempiternis.

Item de Eodem.

Alia vice cū (Offer.) Offerūtur. Regi cāta retur & illa cogitaret qđ mō gratū Deo offerre posset dixit ad eā Dñs. Qui mihi cor hūile, paciēs & caritatum obtulerit, satis gratū mihi munus tribuit. Tūc illa ait. Et qđ est tā hūile cor ī quo tibi cōplaceatur? Rñdit. Cui gaudiū ē qđ despicitur & qđ ī penis & qbuscūq; aduersitatibus gaudet. exultās p eo q; passiōi & hūilitati mee aliqd addicere valeat, & q; hēat vñ mihi sacrificet, hic vere hūilis & paciēs cor de est. Si r̄ q; proximo suo in oībus q; ei eueniūt bonis congaudet & aduersitatibus dolet, is vere caritatum cor mihi offert.

De Purificatione Beate Virginis.

IN scā Nocte purificatiōis Btē Marie. Vidit ipsam gloriosam Virginem & Matrē in vlnis suis baiulātē regalē puerū Iesū idutū veste aerei coloris, aureis floribus plēa, & ī pectore & circa collum & brachia erat scriptū illud mellifluū nom en Yhs. Yhs dixitq; ad eā. O dulcissima Virgo adornaueras talē filiū tuū cū ipsum templo p̄sentares? Et illa. Non ita. sed tñ ipsum delectabiliter p̄parauī. A die natiuitatis filii mei iestimabili gaudio ad diē istū spabā, ī quo filiū meū Deo p̄ri acceptissimā hostiā esse oblatura, p quē oīs hostia ab initio scī Deo est accepta. Tātaq; deuotiōe, & gratitudine ipsum obtuli.

q̄ si oīum Scōrū deuotio in vnū trāsfula fuisset
hoīem, mee deuotioni nō posset cōpari, Sed oīs
letitia mea ad verba Simeōis. tuā ipsius aīam p/
trāsibit gladius, versa est mihi in merorem. Mul
totiēs ēt cū filiū meū gremio fouerē, p̄ nimia de
uotionis dulcedine caput meū suo capiti accli
nās tātas lachrymas effudi. vt caput eius & faci
em totā amoris lachrymis irrigarem. Sepius ēt
hoc verbū dicebā ei. O salus & gaudiū Aīe mee.
Cū anelāri desiderio amabilē Puerū intueretur
Mater Regia s̄m q̄ optauit puerū ī sinu suo re/
clinauit. Que repleta leticia. cū Puerū amplexa
ri vellet se ipsam amplexata est sed puerū nō hē/
bat. Deīde cū ipōderetur. Añ (hec ē q̄ nesciuit), au/
diuit Choros angelorū dulci armōia ī aere pso/
nare. Hec est q̄ nesciuit p̄ totū psalmū bñdixisti.
Bñ illi Angelici ordines in aere iubilādo ipsam
Añ. alternādo cātabāt. s. Angeli. Archāgeli. thro
ni. Dñatiōes, p̄cipatus ptātes, virtutes, sed cū
ad illos ignitos Angelos. s. Cherubī & Seraphī
venissent, tā dulciter cātabāt q̄ nulli terreno so/
no poterat cōpari, btā āt Virgo stabat ī medio
choro paruulū gestans in vlnis. Appuitq; splē/
dor trium cubitorū a terra. q̄ suo fulgore mille
soles supabat, sup quā; virgo mī filiū suū dīcissi
mū pōebat. Per splēdorē diuinitas figurabatur.
quia Deus suimet portitor fuit ī terris, & diui
nitas hūanitatē regebat. Gloriosa āt Virgo hē/
bat dyadema Regni in capite quod duo Ange

li super caput eius tenebāt, in quo oīum scōrū
merita & dignitates q̄si auro & lapidibus p̄cio/
sis erāt vermiculata, q̄ i hac vita ip̄i deuoto cor/
deseruierāt, guttuleq; de ip̄so stillabāt, per q̄d ex/
primebatur gr̄a quā Deus ifundit omnibus, q
sue uirgini m̄ri deuote famulantur in hac vita.
Sc̄tūs quoq; Gabriel archangelus antecedebat
eā sceptrū aureū in manu gestās l̄ris aureis īscri/
ptū. Ave Maria gr̄a plena dñs tecū, benedicta
tu in mulieribus & b̄ndictus fructus vētris tui
Yhs Xps. In quo agnouit quod speciali digni/
tate honoratur in celis, p̄ eo q̄ dei matrē pre ce/
teris meruit tam mirifice salutare. Br̄a ergo vir/
go stabat a dextris filii sui, h̄ns aureā pixidem i
manu, & dū q̄reret qd in ea haberet? R̄ndit. Ex li/
quore diuini cordis quē offerre volo filio meo
cū oīum labore, q̄ i eius fuitio cōpletur. Vidit ēt
beatū Symeonē iuxta altare stātē, de cuius cor/
de radius triformis i modū Yridis exhibat. In
quo ītellexit, quod hūile forte & feruēs desiderii
hūit ad Deū. Dixitq; ad eū. Eya īpetra mihi ve/
rū d̄sideriū dissoluēdi & eē cū Xpo. Cui Symeō,
melius & p̄fectius est, vt Deo volūtātē tuā des,
& velis qcq; ille voluerit. Tūc orabat btām vir/
ginē vt p̄ se & cōgregatōe filiū suū exoraret, qd
statī flexis gēibus fecit. Cōpleris itaq; matutis
cū (b̄ndicamus) cū aliis cātatricibus cāere debe/
ret, iterū rogabat eā vt filiū suū p̄ cōgregatione
laudaret. Tūc p̄clara virgo Maria dulcissime vo

cis modulatiōe insonuit dicēs. Yhu corona vir-
ginū, amator, dulcedo & osculū, & oēs Angeli
& scī q̄ erāt in aera cātabāt dicētes. Te Deū lau-
damus in osculū quē amor fecit Virginis filiū.
Post hec splēdoregrediebat, q̄ totū chorū im-
plebat. In quo agnouit qđ brā Virgo filiū suū
laudabat p̄ ipsis & cū ipsis. De hūc oīs Angelorū
exercitus et scōrū cū tripudio Dñm suū p̄sequū-
tur ad celestia canētes & dicētes. Viuū te nunc
superi pariter resonant & inferi.

De Throno Dei & beate Virginis.

D Omunica esto mihi. Audiuit dilectū aīe
Yhm dulci amoris susurrio dicētē sibi.
Vis mecū is. xl. diebus & noctibus ī mō-
te cōmorari? Et aīa. O quā libēt dñe mi hoc ē, qđ
volo, hoc ē qđ cupio. Tūc oñdit ei mōtē excelsū
& mire magnitudinis ab oriēte vsq; ad occidētē
hñtē septē gradus, p̄ quos ascēdebat, & septē
fontes, et assumēs eā puēit ad primū gradū, qui
vocabatur gradus humilitatis, ī quo erat fons
aq̄ abluēs aīam a cūctis vitiis, q̄ supbia cōmisit.
Post h̄ ascēdebāt scđm, q̄ vocabatur gradus mā-
suetudis, ī quo erat fōs patie mūdās aīam a ma-
culis, q̄s ira pegit. Deīde ad tertiū ascēdētes, q̄ vo-
cabat gradus amoris & fōs caritatis, ī quo aīa
lauabat ab oībus pcīs, q̄ ppetrauit. In hoc gra-
du Deus cū aīa diu p̄stitit. Tūc aīa pcidit ad pe-
des Yhm et statī organū illud dulcissimum vox
Xpi melliflua insonuit dicēs. Surge Amica mea.

oñde mihi faciē tuā, oīsq; cetus Angelorū & scō
rū, q erat in mōris vertice dulciflūo amoris Epy
thalamio cū Deo & ī Deo, ac si vna vox eēt: ita
dulciter resonabāt & tā dolci modulatiōe psalle
bāt q hūana līgua nō sufficit explicare. Dehinc
q̄rtū ascēdebāt, q dicebatur gradus Obediētie.
Fōs vero scīficās & mūdās aīam ab oībus q per
īobediētiā fecit: post hoc ad q̄ntū puenerūt. qui
vocabatur gradus cōtinētie. Fōsq; liberalitatis,
purgās aīam ab oībus q auaritia cōmisit, q cō
turis tā ad suā vtilitatē quā ad Dei laudē put de
buit nō est vīsa. Moxq; sextū ascēdētes, q vocaba
tur castitas, ibiq; fōs dīne puritatis purificans
aīam a cūctis q desideriis carnis deliquit. Ibiq;
aīa Dñm seq pariter cādida veste vestitos vidit.
Dehīc puēit ad septimū gradū, q vocabatur spi
rituale gaudiū. Fōs vero, gaudiū celeste lauans
aīam ab oībus pcīs Accidie. Fōs āt ille, nō vt a/
lii cū īpetu fluebat. sed paulatī & guttatim stilla
bat. Quia celeste gaudiū nemo q diu ī hac vita
ē, ad plenū cape pōt, sed q̄si gutta vel saltē nihil
ē respectu veritatis. Post hec dilectus cū dilecta
ad mōris verticē ascēdebāt. Vbi erat multitudo
Angelorū ī modū auiū aureas Cāpanas hñtiū
& dulcē sonū reddētium. In ipō mōte duo erāt
Thrōi mirabili dēcore nitētes. Primus erat Thro
nus & sedes sūme & īdiuidue trinitatis. De quo
pcedebāt quattuor riui aq̄rum viuarū. Per pri
mū itellexit designari dīnā Sapīam, q Sctōs gu/

bernat, ita q̄ volūtātē eius in oībus agnoscūt &
hilariter īplēt. Per secūdū dīnā puidētīā, q̄ ipsis
oīa bōa puidit, q̄buseos affluēter faciat ī eterna
libertate. Ad tertiū dīnā affluētīā, q̄ ip̄os īebriat
oīm bonorū vbertate, vt nūquā tāra desiderēt,
qn̄ eis abūdātius oīa bōa īfundat. Per q̄rtū volu
ptatē dīnā, q̄ tā voluptuose ī Deo viuūt faciat
plēitudīe gaudiorū affluētes delitiis, q̄rū nō erit
finis, vbi absterget Deus &c. Hic Thrōus hēbat
ī sūmitate nodū aureū, sua magnitudine replēs
orbē terrarū, q̄ figurabat dīnitatē, eratq̄ gēma
tus lapidibus p̄ciosis & auro purissimo mirabi
liter fulgēs, vt regia structura regis celorū, hēbat
ēt mīta tabernacīa. s. hītacl'a Scōrū p̄riarcharū.
Prop̄harū. Ap̄lorū. Martyrū. Cōfessorū & oīum
electorū. Thrōus vero secūdus. erat virgīe m̄ris,
qa vt decet Reginā, merito iuxta suū Regē resi
debat. Qui Thrōus ē mīta hēbat tabernacīa. s.
Virgīs, pedissequarū Virginū Sctārū, q̄ digne
Virginē matrē p̄sequūtur. Vidēs ergo regē gl̄ie
ȳhm ī folio suo īp̄ialis magnificentie & Matrem
suā a dextris eius, & p̄ admiratiōe illius iocūdis
sime faciei īquā Angeli p̄spicere desiderāt, tota a
se deficiēs añ Thronū scē Trītatīs ad pedes ȳhu
corrui, quā Dñs eleuās ī sinu suo dulciter reclīa
uit. Vestimenta vero eius ī finibus parūper erāt
pulvere aspsa d̄ q̄dā cā, q̄ se ī vespe occupauerat,
quā brā Virgo accēs deterfit. Post hec orabat
brām Virginē, vt pro se laudaret Filiū suū. Que

statim de throno suo procedens cum virginum choro
filium suum laude ineffabili extollebat. Patriarche
quoque & prophete laudabant dominum cum iubilo dicentes.
Summe trinitati &c. Gloriosus vero Apostolorum cho-
rus cum tripudio decantabat. Ex quo omnia &c. Quia
ipsi agnouerunt in terris eum a quo omnia bona profluxe-
runt, per quem omnia sancta sunt in celo & in terra, in quo omnia
bona abscondita sunt. Post hec martyrum victorio-
sus exercitus cecinit dicens. Tibi decus. De hinc
confessorum ordo hymnizabat dicens. Benedictio &
claritas. Inter quos spiritualiter beatum benedictum pre-
mimum vidit in veste candida roseo colore inter texta.
In candore figurabatur eius virginalis castitas. In
rubeo quod vere martyr est, eo quod tanto labore in or-
dis rigore desudans in omnibus gloriose triumphauit.
Cumque miraretur cur angeli non caderent. Dominus Respondit.
Tu cum Angelis cantabis, & statim Angelicum illa beata
anima conciebat dicentes. Te sanctum Dominum in excelsis lauda-
mus. Post hoc rogabat Dominum dicens. O vnice ama-
tor, in quo maxime concipitur tibi, ut ab hominibus ag-
noscaris? Respondit. In bonitate quam misericorditer hominem
expecto, usquequo ad penitentiam reuertatur, insuper con-
tinue ipsum gratia mea ad me traho. Cum vero nullo modo
voluerit conuerti, exigente iustitia oportet illum da-
nari. Rogabat et Dominum ut se instrueret, qualiter pro-
fecta ecclesia satisfacere, quam ipsi dilecto suo hoc tempore ta-
tas inferret contumelias. Ad quam Dominus, Trecetis & quinquaginta
vicibus legas mihi Aui. Tibi laus, tibi
gloria a populo, quam a membris mihi tantum debite deferunt.

Qualiter Anima Deo ministret.

IN die sc̄tō palmarū dñi occupatam h̄et me-
moriā de his, que X̄ps Ȳhs Dñs n̄r ea die se-
cit ī terris, īcidit mētē eius, vt scire cupet, qđ
comodi bt̄a Martha & Maria Dño quū apud se
hospitare, p̄parassent. Tūc visum est sibi, q̄si es-
set Bethanie ī domo earū. Viditq; domūculam
seorsum paratā, ī q̄ mēsa collocatā & vñm in ea
sedētē iuenit. Que dñi interrogasset, quid illa no-
cte egisset? Respōdit. Ego in orationibus totam
istā noctē duxi, sed circa diluculū paululū sedēs
obdormiui, & addidit. Talē mihi inquit domū
facies in aīa tua, ī q̄ mihi ministrabis, & statim
videbatur sibi Dñs ad mēsam illā sedere seq; illi
fui, et primo ī scutella argētea mel sibi prepo-
suit: illū melleū videlicet amorē, qui eum de sinu
p̄ris in presepiū reclinauit. Cū p̄ totū mūdū
melliflui facti sūt celi. Scđo. ferculū de herb̄ vio-
larū sibi mīstrauit, hūilimā. s. X̄pi cōuersationē
qua se oī subiecerat creature. Tertio detulit si-
bi carnes agni, agni videlicet, q̄ p̄ctā totius mū-
di abstulit. Quarto apposuit illi vitulū sagina-
tū spūalis gr̄e dulcedine saginatū. Quinto mī-
strauit ei hūilū ceruorū inextimabile videlicet
desideriū, quo Dñs Iesus. oībus diebus vite sue
vsq; ad mortē cucurrit. Sexto obrulit ei piscē as-
sum, ipm designans X̄pm Ȳhm pro nobis pas-
sum. Septio cor Ȳhu X̄pi diuersis optimi odo-
ris cōditū aromatibus, oībus. s. virtutibus refer-

tū & plenū eidē ppōbat, ppinauit, ēt ei triplex
poculū. Primo vnū valde bonū, per qđ notaba
tur oīs labor scīssime Xpi cōuersionis & oīm
electorū. Scđo rubeū vinū, Xpi passionē & mor
tē figurās. Tertio ppinauit sibi merū optimū &
suauissimū significās dīne. s. dulcedīs ītimam &
spūalē īfusione. Hic aut oīa q̄libet aīa Deo deuo
ta spūalr mīstrat. Cū ista deuota recolit gratitu
dine & pro his Dñm Iesum laudans benedicit.

Quīq; modis laudes domini offerre debemus.

A Lia qđā nocte cū ex tristitia somnum ca
pere negret, audiuit angelorū Choros p
sonare. Iacta cogitatū tuū ī Dño, & ipse
te enutriet. Viditq; Dñm stāte corā se ī viridi ve
stimēto. Ad quē illa. O amātissime Dñe, cū sit tē
pus passionis, cur viridi veste īdueris? Cui Dñs
scriptū est. Si in viridi ligno hec fecerūt, in arido
quid fiet? In quo intellexit. Quia si virore oīum
virtutū. s. Iesum tā diuersis affecerūt penis, quid
tunc eis, qui aridi sunt oībus bonis, nisi eterna
pparatur tormēta? Tūc orauit Dñm, vt se īstrue
ret, qđ sibi laudis facere dēret hoc tps passiōis.
Qui oñdit ei digitos manus sue. Per quos edo
cta est ipm qnq; modis laudare. Prio suā īcōpre
hēsilē oīpotētiā, qua ipse prepotēs Dominus
Angelorū & Hoīum, Pro hoīeq; īpotens est esse
ctus. Scđo inscrupabilē sapiām, qua ipse tāq; fa
tuus est reputatus. Tertio suā ineffabilē carita
tē, qua gratis odio est hītus p saluādis. Quarto

suā benignissimā miam, qua pro hoīe tā crude-
li morte ē dānatus. Quāto suā dulcedinē suauis-
simā, q̄ morte amarissima ē p̄ hoīe amaricatus.

De noīe Dñi Yhu & dei⁹ vulneribus Sacris.

IN missa qñ cātabatur (nos at̄ gliari oportet ī cruce Dñi nr̄i Iesu Xpi ī quo est salus vita & refurectio nr̄a &c) Dixit ad eā Dñs. Attēde verba h̄. s. ī quo est salus &c. In cruce vera salus est nec extra eā alia salus īuenitur. In q̄ cūq; ergo aīa crux .i. tribulatio nō est, nulla patiētia est, & vbi patiā nō est, salus nō est. Vera ēt vita hoī ī Cruce data est, qñ Ego vita aīe morte amoris ī Cruce moriēs aīam in pc̄is mortuam viuificaui, & ī me eternaīr viuere redonaui. Per Crucē quoq; hōi datū est, vt quotiēs p̄ pctm̄ labitur, totiēs penitēdo resurgat. In sup̄ carnis resurrectio & eterna libertas. Et cū in Ep̄la legere-
tur (Dedit illi nomē quod ē sup̄ oē nomē) Dixit ad Dñm. Mī Dñe qđ est illud dulcissimū nomē qđ tibi dōatū ē a pr̄e? Cui Dñs, Nomē illud est saluator oīm sc̄lorū. Ego enī saluator & redēptor oīm que sunt, fuere, queq; post futura. Ego saluator eorū qui fuerūt ī tpe, quo homo cū hoībus cōuersatus sum. Ego saluator eorū, qui fuerunt anteq̄ hō fierē. Ego saluator oīm q̄ mea dōcumēta sunt secuti. Et qui mea adhuc volunt se qui vestigia vsq; ī sc̄lorū finē. Et hoc est nomen meū dignissimū, qđ mihi soli ab initio sc̄li a pr̄e preordinatū est, qđ ē sup̄ oē nomē. Cū aut̄ Deo

gras ageret p̄ eius vulneribus scīssimis, orās vt
tot amoris vulnera aīe sue īfigeret, quot ip̄e ī cor
pore suo p̄tulit. Dixit ad eā Dñs. Quotiēs hō ī re
cordatiōe passiōis mee ex amore īgemiscit, to/
tiēs q̄si vernāti rosa vulnera mea leuiter tāgit, &
exīde iaculū amoris ī aīam eius resilit, vñ salubri
ter vulneratur.

De Desiderio Anime

F'eria q̄rta dū cātaretur missa. (In noīe Dñi
Foē genu flectatur). Dixit ad Dñm. Osi nūc
p̄tātē habere, vt celū & terrā & infernū cum
oī creatura tibi dulcissimo & fidelissimo amato
ri cū oī reuerētia inclinarē. Cui Dñs benigne re
spōdit. Comēda mihi q̄ citius hoc ī memetip/
so pficiā. Quia ego contētiuus sum totius crea
ture, & cū me exhibeo Deo p̄p̄ laudē siue gr̄arū
actionē, oportet vt oīs creature defectus per me
& ī me dignissimo suppleatur. Bēignitas etiam
mea nō sinit, vt aliquid de his que fidelis aīa desi
derauerit, & p̄ se nequuerit, īp̄fectū reliquatur.

De Arbore Crucis Christi.

ITē ī quadā missa. (Nos at). Vidit ī medio ec
clesie arborē pulcherrimā p̄ceritate & latitu
dine sua totā terrā īplētē, que ex tribus fron
dibus de terra simul ortis excreuerat, & frōdes ar
cuatē & reflexe erāt ad terrā. Sub vna frōdiū erāt
bestie, que vescebātur ex fructu, qui de arbore ca
debat, designātes p̄cōres & hoīes bestialiter viuē
tes, qui bonis Dei sine gratitudine fruuntur, si
cut bestie nūquā ad ip̄m p̄ gr̄arū actionē respi

ciētes, a quo bona cuncta procedunt. Sub alia
erāt hoīes comedētes ex fructu arboris, per quos
iusti q̄q; ī ecclesia notabātur. In tercia erāt aues
suauissime modulātes. Per quas scōrū aīe deū si-
ne fine laudatiū exprimebātur. Aīe ēt purgādo-
rū ī similitudine capitiū veniētes ex odore arbo-
ris reficiebātur. Aues vero quedā nigre arbore
circunuolabāt, sed fumus magnus de ea egre-
diēs illas lōgius effugabat. Per aues itellexit de-
mones figurari, & quaslibet ī festationes hoīm,
quasi nullo melius quā ī memoria dñice pas-
siōis supabit, qđ p fumi asperitatē figurabatur.
Sacerdos quoq; qui missam celebrauit, vestitus
& pparatus erat foliis eiusdē arboris & ramu-
sculi pleni fructibus eū circumpēdebāt, in quo
mōstrabatur, qđ oīs qui diligit & colit Xpi pas-
sionē, eius virtutes nobiliores acquirit. Et quic-
quid boni egerit fructuosius in eius meritū ce-
dit. Oīum ēt corda fideiū ī similitudine ardētū
lāpadum annexa pēdebāt ī ramis arboris, & li-
quor, qui ī ipis lāpadibus ardebat, ex arbore in-
fluebat, per qđ inuebatur, qđ nullus Deū dilige-
re pōt, nisi a deo grā ipsi īfundatur. In hoc vero
qđ ardētes erant, figurabatur, qđ qui vult Deū
diligere, ad eius se teneat passionē, sepius eam
rememorādo & colēdo, quia ī ea sufficiētē ha-
bebit materiā diligēdi, nihilq; est qđ sic afficiat
& ardescere faciat mētē, sicut recordatio passio-
nis Dñi nostri yhu Xpi.

De passione Domini nostri Yhu Xpi.

IN Parasceue iter alia innumera bona que fecit ei Deus. Dixit ad Dñm. O mi dulcissime Deus i quo p̃t tibi hō restituere? qđ hac die p̃hoim salute capi & ligari dignatus es Respōdit Dñs. Vt i vinculo vere obediētie pp me voluntarie ac libenter sit ligatus. Et aia. Quid laudis tibi faciet, qđ imūdis inde ortū sp̃utis es consputus & colascesus imitibus? Cui Dñs. Dico tibi iueritate, oēs q̃ prelatos suos cōtemnūt, i facie meā cōspuūt. Siquis illā cōtumeliā mihi cupit emendare. Prelatos suos debet honorare. Quid gr̃arū actiōis. Opiissime p̃ alapis accipies? Rñdit. Vt hō p̃scriptā cōsuetudinē & statuta sue religiōis fideliter & districte teneat. Et aia. Quid laudis o amice fidelissime referas p̃ dolore, quē passus es, cū ip̃iali capiti tuo corona ip̃ri mebatur spinea. Ita vt roseo sanguine delitiosa Facies tua i quā angeli p̃spicere d̃siderāt tota velatur. Rñdit. Vt hō cū rēpratur. Totis viribus fortiter resistat. Et quot tēptationes i meo noie supat. Tot i meo dyademate gēmas ponit p̃ciosas Et aia. Quid p̃ eo mag̃orū sapiētissime. Qđ vt fatuus in veste alba delusus es. Rñdit. Vt hō nil q̃rat i vestibus ornatū nec p̃ciositatē. Sed ei us solā neccessitatē. Et aia. Quid gr̃arū actiōis p̃ eo o cordis mei vnice, qđ tā ihñaniter & acriter flagellatus es? Rñdit. Vt hō p̃fecta fidelitate & patia mecū p̃seueret tā i p̃spis quā i aduersis. Et aia

Et aia. Quid amarissime p eo accipies, qđ pedibus crucifixus es? Rñdit. Vt oia desideria hō fūdat i me, et si mecū nō pōt desideriiū hñe, hēat tñ voluntatē habēdi desideriiū, et tūc profecto accipio volūtātē. Et aia. Quid p eo q manibus cruci affixus es? Rñdit. Vt hō se i oībus bōis opibus exerceat, etcūcta opa mala pp medimitat. Et aia. Quid tibi o dulcor vnice debet grarū actionis hō referre p illo amoris vulnere, qđ i cruce accipisti p ipō hoīe, cum amor in vincibilis sagitta amoris cor tuū mellifluū perforauit, vñ nobis aqua & sāguis i remediū pfluxit, et sic deuictus magnitudie amoris spōse tue mortuus es amoris morte? Rñdit. Vt homo omnem voluntatē suam mee conformet voluntati, et voluntas mea illi semper i omnibus & super oia sit accepta. Dixit ēt ad eā Dñs. Dico tibi i veritate, siqs ex deuotiōe passionis mee lachrymas effuderit, suscipe volo, ac si ipse p me sit passus. Et aia. Eya mi Dñe, quali deuotione valeo puenire ad has lachrymas? Rñdit. Ego te docebo. Priō cogita qli amicitia & dilectiōe meis inimicis obuiam pcessi, qui me cū gladiis & fustibus ad mortem querebāt, tāquā latronē & maleficiū, sed ego tāquā filio suo mī illis obuiā me dedi, vt eos de faucibus luporū eruerē. Secūdo cū alapis i miribus me cederēt, quot alapas mihi dederūt, tot dulcia oscula eorū aīabus prebui. Qui vsq; i diē nouissimū per passionē meā debēt saluari. Tertio

eū ferocissime flagellabar, tā efficacē p̄ eis oꝛo/
nē fudi ad p̄rem celestē, vt multi ex eis cōuerterē/
tur. Quarto cum spineā coronā capiti meo in/
poneret, quot spinas mihi ipresserūt, tor gēmas
ī ipsorū coronā collocaui. Quīto cum me cru/
ci clauis affigerēt, & oīa mēbra mea distēderēt,
ita vt ossa mea & viscera dinumerari possēt, tota
mea dīna virtute attraxi aīas eorū ad me, oīum
videlicet, q̄ ad vitā eternā sunt predestinati, sicut
ante dixi. Cū exaltatus fuero a terra, oīa traham
ad me ipsum. Sexto cū lācea latus meū apiret,
ex corde meo, ppinaui eis poculū vite, q̄ p̄ Adā
hauserāt poculum mortis, vt eēnt oēs filii vite
eterne & salutis ī me, q̄ sū vita. Cū vero corpus
Xpi sūpsisset, dixit ad illā dñs. Vis videre q̄liter
ego nunc sum ī te, & tu ī me? At illa tacebat, q̄a ī
dignā se reputabat, statimq; vidit dñm tāquā p̄/
lucidā cristallū, & aīam suā velut aquā peruiisī/
mā & fulgidā p̄ totū corpus xpi defluētē. At illa
multū admirabatur super inextimabili dono &
stupēda dei grā & pietate erga se. Cui dñs. Me/
mēto q̄ beatus Paulus scribit. Ego sū mīmus
apostolorū, q̄ nō sum dignus vocari apostolus.
Grā autē dei sum id, qđ sum, sic & tu nihil es ī te,
sed id qđ es, p̄ grām meā es ī me. Cū autē s̄m mo/
rē sepeliretur, dixit ad dñm. Nūc o cordis mei
vnice te ip̄m sepeli ī me, & me tibi īseparabiliter
astringe? Respōdit. Volo me sepelire ī te. In capi/
te tuo volo esse fruitio sensuum tuorum & ope

ratio manuum tuarum, & exercitatio omnium
sensuum & actuum tuorum.

Item de eodem.

I Tē ī sctā nocte parasceues ī orōne sua dixit
ad dñm. Dulcissime dñe in quo tibi recōpē-
sare possum, q̄ hac nocte pp me captus & li-
gatus es? Respōdit. Cū desiderio & bona volūta-
te, hec enī duo sunt velut serica ligamēta, cū qui-
bus me aīe tue suauiter colligabis. Corenī beni-
uolū & ad queq; bona paratum, de facili me nō
amittit, sed cogitationes inutiles, que illi ī pūse
aduenerūt, q̄si nullius delicti sunt, si tamē nō spō-
te & cū deliberatione postquā auerterit, eis īmo-
ratur, & addidit. Cū me traderē ī manus iniquo-
rū, ligauerūt & fecerūt ī me, quicquid voluerūt, lī-
guā meā vero ligare nō potuerūt. Ego autē liguā
meā ita ligavi, vt nllū verbū, nisi qđ vtile eēt, loq-
vellē. Sic hō q̄libet, q̄ licet ptātē hēat loquēdi bo-
nū siue malū, linguā suā sic refrēare debet. vt nū-
quā verbū loquatur, quo pximū suū ledat aut
turbet. Circa primā vero cum esset in recorda-
tiōe, qđ Xps bñdictus illa hora p̄sidi iudicādu
astitisset. Dixit ad eam dñs. Veni mecū ad iudi-
ciū, & assumēs eā statuit eā ante p̄rem celestē se-
cū. Tūc oēs scī cū oībus creaturis lī eā sūt cōq̄sti.
Seraphī accusabāt eā p̄ eo qđ dīnū amorē, quo
a corde dei fuerat accēsa, sepe per teporem extī-
xerat. Cherubin pclamabāt eā, eo qđ m̄ lumē
dīne cognitionis, quo p̄ ceteris illuminata erat,

se non regebat. Throni conquesti sunt, q̄ pacatissimū regē, q̄ thronū ī ea firmauerat, sepe inutilibus cogitationibus īquietādo turbasset. Dñātiōes dicebāt, qđ regi & dño suo se cū debita reuerētia nō subdidisset. Principatus cū querebātur, qđ dñā nobilitatē, qua ad ymaginē dei scā ī se nec in aliis esset venerata. Potestates accusabāt eā, qđ se dñe maiestati cum tāta reuerētia & tremore, vt dignū fuerat nō īclīasset. Virtutes cōquesti sunt, qđ se in virtutibus scīs debito mō nō exercuerat. Archāgeli dicebāt, qđ dei suauī colloquio, p̄ vt debuit, nō ītēdisset, nec p̄ eos q̄ ei mīstri deputati sunt dilectione suauia & amatoria susurrā direxisset. Angeli q̄rulabātur, qđ eorū mīsterio īdigne vteret. Btā virgo cū q̄rebat, qđ dulcissimo dei filio, quē sibi ī frēm genuerat, īfidelis extitisset. Apostoli cōclamabāt, qđ eorū doctrinā diligētī studio nō fuisset secuta. Martyres dicebāt, qđ penas & īfirmitates inuita sustinisset. Cōfessores accusabant eā, qđ in religione & spūali exercitatione negligēter egisset. Virgines q̄rulabātur, qđ tā amatissimū spōsum totis visceribus nō amasset. Oēs creature īsiml' cōclamabāt, qđ eis indigne vsa fuisset. Tunc benignissimus ȳlis dixit ad p̄m, de oī querimonia ei obiecta ego ad singula p̄ ea respōdebo, quia eius amore me fateor esse captū. Cui deus p̄ dixit. Quid te ad hoc coegit? R̄ndit. Mea electio, quia eā mihi ab eterno prelegi. Tunc aīa cōfi

dēs de grā tāti fideiussoris sui cōfidēter accepit
eū iter brachia sua dicēs ad prēm. Ecce p̄sento ti
bi pater colēde humilimū filiū tuū, qui tibi pro
me plene p̄soluit q̄cqd delequi p̄ supbiā. Ecce p̄
sento tibi filiū tuū māsuetissimū, qui p̄ me satis
fecit quicquid peccaui p̄ irā. P̄sento tibi filiū
tuū amātissimū, qui est amor cordis tui, qui ple
ne suppleuit q̄cqd odio deliq. Largiflua ipsius
liberalitas, oē qd avaritia peccaui, exsoluit. Scīf
simū eius studiū accidiā meā emēdauit. Sūma
eius abstīnētia oēm intēperatiā meā suppleuit.
Eius inocentissime vite puritas exsoluit oē qd
malis cogitationibus, verbis aut scīs deliqui.
Eius sūma obediētia qua factus est obediēs vsq̄
ad mortē oēm ī obediētiā meā deluit. Eius de
mū p̄fectio oēm ip̄fectionē meā excusat. Ad ter
tiā vidit Dñm ineffabili claritate & decore cir
cūdatū, ita vt a plāta pedis vsq̄ ad verticē singu
lari ornatu totus floreret, & hoc p̄ eo accēpat,
q̄ tā inhumaniter pro nobis fuerat flagellatus.
Habebat et ī capite sertū ex diuersis & pulcherri
mis floribus tā mirifico ope factum, qd eius si
mile anima nūquā vidit. Hoc sertum sibi Xps
effecerat ex diuersis doloribus, quos ī capite su
stinuit. Ad sextam vidit Dñm baiulare sibi cru
cē & oēm cōgregationē aduenire, & singula gra
uānima & onera sua ī similitudine frōdiū viren
tium cruci supponere. Que oīa dñs benignissi
me suscipiēs, patientissime & letissime cū cruce

sua portabat, sed & sorores omnes dñm portare
iuuabāt. Circa nonā vero appuit sibi Dñs ī glo
ria mirabili & maiestate, habēs torquē aureā, in
q̄ erat clipeus cōtinēs oīa passionū domini ge
nera, q̄ totū pectus dñi cōrexit, superius liliū ha
bēs cādidiſsimū īferius rosam pulcherrimā. Per
hunc clipeū figurabatur victoriosa Xpi passio.
Per liliū eius īnocētia. Per rosam eius sūma Pa
ciētia. Cū aut sorores ad scām comunionē acce
derēt, Dñs vnicuiq; persone dabat cor suū dñū
repletū optimis aromatibus mira suauitate re
dolētibus. Aromata ēt illa ex oī parte cordis, vt
nouellule viridissime & florētes erūpebāt, ita vt
totū florigerū eē videretur. Sīgule ēt accedētes,
predictū clipeū a Dño acceperūt, ita vt ī cuiusli
bet pectore idem clipeus miro decore fulgeret.
Per qđ figurabatur qđ dñs Yhs sue passionis vi
ctoriā suis fidelibus cōtulit, vt sit eis munimē &
robur contra omnes inimicos.

Item de eodem.

HOra vero q̄ scām crucē osciari debebat,
ad vulnus pedū diuinitus īspirata dixit.
En oīa desideria mea tibi Dñe mi īfigo,
& ea tuis adapto desiderijs, vt ex īde plene purifi
cata nūq̄ de cetero terrēis valeāt īplicari. Ad vul
nus quoq; dextre māus ait dñs Hic reconde oīa
spūalia tua, q̄ ī spālī hītu neglexisti, vt p mea ti
bi plene restaurentur. Ad sinistrū ait, hic oēs tu
as pēas & aduersa repōe, vt ex vniōe meartū pas.

tionū dulcescāt, & dō ī sūma patiētia, redoleāt,
sicut vestis cū speciebus cōdita eūdē spirat odo
rē & mica panis mellis ītinēta eiusdē suscipit sua
uitatē. Ad vulnus cordis ait. In hoc vulnere a/
moris, quod tāte āplitudinis est, q̄ celū & terrā
& oīa q̄ in eis sunt, cōplectitur, oēm amorē tuū
ad meū diuinū amore recollocā, vt exīde pficia/
tur, & sicut ferrū cādēs cū igne, ī vnū redigatur
amorē. Ad vespas dominū vidit q̄si de Cruce
depositū, & brām Virginē ip̄m in sinu tenētē,
sibiq; dicentē, accedēs osculare salutifera vulne/
ra dulcissimi filii mei, q̄ pro tuo suscepit amore.
Cordi eiustria oscula ī prime agēdo illi grās p
effluxui illo, quo ab eterno ī te & ī oēs electos ef/
fluxit, effluit & effluet sine fine. Ad vulnus dextre
manus in osculo grās agas, q̄a ip̄a ē adiutrix &
cooperatrix oīum bonorū operū tuorū. Ad sini/
strā vero, q̄a ad ipsam tutū semp īuenies refugiū.
Vulnus at dextri pedis osculare ī grārū actiōe
pro feruēti desiderio, quo oībus diebus vite sue
post te īsiti cucurrit. Sinistri autē pedis vulnus
cū gratitudine osculeris, q̄a ibi semp īuenies re/
missionē p̄cōrū oīum. Habeasēt triplex vnguē/
tū, quo ipsū aīe tue dilectū īcessanter pungas. s.
oleū oliue, p̄ qd̄ misericordia exprimitur in opi/
bus videlicet mīe & pietatis frequētius exercen/
do. Secūdo oleū mirtinū, vt tribulatiōes & infir/
mitates gaudēter cōstanter & fideliter p̄ Dei a/
more supportes. Tertio vnguētū balsamiticū. s.

ut oīa dona Dei cū gratitudine p eius laude soli
us suscipiēs nihil īde spes aut velis, sed in ipm
q est fons & origo oīum bonorū refundas. Cir
ca cōpletoriū brā Virgo ad eā dixit. Accipe fili
um meū & sepeli eū ī corde tuo. Statī illa cor su
um in similitudine sarcophagi argētei coopcu
lū aureū habētis vidit. Per argētū mūdicia cor
dis figurabatur, p aurū vero amor, q deū ī aīa te
net & cōseruat. Cū ergo xpm intro, ut sibi vide
batur, īcluderet, dixit ad eā, hic me semp ī corde
tuo īuenies. Et ecce do tibi securitatē eterne vite
& omnibus pro quibus orasti hodie.

Itē de passiōe Domini nrī Yhu Xpi.

Quid dñice passiōis colēdā memoriā fre
quētare desiderat, feria. vi. vice horarū,
legat septies psalmū, exaltabo te Dñe,
qm suscepisti me, & post circulū anni hēbit tot
versus, quot Dñs Yhs vulnera hūit. Itē legat si
pōt vnā passiōē Domini, & agat Deo grās in
ter cetera. Quia de vulnere sinistri pedis proflu
xit nobis laua crū salutis, & a dextro flumē pacis.
A manu vero sinistra pduxit nobis fluēta grē.
A dextra aut medicamē aīarū. De vulnere quo
q; dulcissimi cordis eius erupit nobis aq viuifi
cans & vinū īebriās. s. sanguis Yhu Xpi dñi no
stri & omnis boni copia infinita.

I Quod maxime Deo in hoīe cōplaceat.
Tē interrogauit Dominū, qd sibi maxime in
hoīe cōplaceret? Cui Dominus. Ut qlibet

cum magna gratitudinē ppēdat, & iugi memoria reuoluat oīum virtuosorū opum meorū exercitia, quē ī terris opatus sū, & oīm pēarū & iniuriarū mearū, q̄s sustinui triginta tribus annis. In quāta vixi miseria, & quanta mihi exhibebatur contumelia a meā creatura, & tādē mortuus sū ī cruce morte amarissima ob amorē aīe hoīs, quā mihi sponsā mercatus sū p̄cioso meo sanguine. Hec oīa vnicuiq; ita sint accepta & grata, ac pp̄ ipsius solūmodo sū p̄pessius salutē.

De resurrectione Domini nr̄i Yhu Xpi.

IN scā nocte letabūderesurrectionis Domini nr̄i Yhu Xpi hec ancilla vidit ip̄m, q̄si in sepulcro resideret, & agnouit diuinitus illustrata, q̄liter deus p̄ totā suā diuinā potētā humanitati Xpi ī eius resurrectione dedisset. Filiusq; Dei persona oēm suā clarificationē, quā ab eterno apprehēuit, spūsq; scūs oēmq; suā dulcedinē, bōitātē & amorē plene īfundit eius glorificate humanitati. Dixitq; ad eā dñs. In mea resurrectione celū & terra cū oī creatura mihi mīstrabat. Et illa. Et quō īquit tibi celū seruiuit? Respōdit. Oēs angelici sp̄s ī obsequio mihi aderāt, & statim videbatur sibi qđ videret multitudinē angelorū circa sepulcrū, ita qđ a terra vsq; ad celū circundarent dñm quasi murus. Tūc illa dixit. Eya & quid angelī tibi illa hora decātauerunt? Respōdit. Scūs. Scūs. Scūs dñs deus &c. Eya nūc filī iubilemus &c. licet nō eadē verba, tñ eiusdē sēsus cecinerūt.

Vidit ēt cōgregationē totā circa dñm, d̄ cuius
corde plures radii ī singulas psonas trāsibāt, &
Dñs cui libet manū suā extēdēs, glorificationē
suā donabat dicēs. En claritatē mee glorificate
hūanitatis vobis tribuo, quā cordis mūdicia &
dulci ī lūcē socialitate ac vera patiētia cōserua-
bitis, ac ī die iudicii ī vobis cū gl̄ia pntabitis.

De vnguento spirituali.

I Tē cū sepulcrū visitaretur. Hec deo deuota
virgo dixit ad Dñm ardēti corde. Eya dilecte
mi, ex milibus electe, doce me, quo vnguen-
to te aīe mee amatorē pūgā? Cui dñs, Accipe il-
lā ī enarrabilē suauitatē, q̄ ab eterno de meo diui-
no pfluxit corde ī p̄rem & sp̄m sc̄m, de q̄ tibi cōfi-
cies vinū. Sc̄do illā dulcedinē q̄ ī dulcatū est p̄
oībus cordibus cor genitricis mee virgineū, de
q̄ tibi facias mel dulcissimū. Terrio deuotionē,
q̄ añ passionē erā ī feruētissimo desiderio, & de-
uotioē ac amore ardentissimo, de q̄ tibi cōficias
balsamū poptimū. Cōtinuo vidit se habere pi-
xidē plenā vnguēto redolēte odore mirifico, de
quo secundum cordis sui desiderium perunxit
Dominum & vulnera eius rosea, anima vero
medicamina est osculata.

De domo cordis.

P Ost hec oñdit ei Dñs pulcherrimā domū
excelsam & amplā nimis, ītra quā aliā vi-
dit domūculā factā ex lignis cedrinis īteri-
us laminis argēteis valde splēdidis coopram in

cuius medio domus residebat. Hanc domū cor
Dei eē recognouit, quia multoties ipm tali vi
derat forma. Domticula vero iterior aīam illā fi
gurabat, q̄ sicut ligna cedrīa īputribilia sūt, ita
imortalis ē & eterna. Huius domus ianua erat
ad oriētē posita, hñs pēsulū aureū, ī quo catēu
la pēdebat, tēdens in cor Dei, ita vt cū ianua a
piretur, catena illa cor Dei cōmouere videretur.
Per ianuā ītellexit designari desiderīū aīe. Per pēs
sulū, eius volūtātē. Per catenulā vero Dei deside
riū, qđ semp aīe desiderīū & volūtātē pūeit, & ex
citāt & trahit ad deū. Et ait Dñs ad eam. Sic aīa
tua semp est in corde meo īclusa, & ego in corde
aīe, & licet in ītimis tuis me cōtineas, ita vt inti
mior sim oī ītimo tuo, tamē diuinū cor meum
ita excellēs & supeminēs est aīe tue, vt oīno ī at
tigibile tibi videat, qđp huius domus altitudi
nē & āplitudinē denotāt. Aīa vero orabat dñm,
q̄tinus eā ad sui dignissimi corporis susceptionē
dignaret pparare. Cui rñdit. Dū vis cōicare, di
ligēter aīe tue domū pspicias, si parietes eius aur
lesi sint aut īfecti. In oriē tali pte cōsidera, q̄ stu
diosā vel q̄ negligēs in oībus q̄ ad Dñm p̄tinēt
fueris. s. ī laude Dei & grātū actiōe, ī orōne & ī ei
us obfuationē mādatorū. In pte australi, ppēde q̄
duota fueris mee mñi & oībus sc̄tis, quātū p̄feca
ris eorū exēplis & doctria. In occidē tali pte ītue
re diligēter q̄tū p̄feceris siue defeceris, q̄ obediēs
& hūilis, fueris q̄ patiēs ad iniurias, & si regulā

ruā & statuta bene tenueris, si vitia ī te extermi/
naueris & deuiceris. In pre aqlōari, attēde quā si
delis toti fueris ecclesie, q̄lit erga pximū egeris, si
ip̄m ītimadilexeris charitate, si oīa aduersa eius,
tua reputaueris. Si p̄ pctōribus & aīabus fidelitū
& oībus īdigētibz duote oraueris, & si quā ma/
culā aut lesionē ī oībus his īueneris, p̄ hūilē pe/
nitētiā in satisfactiōe studeas reparare. De hīc aīa
ip̄am domū ītrās, ad pedes Dñi cecidit, q̄ ille di/
gnāter eleuās, ī sinu suo posuit, & ter osculās di/
xit. Do tibi osculū pacis ex pre oīpotentie, sapie
& īcōmutabilis bōitatis mee. Cū aut cātaretur
missa (Resurrexit). Dñs bēignissime ip̄si blādie/
bat dicēs. Ecce r̄surrexi, & adhuc tecū sū, p̄petuo
tecū māsurus. Posuisti sup me manū tuā. i. īten/
tionē oīum operū tuorū, & aliis multis īeffabi/
libz verbis eā est allocutus. Anima aut ad tan/
tā Dñi dignationē stupefacta hūili reuerentia a
Deo se elōgare volebat, quā dominus magis sibi
attrahēs dicebat. Eya faue mihi vt tecum sim &
fruar delitiis meis. Et cū (Gl̄ia ī eccelsis Deo) cā/
taref. Desiderabat Deū p̄ his & oībus dōis suis
collaudare. Tūc ad eā dominus ait. Si laudare
me cupis, glorifica me ī vniōe illius reuerentissi/
me glorie, q̄ deus p̄r oīpotētia sua cū spū scō me
glorificat. Et ī vniōe altissime glorie, q̄ ī scripta/
bili sapia patrē & sp̄m sc̄m glorifico. Spūs q̄ sc̄s
sua bōitate īcōmutabili patrē & me dignissimo
mō extollit. Post tertiā itaq; dū fieret p̄cessio, lū

cervalde debilis eēt, cū baculo a sororibus ī pces
sionis sine se circūduci faciebat, & vidit dominū
Yhm ī similitudine dyacōi, idutū dalmatica ve
xillū rubeū manu gestātē secū & cū qlibet psona
eūtē, & cū miraret, cur dominus ī similitudine
dyacōi cū singul' apperet? Rñdit, Sicut dyacōus
altari deseruit, sic ego adhisto Deo pfi meo ad oē
īperiū eius patus. Nūq̄ ēt aliq̄s dyaconus tam
studiosus in ministrādo fuit, sicut ego cuiusli
bet anime fidelis minister adhisto.

Qualr Deus cōgregationi mīstravit.

AD vesp̄as dū cātaretur añ (Regina ce
li) vidit beatam virginem in choro stan
tem, & virginem filium suum in dexte
ra tenētem, cuius vestes trifoliis & scutis splēdi
dis erāt plene. Per trifolia ītellexit excellentiā ve
nerāde trinitatis designari, que rota sua dīnita
te ī Xpo corporāl' hītabat. Per scuta quorū acu
cies ad terrā erat versa & latitudo erecta, ītellexit
qd̄ Xpi cōversationis & passionis austeritas, si
ne bono esset quasi terminata, sed gaudiū & glo
ria, quā p̄ ea accepit ī celesti regno fulgida & di
latata triūphū optet sēp̄iternū. Hēbat ēt dñs co
ronam splēdidā, de qua ēt scuta pēdebāt, in qui
bus plucide cruces erāt. De quibus singulis qn
q̄ radii exhibāt. Dixitq̄ dñs. Ecce adhuc prepara
tus aduēi, vt vobis ī sero mīstrē. Quiq̄ enī sercu
la vobis ī hac cena mīstrare volo, quorū primū
est gaudiū, qd̄ hodie dīnitas de mea habuit hūa

nitate & humanitas de dīnitare. Scđm est gau/
diū, qđ habui cū amor p vniuersis amaritudini/
bus, quibus me in passione repleuit, inextima/
bili gaudio & sue dulcedinis affluētia oīa mem/
bra penetrauit. Tertiū est gaudiū, qđ hūi, cū pī/
meo preciosissimū pignus. s. aīam meā cū oībus/
aīabus, quas redemi cū ineffabili tripudio pre/
sentauī. Quartū est gaudiū qđ hūi, cū pī meus/
plenissimā pīrāe mihi tribuit honorādi, ditādi/
remunerādi amicos meos, quos tanto labore &
tā caro precio acquisiui. Quintū ē, qđ hūi ex eo/
qđ pater meus redemptos meos sede perhemni/
mihi sociauit, vt sint de cetero coheredes & mē/
se mee cōiue. Ceteri enī reges cum amicis suis/
apulātes peracto cōiuiuiō, iterū ab īuicē separā/
tur, sed amici mei, vbrēgo māsionē habeo pper/
tuā mecū habebūt. Siquis ergo horū gaudiorū/
me āmonuerit p primo gaudio, si desiderauit,
dabo ei ante mortem eius gustū mee dīnitatis.
Pro 2o dabo ei ītellectum cognitiōis. Pro 3o tercio/
aīam eius in extremis suis pī meo presentabo.
Pro quarto fructū & participationē passionū &
oīum laborum meorum tribuā. Pro quinto iu/
cundā sanctorum ei societātē dabo.

Laus de gaudiis Dñi nostri Yhu Xpi.

LAudo, adoro, magnifico, glorifico & be/
nedico te Yhu rex bone ī illo īeffabili gau/
dio, qđ habuisti, qñ tua brīssima humani/
tas in resurrectionē glorificationē suscepit a pīe

diuine clarificatiōis & ī se oībus electis glorifica
tionē eternā ī sua dīnitate tribuit. Per illud ineffa
bile gaudiū, rogo te o amantissime yhu dei &
hoīm mediator, vt eādē, quā mihi tunc dedisti
claritatē, tua grā cōserues illesam ī die iudicii cū
gaudio assumēdam. Laudo, adoro, magnifico
&c. in illo ineffabili gaudio, qđ habuisti, quādo
charitas ī extimabilis, que te ī mūdū de sinu pa
tris deposuit & subiacere fecit oībus penis & mi
seriis, te in gloriosa resurrectione tua & oīa mē
bra tua repleuit honore & gaudio incōparabi
li, sicut in cruce repleuerat dolore intolerabili.
Per illud inextimabile gaudiū rogo te o amātis
sime yhu dei & hoīm mediator, vt dones mihi
lumē ītellectus & cognitionē aīe, vt sciā quid ac
ceptū sit cor amte oī tēpore. Laudo, adoro, &c. ī
illo ineffabili gaudio, qđ hūit, tua scīssima aīa,
quādo se ī precīū & pignus eterne redēptionis
cū copiosa multitudine oīum btārū aīarū ex in
ferni claustris cū īextimabili gaudio psequēti
Deo pīi presentauit. Per illud inextimabile gau
diū rogo te o amātissime Yhu dei & hoīm me
diator, vt ī hora mortis mee sis aīe mee pignus
sufficiēs & precīū psoluēs oē debitū meū, & pla
ca mihi deū pīem iudicē equissimū, & pduc me
cū gaudio ante cōspectum suū. Laudo, adoro,
&c. In illo ineffabili gaudio, qđ habuisti, quādo
a Deo pīe data ē tibi plena prās remunerādi, di
tādī, honorādī seculū liberalitatis tue magnificē

tiā oēs cōmilitōes & amicos tuos, quos tā glo/
rioso triumpho de tyrānica p̄tate liberaſti. Per il
lud ineffabile gaudiū, rogo te O amātissime Yhu
mediator Dei & hoīm fac me participē oīm tuo
rū laborū & operū & tue glorioſe mortis ac brū
ſime paſſionis. Laudo, adoro &c. In illo ineffa
bili gaudio, qđ habuiſti, quādo Deus p̄r dona
uit tibi oēs amicos tuos ſi eternā hereditatē poſ
ſidēdos, & īpleta ē illa benigniſſima petitiō tua
& volūtas, qua dixiſti. Volo, vt vbi ego ſum, il
lic ſit & miſter meus, vt oē gaudiū & oē bonū,
qđ tu ip̄ees, ip̄orū eēt ſine fine. Per illud ineffabi
le gaudiū rogo te O amātissime Yhu mediator
Dei & hoīm, vt dōes mihi illud brūſſimū oīm
electorū tuorū cōſortiū, vt te habeā vna cū eis
vnicū gaudiū & oē bonū mecū hic & ī eternū
amē. Poſt hec aut orabat Dñm, vt ī illo iocūdiſ
ſimo gaudio, quo deo p̄r laudes & gr̄as egit,
cum in reſurrectione ipſum īmortalitate do
tauit etiam pro ſe, laudes referret p̄ eo videlicet
q̄ eandem immortalitatis dotem ſimiliter in re
ſurrectione futura eſſet acceptura. Cui Dñs. Re
ſpōdit. Hoc mō p̄ te & p̄ quolibet meorū tā libē
ter, ac ſi p̄ me ip̄o facio, q̄a mēbrorū meorū glo
riā, nō aliā quā meam reputo. Ideo quicqđ mē
bris meis honoris cōfertur, mihi collatum gau
deo, ſed & aīa illa, p̄ qua dū ī terris eſt, laudes &
gr̄as p̄ſoluo, multā exinde gloriā & gaudiū ī ce
lis cōſequitur. Cogitāte et illa, que eēt glorifica
tio

māitatis domini nři Yhu Xpi, q̄ Deus p̄ filiū
suū in resurrectione dotasset, Ille r̄ndit. Cordis
mei glorificatio hec erat, q̄ Deus p̄ dedit mihi
potestātē oēm ī celo & in terra, vt eēm in hūani-
tate oī potēs sicut ī diuitate, vt possem remune-
rare, honorare, sublimare & oēm amorē exhibere
amicis meis scđm oēm volūtatis mee liberalita-
tē. Glificatio quoq; oculorū & aurīū mearū hec
est, q̄ oēm īdigētiā & tribulationē meorū fidelī-
um p̄spicere valeo vsq; ad fundū, & oīs gemitus
desideria & p̄ces eorū audire & exaudire. Toti ē
corpi meo hec gloria donata est, vt sicut in diui-
nitate vbīq; sum, ita & in hūanitate cū oībus &
singulis amicis meis, vbīcūq; volo eē possum,
q̄ nullus alius quātūq; prepotens potuit aut
poterit in eternum.

Qualiter Deus cum anima maneat.

Feria secūda pasche cū legeretur ī euāgelio.
(Mane nobiscū Dñe) Illa inqt ad dñm. O
dulcor vnice, mane q̄so mecū, q̄a dies vite
mee īclinata ē vsq; ad vespērā? R̄ndit dñs. Ego
tecū manebo q̄si p̄ filio diuidēdo tecū celestē he-
reditatē, quā tibi mercatus sū meo p̄cioso san-
guīe cū oī bono, qđ tibi opatus sū ī terris triginta
tribus ānis, hec oīa pprie dabo tibi. Secūdo te
cū ero, q̄si, amicus cū amico, & sicut hō, q̄ fidelē
habet amicū, ad illū in oī necessitate cōfugit illi
semp adherēs, ita & tu ad me, q̄ tibi sū amicus,
p̄ oībus fidelīssimus semp in oībus tutū hēas re

E

fugium, & iualidā te dimitte ad me, q̄a fideliter
ad oīa iuuabo te. Tertio tecū ero, sicut sp̄s cū
sp̄sa, iter quos nulla p̄t eē diuisio, nisi īfirmi-
te disiungatur, sed si tu īfirmaris, ego sum medi-
cus pitissimus ab oī infirmitate sanās te, & inter
nos nulla poterit eē diuisio, sed eterna copula &
īsepabilis vno. Quarto tecū manebo velut so-
cius cū socio, quorum si vnus graue portauerit
onus, statī alter onus illud tollit, & cū eo suppor-
tat. Sic ego oīa tua onera tecū portabo tā fide-
liter, vt oīa tibi sint leuī sustinēda. Tūc īcidit mē-
ti eius, q̄ aliquādo dixerat illi deus. Ecce aīam
meā do tibi in sociā & ductricē, illi oīa tua com-
mitte, & cū tristaberis, illa cōsolabit te, & ī oībus
fideliter iuuabit te. Et ait ad dñm. Eia mi Dñe
vita aīe mee, ignosce mihi Dux mittissime q̄ tā
nobilissimā sociā heu tā raro ad opa mea iuita-
ui, nec eius auxiliū ī oībus, vt debui req̄sui? Rñ
dit dominus. Ego tibi indulgeo & aīa mea tecū
manebit vsq; in finē vite tue, & tūc suscipiet te
in illa vniōe, q̄ sp̄m meū in manus p̄ris moriēs
in cruce cōmēdaui, & p̄ri meo celesti tep̄tabit.
Post hec orabat dñm p̄ vna p̄sona sibi fide-
li & familiari, vt oīa, q̄ sibi dederat, q̄si propria illi da-
ret. Cōtinuo vidit eādē in p̄ntia Xpi stare, ēt do-
minus accipiēs manus illius, oīa dōa illa tribu-
it ei ī pp̄ria. Illa vero p̄ his oībus dñm laudare
plurimū affectās rogabat eū, vt sue celesti fami-
lie ī laudē & gloriā suā cōiuiuiū p̄ magnificū pre-

pararet. Et statim vidit pparatū cōuiuīū excellētis
simū, & dñm veste nuptiali amictū, q̄ erat viri/
dis coloris, aureis plena rosis. Et ait Dominus
ad illā. En ecce ego sū rosa sine spina natus, mul/
tis spinis sum pūctatus. Tota ergo celestis fami/
lia vestibus dñi similibus erat vestita. Cū ergo
nuptie eēnt pate, ait dominus. Quis ī hoc cōui/
uio geret officiū lusoris? Et cū hec dixisset, acci/
piēs aīam in manus suas fecit eā saltare, de quo
oēs cōiue nouā letitiā & augmentū gaudiorū
pcipiētes Deo gr̄as retulere, eo q̄ tā inuicundū se
cū aīa illa exhibebat. Aīa vero amatorē suū am/
plexibus strīgēs ītime charitatis, ante mēsam cō/
uiuatiū ipm ducebat, & vidit claritatē īenarra/
bilē, & mirificū splēdorē a facie domini pcedere,
q̄ totā celestē aulā plustrabat, & oēs siphos, q̄ ī il/
la regali mēsa erāt, replebat. Sic ergo claritas sue
admirabilis faciei, fctā est ipsorū facietas, gaudi/
um & amenitas, q̄ ipos faciat ī seipso, p tali cō/
uiuio sit laus, honor filio virgīs delicato.

De salutatione vulnerū Domini.

O Ctauo at̄ die resurrectionis xp̄i, vidit ite/
rū supradictā domū, quā dū ītrare vel/
let, duos āgelos p̄ foribus stātes īuēit ex/
tēs ī altū alis, ita vt ī lūmitate ale se īuicē cōtīge/
rēt, suauissimū, velut cythara, sonū reddētes, &
hoc p̄ gaudio, quo aduētū aīe expectabant. Aīa
vero cū ītrasset, ad pedes domini, cecidit salutās
& deo sculās rosea vulnera ipsius. Cū aut ad vul

nus cordis venisset, vidit illud aptū ī similitudi
ne ardētis flāme, magnū emittēs vaporē. Dñs
aut aīam benignissime suscipiēs ait. Intra & p
ambula lōgitudinē & latitudinē diuini cordis
mei, lōgitudinē. i. eternitatē, bōitatis mee latitu
dinē. i. amorē & dñideriū qđ ab eterno hūi ad tu
am salutē. Hāc lōgitudinē & latitudinē pābula
.i. pprie tibi vēdica, qđ vere tuū ē oē bonū, qđ ī
uēis ī corde meo, & īsufflauit dicēs, accipe spm
scm. Tūc illa btā aīa spūscō repleta de oībus mē
bris suis igneos radios progredi vidit, vt qlibet
eorū, p quo orauerat radiū ex ea ī se suscipet. Et
dum cōicasset cor suū cū Dei corde, velut mas
sam auri in vnū liquatū vidit. Audiuitq; domi
nū dicētē sibi, sic cor tuū mihi pprio adherebit
fm oē desideriū & delectamētū tuū.

Qualiter Deus pater filium suum
ascendentem suscepit.

Cloriose ascēsiōis Xpi die vidit se eē ī mō
te quodā, vbi apuit ei amor in specie vir
ginis pulcherrime viridi amictē pallio
dicēs ad aīam. Ego sū illa, quā tu ī scā nocte na
tiuitatis Xpi tā mirabili splēdore vidisti. Ego sū
q filiū de sinu pñs in terrā adduxi, & nūc ipm su
p oēs celos celorū exaltaui, & adiecit. Noli time
re, adhuc. n. maiora videb, & subito vestes eius
in mirabilē mutatae sunt dcorē, erātq; plene au
reis cācellis, & ī quolibet cācello, ymago Regis
fedebar, & hī verba desuperāt cōscripta. Qui de

scēdit, ipse est, q̄ ascēdit sup oēs celos. Omnia ē
opa n̄fere dēptōis ī his ymaginibus miro opere
expressa itellexit. Dñs aut̄ Yhs similibus idumē
tis erat vestitus, excepto q̄ ī eius cācellis, amor
velut regina sedebat, sicq̄ deus se ip̄o erat vesti
tus, q̄a deus charitas ē, & charitas deus ē. Amor
aut̄ accipiēs dñm in brachia sua eleuauit eū di
cēs. Tu es ille solus, ī quo oēm virtutis mee potē
tiā pegi. Anima vero it̄rogabat virginē, qd es
sent eius brachia, q̄bus dñm trāsuexisset? R̄ndit.
Brachia mea nihil aliud sunt, q̄ oī potētia mea
& volūtas. Oīa enī possū, sed nō oīa, q̄ possum,
ēt facere expedit. Ideoq̄ īscriptibil' sapiētia oīa
mea ordinat & disponit suauiter. Magnus etiā
scōrū exercitus ibi visus est. Inter quos Ioannes
baptista Ioseph nutritius dñi & Symeō, q̄ Xpm
suscepit in tēplo, erant primates, q̄ oēs cū dño a
scēdebāt, br̄ssima virgo m̄i dñi ēt visa est in p̄di
cto mōre vestita talibus idumētis, sicut supra de
amor̄ diximus, & de subtrus tūica rubei coloris,
& dixit ad aīam. Oēs passionēs meas, q̄s pertuli
cū filio & pp filiū meū, in silērio & patiētia sup
portauī. Ego īcessabile quoq̄ desiderii ad deum
p nouella ecclesia hūi, & sepe ad specialē miseri
cordiā ipsum īclinauī, & sic adhuc amāti aīe de
sideriis se denegare nō pōt. Inde q̄ est, q̄ aīa de
um amās ī terris, magis affligitur q̄ ī celis. Tūc
aīa admōebat eā gaudii, qd̄ habuit in ascēsiōe
filii? R̄ndit illa. In gaudio illo cognoui oē gau

diū & bñtudine, quā ī assumptōe mea pceptura
erā. Dñs itaq; Yhs cū ineffabili iubilo ascēdēs sta-
bat āte p̄rem representās illi ī se ipso oīum aīas
electorū tā p̄sentīū q̄ secū ascēderāt, q̄ oīum illuc
futororū, & singulorū opa, passiōes & merita,
ita vt hū q̄ sunt mō ī statu p̄ci, tali forma in ip̄o
apparerēt, q̄les futuri sunt ī celo. Aīe vero amā-
tes, & q̄ p̄ Xpo multa patiēter tollerāt, ī corde ei
us speciali decore fulgebāt, relique autē in ceteris
mēbris eius elucebāt. Pater ergo celestis filiū suū
dignissimo honore suscipiens, ait. Ecce do tibi
oēm affluētīā deliciarū, q̄s ī exiliū mūdi descēdēs
q̄si reliquisti, cū plenissima potestate cōmunicādi
eas affluētissime oībus aīabus, q̄s mō tecū p̄sen-
tasti. Dñs autē Yhs oēm pauperiē opprobria, cō-
tēptū & penas, oēmq; laborē & opa hūanitaris
sue, q̄si nouū & acceptissimū quoddā munus
nūq̄ ātea ī celo visum, licet ī diuinitate p̄cogni-
tū & p̄uisum Deo p̄ri obtulit, q̄ ille ita sibi intra-
xit & sue diuinitati vniuit, ac si ea in p̄pria p̄so-
na p̄tulisset. Spūi quoq; scō oēm amoris fragrā-
tiā, quo eius scīssimū cor vltra oēm estimationē
ardebat. Et septē dona spūs scī cū plenissimo fru-
ctu attulit, q̄a ī solo Xpo spūs scīs hec dona p̄se-
cte opatus est, iuxta illud Esaie, requiescet super
eū spūs dñi, spūs sapie &c. Angelicis autē spiriti-
bus lac hūanitaris sue ip̄is antea ī exptū nouā. s.
& supaffluētē dulcedinē ī sua delitiosa hūanita-
te ad augmetū gaudii & glorie sue donauit. Pa-

triarchis & pphis poculū dulcissimū ppiauit,
i quo oīa desideria eorū faciauit, & amodo i se re
gescere fecit. Innocētū vero & q p veritate mor
tui fuerāt, vt Ioānes baptista, Ieremias & alii q
plures, eorū passiōes sua gloriosa passiōe & mor
te illustrādo & nobilitādo qsi deaurauit. Dona
quoq plurima terrigenis apostolis, videlicet &
aliis fidelibus cōtulit in eternā cōsolationē spiri
tualitū cognitionē & amoris sui i flāmationē. De
hic dominus ad aīam cōuersus dixit. Ecce ascen
dit triūphator glīosus, & oīa grauamīa tua me
cū assūpsi. In quo verbo itellexit, q oīum necessi
tates & tribulatiōes ei sunt pśentes, & ipse i no
bis & p nobis pugnādo gloriose triūphat, & a
diecit sicut dixi discipulis meis, deus pater dedit
potestatem hūanitati mee i celo & i terra facien
di oīa, q cūq voluero, dimittēdi hoībus pcā sua,
resistēdi oībus q hoīem i festant, iclinādi meā di
uinitatē hoībus sūm oēs idigētias suas. Tūc aīa
pcidit ad pedes dñi adorās eū & grās agēs, quā
ille dignāter alloquēs ait. Surgeregia mea. Oēs ē
enī aīe, q sūt amorī meo iūcte, erūt regie. Aīa ve
ro iter alia multa dicit ad dñm. Quid ē o amātis
sime deus, q cū me cogito moriturā, parū aut
nullā ide cōcipio letitiā, cū tamē q plurimi ma
gno cū gaudio & desiderio horā illā pstolentur?
Rñdit dominus. Hoc speciali bono tibi feci, &
si mori desiderares, i tātū cor meū diuinū adhuc
idulcares & alliceres, vt tibi hoc denegare non

possem. Et illa. Et qd est qd hoies mori in tātū for
midāt ēt quādoq; valde pfecti? ego quoq; licet
miserabilis cū me morituram recordor, expau
sco. Cui dominus. Quod hoies mori timent, ex
parte carnis est, qā aīa carnē suā diligens ipsam
mortis amaritudinē tollerare abhorret. Tu ve
ro quid times, cum cor meum in pignus eterni
federis & in domum refugii & eternam habita
tionem acceperis.

Item de eodem.

I Pso ēt die cū cātaret. Rñsoriū (Oīs pulchri
tudo Dñi) ī affectu mētis. Dixit ad dñm. Mi
dñe amō oīs pulchritudo & decor tuus est
ablatus a nobis. Rñdit. Nequaquā. Ego enī cū
tota pulchritudine & fortitudine cū oī laude &
gloria mea & amore sum vobiscū, & manebo in
eternū. Itē cū ī pcessiōe cātaretur, (Et benedixit
eos.) Vidit ī aere supra cōuētū manū mirideco
ris cōgregationē benedicētē & Dñm dicētē. Illa
bñdictio, quā tūc feci sup discipulos meos eter
na est & nunquā auferetur a vobis.

Qualiter deus operum humane re
demptionis admoneatur.

I N missa qdā audiēs collectā illā. (Infirmi
tē nām &c.) Desiderabat scīf quē fructū ver
vbailla. s. īcarnatio &c. hērēt. Cui dñs rñdit.
Hec verba ī modū cuiusdā psone admonent me
operū īdēptiōis hūane. Hoc verbū īcarnatio, ad
monet me charitatis, quā factus sū frater leonū

& socius structionū, sicut scriptū est de me. Per
leones signātur supba corda. Per structiones du
ra corda iudeorū, cū quibus tā amicabiliter i fra
terna vixi charitate. Hoc at verbū, gloriosa pas
sio, i coles me facit fidelitatis, quā meis inimicis
exhibui, p quibus dū mihi amarā deferret mor
tē tā itēte pēm exoraui celestē. Hoc verbū, p cio
sa mors, admonet me charitatis, qua p magnū
preciū me dedi p hoīe, cū in ara crucis Deo pfi
hostiā acceptissimā obtuli, & oē pciū eius perso
lui. Hoc verbū, resurrectio memorari me facit
magni honoris, quē hoī iposui, cū humanā car
nē de sepulcro suscitavi i signū vere resurrectio
nis. Insup eximie dignitatis, quā cōtuli hoībus
in eo q mihi velut mēbra capiti suo eterno fe
dere copulātur. Hoc ē verbū. s. ascēso, admōet
me, qd factus sū aduocatus hoīum & mediator
apud pēm. Fidelis aduocatus dñi sui cēsūm fi
deliter cōgregat, & vbi dño suo deē viderit, de
suo supplet, sic & ego oīa bōa que hō fecerit, cē
tuplicata patri meo offero, & vbi cūq; defuerit,
ei de meo suppleo, vt aīam eius cū iextimabili
bus diuitiis patri meo celesti coram omnibus
sanctis presentem.

De fletu Dñi & lachrymis amoris.

I Tē cū audiret legi i euāgelio Dñm fleuisse,
& ipa ex hoc suā occupasset memoriā, dixit
ad eā dñs. Quotiēs i terris cogitabā illā ines
cibile vnionē qua Deo pfi vnitus vnū cū ipso

erat humāitas mea a lachrymis se cōtinere neq/
bat. Quotiēs ēt recordabar inextimabilis dile/
ctionis, que me de sinu p̄ris alliciēs humane cō/
iunxit nature, totiēs humāitas mea a fletibus
nō poterat se cohibere. Tūc illa dixit. Et vbi sunt
lachryme tibi ex amorē vnquā pfuse? R̄ndit. Sp̄a
lē ī corde meo obtinēt locū, sicut q̄ thesaurū ha/
bet sibi magis dilectū, in secreto & singulari re/
seruat loco. Et illa. Tu aliquñ dixerās mihi lachry/
mas amoris ī corde tuo velut ī igne absumi? R̄n/
dit. Hoc utiq; verū est. Nā cordis mei feruore ve/
lut aqua igni aspersa absumuntur, sed ī itimis
cordis mei reseruantur.

De triplici operatiōe scī sp̄s ī Apostolis.

IN scā vigilia pēthecostes festi gratiosi Hec
dei humilis ancilla cū se receptaculū sp̄s scī
exhibere desideraret, dixit ad eam Dñs. Sp̄s
scūs tria ī apostolis operatus est. Primū ē q̄ eos
ī suo aduētu, dīno amore succēdens, penitus p̄/
mutauit, ita vt qui antea timidi & infirmi & se
iplos erāt amātes, tā fortes effecti sunt, vt etiam
mori nō timerent, imo gaudiū & gloriā reputa/
bāt se p̄ Dei amore aduersa tollerare. Scđo sicut
ignis ferrū purificat, & sibi simile efficit, sic spi/
ritus scūs apostolos ab oī sorde purgatos ī se ip/
sō ad plenū sc̄ificauit. Tertio sicut aurū igne li/
quatū si cui forme īfunditur, eius ī se ymaginē
rep̄setat, ita sp̄s scūs apostolos igne sui amo/
ris liquefactos in deū refluere fecit, & eos diuine

ymagini cōformauit, vt ī ipsīs īpletī videretur
illud ps. Ego dixi dii estis &c. Similr q spūs scī
adīetū desiderat, hec tria ī se operari exoret. s. vt
spūs scūs eū ī suo amore cōtra mala & queq; bo
na corroboret, auferēdo ab eo oēm humanū ti
morē, quatinus p Dei amore aduersa patienter
suscipiat & gaudēter. Oret ēr p spūm scī remīs
sionē oīm pcōrū sibi donari, & vt igne dīni amo
ris penitus resolutus, totus ī deū trāsire, & ei feli
citer vnitus mereatur conformari.

Item de Eodem.

I Tē spūs scūs apostolis tria pocula ppīauit,
quibus eos tā affluēter repleuit, vt nō ī me
rito eos populus ebrios extimaret. Prio eos
vino amoris tam habundāter repleuit, vt velut
ebrios se ipsos obliuioni traderēt, nō iā honorē
aut aliqd corporis cōmodū appetētes, sed dei so
lius gloriā requirētes. Secūdo eos mero dīne cō
solationis & dulcedinis redundare fecit, vt nul
lū deinceps terrenū gaudiū vel solatiū eos sepa
rare posset. Tertio amore celestī, quasi nectareo
poculo eos inebriās, quasi insanire fecit. Vnde
īeffabili desiderio accēsi ad dñm & si fieri posset
p mille mortes trāsire cupiebāt. His similr mo
dis aīa fidelis a scō spū potari se postulet vino vi
delicet dīni amoris, qd suimet obliuionē piat,
vt nihil honoris siue cōmodi, nisi quātū ad dei
gloriā sibi requirat. Oret ēr īterī spūs scī suauita
te repleti, ita vt nunquā terrenū gaudiū siue de

lectamētū sibi valeat cōplacere. Amore quoq̃ celestium & spūalium se oret inflammari, qui toto corde ad deum anhelans, mortem & omnia penalia pro nihilo ducat.

De vnica Domini s. anima.

E Odē die dñi celebraretur officiū. Vidit regē glorie dñm yhm cū multitudine angelorū & scōrū ī ecclesia residentē, & de corde eius tot radios micātes, quot ibi aderant scī, ita vt ī quēlibet illorū spiculum tēderet radiorum. Cū autē cātaretur (Vinea facta ē). Hec Xpi virgo ī affectu mētis dixit ad dominū. Eia vtinā tibi cor meum vineā sūm cor tuum electā oī tēpore possem exhibere. Cui domīus. Omne qđ desideras, valeo p̃ficere. Et statī vidit se ītra cor suum velut ī vinea pulcherrima deambulare, quā multitudo angelorum velut materia ī circuitu p̃tegebāt. In oriē tali parte erat vinū purissimum & dulce nimis figurās operum fructus, quos homo deo ī pueritia offert. In aquilonari erat vinum rubeum & forte, figurās laborē, quo hō ī adolescentia viciis & tēptationibus resistit & contra oēm virtutē inimici. In meridie vinum feruēs & optimum fuit, designās operavirtutum, quē ī iuuetute homo ī dei p̃ficit amore. In occīdē tali parte erat nobilissimum & nectareum vinum, exprimēs desideria diuersa, quibus hō ad deum & celestia ī senectute totis viribus anhelat, nec nō penas & tribulationes multimodas

quibus tunc aliquādo moleſtatur. Intellexitq;
iuſtum hoīem, dei talē eē vineā, deumq; valde
in eo delectari, qui ab infantia vſq; ad mortē per
oēm vitā ſuā deo laudabilr viuit. In medio au
tē vinee erat fons, iuxta quē Dominus ī ſolio re
ſidebat, & riuus cum impetu de corde eius in
fontē illum deſluebat, de quo dominus oēs qui
ſpīalē regenerationē cupiebant, aſpgebat. Sup
hunc fontē ī circuitu ſeptē clipei mirifici operis
eminebāt, deſignātes ſeptē dona ſpiritus ſācti,
que ideo ſpecies ſcutorum pretendebant, quia
ſ. nemo ſpiritus ſancti dona abſq; labore graui
poterit poſſidere.

Item de Eodem.

ET dum cantaretur (Rex ſcōrum) Videba
tur ſibi quaſi dominus cum gloria ad ſō
tē baptiſmatis pceſſiōaliter iret, habēs dex
troſū Ioānē euāgelistā, ſiniſtroſum vero Bar
tholomeum, quā gloriā illi ob ſingularē cordis
& corporis mūditiā, qua p̄diti fuerāt, ſunt ade
pti, Petrus vero & Iacobus minor ad fontē Do
minum preibāt ppter ſpīalē epiſcopatus digni
ratē, quā prealiis apoſtolis habuerunt. Glorio
ſa virgo maria ēt ibi a dextris filii viſa ē ī veſtitu
deaurato ſperulis, que ſine interceſſione circūuo
uebātur. Per qđ figurabatur iceſſabile deſideriū,
qđ habuit ad eccleſie nouelle ſalutem. De corde
quoq; dei fons viuus limpidiſſime aque flue
bat. Aīa vero accedēs ad m̄rem Domini, vt ob

tineret sibi hoc forte abluere petis. Tunc illa digna
rer animam in vinas suas accipiens dei cordi eam appli
cauit. Illa vero quinquies cor eius osculabatur.
In primo osculo sensit se ab omnibus maculis emun
dari. In secundo autem pacem dei veram sibi dari. In ter
tio quoque sicut amica charissima speciali dulce
dine donata est. In quarto vero intra cor dei rap
ta est, ubi vidit & agnouit omnes electos, omnemque
creaturam. Dixitque ad eam Dominus. Quid ultra vis aut
velle poteris? En omne bonum quod celum & celi celorum se
gaudent obtinere tuum modo bonum tuum omnibus sanctis
ad placitum tuum communicare. At illa cum inextimabili
gaudio Dominum circumplexa beatę virgini ipsum pri
mo communicauit, deinde omnibus sanctis. In quinto
visa est cum domino ad mensam opulentissimam sedere
& cum ipso conuiuare, dixitque dominus. His quinque mo
dis quotidie cor meum osculari debes, sicut in
mensa habere filiam sibi valde dilectam propendere potes.
Primo igitur faciem contempletur, & si aliquam depre
henderit maculam, continuo diluit eam. Secundo caput
eius ornat corona. Tertio nimio ducta affectu,
ipsam osculatur. Quarto introducit eam in cubicu
lum suum, demonstrans illi copias diuitiarum suarum.
Quinto reficit eam optimo quo potest, cibo. Eodem
modo animam ad me venientem per penitentiam assumo in
gratiam meam, omnesque sordes illius detergo, post hec
coronam illi impono, cum variis virtutibus eam adoro
no, sicque mihi in ea contempletur, ex incontinenti amore
specialis dulcedinis osculum sibi infuso. Dehinc fa

miliari admissu ostēdo illi p felicē experiētiā di-
uitias deliciarū mearū, ex hoc cibo reficio eā refe-
ctione optiā, s. corporis & sanguis mei sacramēto.

Qualiter hō cor suum Deo offerat.

IN die scō pēthecostes dū missa spiritus Dñi
iponeretur. Audiuit vocē sibi dicētē. Audi o
aīa mea, & exulta, quia si spiritus dñi totū or-
bē repleuit, tu exclusa nō eris. Tunc illa intra se
cogitare cepit, hec dei verba non sunt, sed forte
aīe tue se ipsam cōsolātis. Ad hec dñs respōdēs,
mea sūt verba hec, qā aīa tua mea ē, & aīa mea
tua est. Sicut enī de Ionatha & David legitur,
q̄ aīe eorū fuerūt cōglutinate, ita & multo for-
tius aīa tua aīe mee glutino amoris adheret, si-
cut hodie tibi demonstrabo. His dictis date sunt
aīe ale candide, quibus ad alta volitabat, & vsq̄
ad magnū splēdorē pueniēs ibidē requieuit. An-
gelus autē dñi accedēs ad eā, reuerenter saluta-
bat dicēs. O nobilis virgo p̄parate, quia spon-
sus tuus iā vēturus est. At illa dixit. Nescio quo
me ordine p̄parē, sed si digne preparata iueniri
debeo, oportet vt ip̄e aīe mee dilectus sibi me p̄-
paret. Statim ip̄e rex glorie forma & decore idu-
tus spōsi adueniēs, veste cādida eā induit dicēs, ac-
cipe vestē inocētie mee, quā tibi do ī meritū eter-
nale. Deinde rosei coloris veste eā exornans ait.
Hanc vestē ex diuersis passionibus meis, tuisq̄
doloribus tibi parauī. Amor ēt stabat corā dño
ī specie virginis pulcherrime, quā Dñs amāter.

Ituēs ait. Tu es qđ ego sum. Cogitante vero aīa
qđ amictū nō hēret, amor expandit palliū suū,
& dñm aīamq; simul cōtexit, ita vt aīa ipō amo
re amicta videretur, palliū vero amoris desub/
tus variū erat, & tāte amplitudinis, vt multitu
dinē hoīum cōtegere sufficeret. Et ait, quot cri
nes sunt ī pallio meo, tot cōsolationes ad me ve
niētibus dono. Aīa vero tota ī dilectū eliqueba
tur, ita vt quasi vnus spiritus cū eo facta videre
tur. Tunc ait illi Dñs, mō qđcunq; vis iube. Et
illa. Dñe mi verbū iussionis mihi nō cōuenit, ta
mē si aliquid ptātis habere oēm creaturā excita
re vellē, vt te tota virtute, pulchritudine & sciē
tia laudaret. Ad offertoriū aut dū cātaretur (Ti
bi offerent reges munera) dixit ad dñm. Quid
modo o precordialis dilecte tibi offerā, cū nihil
oīo, qđ deceat te, hēam. Layci terrenā substātiā
suā, religiosi se ipsos & deuotionē suā tibi offe
runt. Cui dñs respondit. Cor tuū quinq; modis
mihi offeras, & acceptissimū munus obtulisti.
Primo illud offeras velut arā spōsalē cū oī cor
dis tui fidelitate orans, vt per amorē cordis mei
emēdetur quicquid ī te p̄ fidelitatē viciasti. Se
cundo sicut monile cō oī delectatiōe cordis tui,
qđ si oē delectamētū habere posses, pp me abdi
cares. Tertio velut coronā cū oī honore, quē in
hoc seculo & ē ī futuro obtinere posses, vt ego
solus gloria tua sim & corona. Quarto quasi fia
lā aureā, vnde mei ipsius dulcedinē bibā. **Quin**
to sicut

to sicut vasculū optimi electuarii, vnde me ipm
comedā. Ad tertiā vero dū veni creator spiritus
iponeretur, vidit spm̄ sc̄m̄ ī specie agle p̄ chorū
volātē, de cuius corde tot radii, quot p̄sone ade
rāt, p̄cedebāt, & vnūquēq; radiū mille āgeli mi
nistrabāt. Colūba ēt niuea, dū cōuētus ad cōio
nē accederet, cuiuslibet p̄sone cor rostro suo te
tigit, & flāmā ignis ī eo accēdit. In quorūdā ve
ro cordibus ignis extigebatur, ī quorūdā autē
cōualescēs ī ignē magnū augebatur. Alia autē vi
ce hac eadē die apparuit ei dominus Yhs, aureo
amictus pallio. ī ipso amore ad singulas in cho
ro p̄sonas benigne accedēs, & de corde suo mel
lisuo sp̄m̄ sanctū in similitudine suauissimi &
lenissimi vētus vnicuiq; immittebat.

De fonte viuo.

IN festo sc̄ssime & venerāde trinitatis hec vir
go Xpi ī orōne posita desiderabat, q̄tenus
oēs sc̄i oīsque creatura ipsam reuerētissimā
trinitatē & oī laude dignissimā pro oībus sibi ī
pensis bonis b̄ndicerēt & laudaret, subito autē
sp̄s eius raptus, & vsq; ad thronū glorie dedu
ctus fuit. Viditque ipam b̄tissimā trinitatē ī fili
tudine fontis viui ex se ipso sine initio existētis,
& ī se oīa cōtinētis. Qui mira amenitate effluēs,
& tamē in se īdeficiēs p̄manēs irrigabat, & fructi
ficare faciebat vniuersa. Aīa autē tota liquefacta
amore in ipam diuinitatē īeffluebat, ipsa vero ī
effabili delitiositate animam reīfluebat. In hac

vnioē iter alia hec sibi verba audiuit dicta, Ecce
cū oīpotētia mea es oīpotēs effecta, & si oīa vis,
q̄ ego volo, sp̄ vnita mee oīpotētie eris. Attraxit
ē te mea inscrutabilis sapiētia, q̄ si oīa opera
mea tibi placuerūt, diuine sapiētie semp vnita
eris. Amor quoq; meus sic te penetrauit & pfu/
dit, vt nō tuo sed cū meo amore me diligere, vi/
dearis, in q̄ vnioē mihi pprio adherebis. Cū autē
cōicata esset, tāto gaudio spūs replebatur, vt ex
hoc ī magnā admirationē verteretur. Tunc ait
dominus. Vade cōica gaudiū tuū oībus sc̄is.
At illa accessit primo ad beatā virginē, & cōicās
ei gaudiū suū dixit. O gratiosa virgo in augmē/
tū oīs gl̄ietue, hoc pmagnū cordis mei gaudiū
tibi cōico. Cui illa r̄ndit. Et ego gaudiū meū
oē tibi do, quo p̄ omni creatura ī terris & ī celis
vnq̄ sum gauisa. Deīde apostolis gaudiū suū cō/
mūicauit. Cui illi dixerūt, & nos oē gaudiū, qđ
cū dilectissimo domino & maḡo n̄ro vnq̄ ha/
buimus, tibi donamus, specialiter cū ab ipso de
morte ad se vitā ppetuam vocaremur. Post hec
martyribus, q̄ ei dixerūt, & nos gaudiū, qđ ī igne
& ferro & mille mortibus ex eius amore habui/
mus, tibi donamus, perueniens vero ad cōfesso/
res dixerūt. Et nos oē gaudiū, qđ in laboribus &
in rigore ordinis vnq̄ p̄ Xpi amore habuimus,
tecū participamus. Cū autē virginibus gaudiū
suū cōmunicaret, ille dixerūt. Et nos oē gaudiū,
qđ speciali p̄rogatiua ī deo sp̄so nostro possu

demus tibi damus. Videbatur enī sibi, q̄ virgi-
nes pre aliis scīs iucūdiſſima q̄dam delitioſitare
deo fruerētur, & q̄ ſinglari ſuauitatis ſapore ip-
ſas iſlueret, itellexit itaq̄ verū eē qđ legerat. Gau-
de māna virginalē, māna nouū & regale, q̄ nul-
li ſapit hominum, niſi palato virginum. Vidit
ēt inter choros virginū venerabilis memorie ſo-
rorē ſuā predilectā dñam abbatiffam ornatā va-
riis virtutibus, velut reginā, q̄ ſororē ſuā accipi-
ens & ante thronū dei deducens, cantabat. Hec
eſt ſpecioſior ſole & cedris ſublimior.

De beata Maria magdalena.

IN feſto ſcē Marie magdalene viſus ē ſibi do-
minus q̄ſi p̄ chorū iret, habēs btām Mariā
magdalenā ſub brachio ſuo dulciter ample-
xatā. Quod illa vidēs mirari cepit, eo q̄ ſcriptū
ē. In corruptio p̄ximū facit eē deo. Ad quod do-
minus reſpōdit. Scđm magnitudinē amoris,
quo circa me ī terris afficiebat, ēt nūc in celeſti-
bus mihi cōiūcta ſociatur. Tunc illa. Eia dulciſ-
ſime deus, doce me q̄liter te in hac tua dilectrice
collaudē. Cuidñs. In vulnerib⁹, q̄ amor ī paſſiōe
mea ſibi ipreſſit. Cum enī pēderē in cruce, iā p̄xi-
mus morti, ip̄a oculos meos vidēs claudi ī mor-
te, q̄bus ſepe miſericorditer eā reſpexerā, cor eius
q̄ſi ſagitta eſt trāſfixum. Itē cū aures meas, quas
totiēs p̄cib⁹ eius īclinauerā, videret morti ap-
pinq̄re, & ēt cū audiret & videret miſeriā & fletū
m̄is mee, quā mei cā valde diligebat, nimio cō-

passiōis eius affectu cor eius vulnerabatur. Tercio cū os meum, a quo tot dulcia & cōsolatoria & iūstructoria suscepit verba, specialiter cū dixi, fides tua te saluā fecit, vade ī pace, videret me ī morte pallere, nec amplius ei loq̄ valere, iterū q̄ si gladio est cōfossa. Quarto dū cor meū a quā tā dīcissimū suscepit amoris affectū, ita vt quoties me videret, toties cor eius singulari affectu circa me afficeretur, videret lācea transfixū, iterū amor cordi eius graue vulnus īfixit. Quinto cū me vitā suā, gaudiū & oē bonū suū sine quo videbatur sibi nō posse viuere, videbat mortuum tradi sepulture, aīa eius nimio amoris affectu q̄ si premortua, supra quā dici possit, īeffabili dolore vulnerata tabescebat.

Quod beata Maria magdalena se inuocantibus valeat penitentiam impetrare.

Item in festo eiusdē vidit eā corā dño stātē, cuius cor igneū solari radiabat claritate, ac ī oīa eius mēbra se trāsfundebat. Intellexit q̄ celitus hūc ignē ī corde eius tūc primitus accēsū, cū a Xpo audiuit, remittitur tibi pctā tua, vade ī pace. Qui ignis ita cōualuit in ea, vt oīa, q̄ postmodū ageret seu cogitaret, ī ignē illū verteretur. Pro hoc quoq̄ itellexit, q̄ qlibet diuino amore succensus, oīa q̄ agit cogitat seu loq̄tur aut patit̄, velut ligna igni iniecta, in amoris ignē commutata augmentāt ip̄m ī eo, si ēt aliqd cremabile īgeritur, vt sunt venialia pecca

ta, totū hoc igne assumit & in nihilū redigitur,
eritq; aīa illa tota ignea, ita vt ī exitu eius d cor
pore maligni spūs eidem nullatenus valeāt pro
pinquare. Illi vero q hoc igne. i. diuino amore
nō fragrāt, qcqd agūt, n̄ sic ignit. In sup mala q
agūt, velut onera eos grauāt cū decedūt. Vide
batur ēt sibi qsi de pedibus dñi excreuisse duas
arbores mire viriditatis plenas fructu pulcher
rimo, significātes fructū penitētie, de qbus btā
maria oībus ad se veniētibus carpēdo fructū hy
lariter dabat. In quo designari agnouit, q bea
ta Maria hāc p̄rogatiuā ad pedes dñi consecuta
est, vt oībus se iuocātibus vere penitētie valeat
ipetrare grām, & ait btā Maria. Oīs q deo grās
agit p lachrymis, q̄s ad pedes xp̄i fudi & ope qd
exercui, cū pedes eius scīssimos māib' abluī, cri
nibus terfi, & p amore, quē tūc aīe & cordi meo
īfudit, & totā me repleuit, ita vt p̄ter ipm nihil a
mare possē, orās vt lachrimas vere pn̄tie obti
neat, & diuinum amorē sibi īfundat, ipsi meri
tis meis benignissimus dñs effectum petitionis
sue veraciter dabit, ita vt ante mortē ipsi pecca
ta sua dimittat, & in dei amore p̄ficere faciat.

De assumptiōe beate Marie.

IN vigilia gloriose assumptiōis dulcissime
virginis Xpi ancilla ī orōne posita. Visū
est sibi, q eēt ī domūcula, ī qua beata virgo
lectulo decubabat, līteis cādīdissimis coopta, il
la vero dixit ad eā. Vnde tibi o virginea mī lan

guor iēſſe poterat, cū te oīo extraneā fuiſſe credi-
mus a dolore mortis? Que reſpondit. Cū eē
in oratione & recordatiōe oīum bñficionū dei et
ga me iēſtimabili deſiderio laudādi ipm & grās
agēdi accēdebar, ſupuenit nouus ardor amoris
diuini excitās in me iēſſabile deſideriū vidēdi ip-
ſum & eēndi cū ipſo. Cūq; ſeraphicus ille ardor
in tātū excreſceret, vt vltra vires corporis nō habe-
rem, lecto ſcrō decubui, oēsq; angelorum ordi-
nes mihi miſtrabāt. Deniq; ſeraphi mihi amorē
miſtrabāt, ignē illū dñū i me magis ac magis
ſuccēdētes. Cherubin quoq; lumē cognitionis
mihi miſtrabāt, ita vt oīa, que mihi filius & ſpō-
ſus meus facturū erat, magnalia mēte pūiderē.
Indeq; fuit, qđ dixi orās, ſpūs tenebrarū nō oc-
curat mihi, ne forte eius preſentia lumē illud ce-
licū aliquālī fufcicaretur. Throni requiē illā, qua
deo fruebar, iperturbatā i me cōſeruabāt. Dñā-
tiones i reuerētia illa mihi miſtrabāt, aſtabāt ſer-
uiētes, qua pīcipes reginā & mīrem ſui regis ve-
nerantur. Principatus ſua preſentia pīcauebāt,
vt nullus eorū, q ad me veniebāt aut loqui aut
facere auderet, quo mētis mee quies turbari poſ-
ſet. Ptātes demonū cateruas ne illic apīpīqua-
re auderēt, coercebāt. Virtutes cumulū hono-
ris mei virtutibus meis veſtiti & decorati me
circumſtabāt. Angeli & archāgeli ſuo obſequio
faciebāt, vt oēs, q aderāt, mihi i maxima reuerē-
tia & deuotione ſeruirēt. Viditq; i ſpū quālī an-

geli gloriosā virginē circumuolabāt, & seraphi
ci spūs ī flatu btē virginis deambulabant. Cūq;
beatū Ioānē euāgelistā cōtra btām virginē ma/
riā stātē uidisset, dixit ad eū. Per illud munus, qđ
deo obtulisti, cū eius genitricis p amore ipsius
oībus caris carere uoluisti. Rogo, ut īpetres mi/
hi oē carū p Xpi amore respuere, ut ipm toto
corde ualeā diligere. Cui respondit. Ego ex ver/
bis mris dñi mei tātū habui cōsolationis, qđ nū
quam uerbum de illa audiui, vnde speciale gau/
dium non sentirem.

Qualiter btā uirgo fuit assumpta.

IN sancta nocte cū eēt ī choro uidebat sibi,
qđ iterū esset cū beata uirgine ī lecto decubā
te. Er' ecce ut sibi itelligi dabatur, altitudo in
finite maiestatis īclinabat se ī abissū īfīmā. s. hūil
limū cor uirginis, & torrēte totius sue diuīe vo
luptatis illud tā habūde īpleuit, ut aīa eius scīs/
sima tota absorta transfunderetur in deū. Sicq;
marie aīa scīssima īeffabili gaudio a corpore exi
ens ab oī dolore extranea sicut ab oī corruptiōe
carnis extiterat aliena, & ī vlnas filii letissime ad
uolās, & supra cor suū amātissime & delicatissi/
me se reclinās vsq; ad thronū excellētissime trini
tatis cū festiuo scōrū tripudio est deducta. Qua
liter aut deus pater totius pñitatis sue blādissi/
mo affectu, tūc aīam eius ītra paternū cor suū su
scepit, oī creature īpossibile ē dicere. Inscripta/
bilis quoq; dei sapiētia, qđ honore cū dignissimo

mēnā sibi exhibuerit fuerētā, q̄q̄ sublimissime
eā a dextris suis ī throno gl̄ie firmauerit, oēm ex
cedit cogitatū. Spūs ē scūs amore, benignitate
& suauitate sua oībus bonis eā tā affluēter reple
uit, vt oēs in celo de eius plenitudinis habūdā
tia replerētur. Seraphici enī spūs q̄ ab initio sue
creatiōis in diuinitatis arserūt camino a calore
charitatis btē virgīs amplius in charitate sunt
accēsi. Cherubī quoq̄ scīa dei plena, noua quo
dāmodo luce sunt illustrata, oēsq̄ angelorū or
dines & scōrū maiorē claritatē nouāq̄ letitiam
ī augmētū meritorū suorū a tāte regine gloria
sunt adepti. Deniq̄ btīssima trinitas totius di
uinitatis plenitudine eā influēs penetrauit, vt
tota deo plena, oīa q̄ ipsa facere videbatur, deus
ī ea & peā faciebat, ita vt oculis videret, & auri
bus eius audiret, ac ore eius sibi met ipsi dulcissi
mas & plenissimas laudes psolueret, & in corde
virgīs q̄si ī pprio iucūdari & dlectari videret. Re
gīa at glorie stabat a dextris filii vestita lucidissi
mis speculis, in q̄bus oīa merita scōrū miro mō
elucebant. Vnde oēs scī añ thronū cū gaudio
veniētes, singuli sua merita cōtēplabātur, ac p̄
de ī nouas laudes prūpentes, dulcissime deo iu
bilabāt. Patriarche & pphete, dīderia sua & vir
tutes magnificas & familiaritatē, quā ī terris cū
deo hūerāt ītuētes, īuenerūt btām virginē ī his
oībus se excellere, q̄a virtuosior eis, & deū p̄ciosi
us desiderās familiarissima deo fuisse cōprobat.

Sicq; singuli scōrū ordines accedētes & merita
sua in b̄tā virgine speculātes, ip̄am lōge se prece
dere gaudētes mirabātur. Nā ipsa iter apostolos
Xp̄o fidelissime adhesisse & verba eius diligētis
sime cōseruasse iuenta est. Ipsa iter m̄res, patien
tissima & cōstātissima. Inter cōfessores illumīa
tissima & illūinās tā verbo q̄ exēplo. Inter virgi
nes nō solū castissima & scīssima sed ēt virgini
tatis & totius religiositatis prima fuit cultrix.
Ipsa inter mittes, mittissima, iter misericordes,
misericordissima. Inter hūiles, hūillima. Inter p
fectos, p̄fectissima inuēta est. Ideoq; oīum scōrū
excellētiā merito ē sup̄gressa. Dixitq; b̄tā virgo.
Quicūq; voluerit sūmo honore sup̄ oēs exalta
ri, oībus se hūiliter subiiciat. Qui ēt sup̄ oēs vo
luerit ditari, pp̄ria se omnino spoliēt volūtate.
Et q; summi decoris appetit dignitatē, in omni
bus virtutibus se studeat exercere.

Item de Eodem.

ET cū (Salve regina) cātaretur illa dixit b̄tē
virgini. Vtinā oīum creaturarū corda in
ptate habere, vt ex affectu & viribus oīum
te dulcissima salutarē. Ad qd̄ respondit. Recli
na te sup̄ cor dulcissimū filii mei, qd̄ in se oēm
cōtinet creaturā, & p̄ illud me diligētissime salu
ta. Post hec orauit p̄ vna persona, quatenus b̄tā
virgo in exitu eidē subueniret. Ad qd̄ respon
dit. Orabit me p̄ feruorē, quo aīa mea in deū ve
lut scintillula in ignē suū reuolauit, eiusq; dīno

cordi velut penula validissimo impulsu attracta
adhesit, vt et aia eius ta feruēti amore succēda-
tur, quatenus i hora mortis ab oī impedimēto li-
bera tāquā pēna leuis feliciter i deū valeat euo-
lare. Ego enī sibi & oībus, q mihi i hoc loco de-
seruiunt, cū meo adiutorio & ptectione i extre-
mis suis volo astare. Et cū iterū p vna oraret, q
Dñe nre deuota gaudiorū suorū eā sepius ad-
monere solebat, vidit ipsam p qua orabat corā
btā virgine stātē, quedabat ei monile quinq; fi-
nes vt cornua habēs & dixit. Cū meorū gaudio
rū mētionē facit, & hec quinq; superaddat. s. vt
salutet me i illo ineffabili gaudio, qd habui cū
inaccessibile lumē beatissime trinitatis primo
aspexi, i quo velut in speculo lucidissimo agno-
ui illū eternū amorē, quo me pre oī dilexit & ele-
git creatura, ex quanto amore pre cunētis me si-
bi i mrem & spōsam elegit, illāq; placētiā, qua
sibi i me, iqua oē mīsteriū meum, qd sibi i terris
exhibui, i sūmo cōplacuit. Scdo salutet me i ple-
nitudinē gaudii, qd aures mee susceperūt ex dul-
cissima salutatione amātissimi filii mei p̄ris &
spōsi, cū me amātissime suscepit s̄m magnitu-
dinē oīpotētie sue, s̄m artificiiū sapientie sue, &
s̄m imēsitatē sui delicati amoris, decāans mihi
altissimū & suauissimū amoris cāticū presuauis-
sime vocis sue. Tertio salutet me in plenitudine
gaudii, qd aia mea suscepit i osculo illo predul-
ci, qd mihi dñitas ifixit, in quo sue dñe dulce

divinis gustū tā affluēter mihi īfudit, vt redundā
tia mei, mellisflui facti sunt celi, ita vt ēt nec ī ter
ris tā miser aut malus sit, quin ei ex mea pleni
tudine, si tamē desideret, valeā īpartire. Tunc il
la beata virginē īterrogabat dicēs. Mi dñā, quid
est os aīe? Respondit. Os aīe est hyās qđdā desi
deriū, quod deus sine ītermissione īfluit & replet
seipso secūdū oēm aīe delectationis appetitum.
Quarto salutet meī gaudio, qđ habui cum aīa
mea tota succēsa ē igne dñi amoris, & cor meū
liquefactum est ex dulcedine sui diuini cordis,
cum totam sui amoris diuini plenitudinē in
me effudit, inquātū creature possibile fuit cape
re aut frui, atq; ex meo ardore nouo quodāmo
do sctōrum multitudo ī cādūt amoris feruore.
Quinto salutet meī gaudio, qđ hūi, cū splēdor
dīnitatis oīa mēbra mea clarissimo lumīe pene
trauit, ita vt celū a mea gl̃ia, noua luce illustret.
Et oē sctōrū gaudiū de mea pñtia augmētetur.
Itē his quīq; modis cōuentus se exerceat.

In p̃lo die dū cōuētus cōmūicaret. Videbatur
sibi quasi Dñs cū virgine m̃re ad mensam
magnā sederet, oēs ēt perlone, que ad primā
mēsam cōmūicauerāt, ad mēsam illā sedebāt, il
los vero, qui tūc accedebāt, angeli ad mēsam re
uerēter ducebāt. Dñs autē dabat vnicuiq; bucel
lā pānis ī quinq; offas diuisā, per qđ ītellexit, q
hō cōicās, die illa ī qnq; specialibus se debet exer
cere, & in his quodāmodo deo cōiuuiū exhibe

re. Primū est vt in oī die, quātū potest deū laudibus extollat, & ī vniōe laudis, qua Xps oīa sua opera ad laudē dei p̄isfecit, ēt oīa sua p̄ dei honore faciat & amore. Secūdū est, vt ī vniōe gratitudinis Xpi, in q̄ humanā naturā suscepit, ac mortē gaudēs sustinuit, illaq; gratissima charitate, qua deo patri gr̄as agēs hec per magnū nobis cōtulit donū, tota die cum gratitudine magnas gr̄as p̄ tāto referat sacramēto. Tertiū ē, vt desideria sctā multiplicet, ne ī presentia tāti honoris vacuus videatur. Quartū est, vt oīa, quę die illa agit, ad p̄fectū vniuersitatis facerē irēdat. Quintū est, vt ēt oīa, quę facit siue patitur, aīarū fideliū cedāt ī salutē. Itē intellexit diuinitus hec quatuor in religiosis deo plurimum complacere. s. vt mundas habeant cogitationes, sctā desideria, dulcia inuicem verba, & charitativa opera.

Demissa quā Dñs celebravit.

Eo tēpore quo canonici vicē episcopi gerētes cōgregationē p̄ quadā pecunie sūma, grauiter affligēdo a dñis suspēdissēt, ī die assumptionis gloriose virginis cū hec dei famula nimio affligeretur dolore pp̄ carentiā dñici corporis, visum est sibi, q̄ Dñs abstergeret lachrymas ab oculis eius, & manū eiustenens diceret. Hodie videbis mirabilia. Cū ergo sacerdos ex more inciperet Rñloriū. Vidi speciosā, videbat sibi qđ tota cōgregatio ordinaret se ad p̄cessio-

nē, quā Dñs cū mīre sua precedebat, portās vexil-
lū albi coloris & rubei. In albo erāt rose auree, &
in rubeo argētee. Hec p̄cessio facta est p̄ ambitū
vsq̄ ī chorū, & deinde ī ecclesiā. Tūc Dñs p̄para-
bat se missam celebraturus, idutus casula rubea
& p̄ōrificiali īfula. Scūs Ioannes baptista, lectu-
rus erat epistolā. Et hoc ideo, quia primus erat,
qui de gaudio btē virginis in vtero exultauit.
Scūs vero Ioannes euāgelista erat lecturus euā-
gelium, eo q̄ ipse custos erat virginis gloriose.
Scūs Ioannes baptista & scūs Lucas dño ad al-
tare mīstrabāt. Et scūs Ioānes euāgelista btē vir-
gini, que stabat ī dextera parte altaris vestita in
dumētis solaris luminis, habēs ī capite coronā
oīum lapidū preciosorū generibus ī cōparabili-
ter adornatā, oībus autē scīs, qui aderāt missā sol-
lēniter ī choantibus. Gaudeamus oēs, Btā vir-
go ad altare p̄cessit, offerēs filio fibulā aureā tā-
quā cristallū purissimā & sūmo opere īestimabi-
liter gēmis ornatā, que singule puritatē speculo-
rū habebāt, ita q̄ btā virgo contēplabatur oēs
virtutes suas in eis. Hec fibula texit totū corpus
dñicū velut clipeus, & btā virgo ī illa velut ī spe-
culo se videbat. Tūc missam p̄sequētes vsq̄ ad
vltimū kyriel. Dñs altissima voce imposuit. Glo-
ria ī excelsis deo, dicēs. De gaudio cordis mei oī-
bus vobis p̄pio gloriā. Ad offertoriū autē hec, q̄
btē virgini specialia īpenderunt obsequia acce-
dētes ad altare obtulerunt anulos aureos, quos

dñs suscipiēs, digitis suis iposuit. Et cū prefatio
nē ipse sūmus sacerdos & pōtifex decāraffet vsq̃
ad illud. (Cū qbus & nostras voces, vt admitti
iubeas deprecamur, supplici cōfessione dicētes)
dixit ad scōs. Cantate oēs. Cantate & psallite, q̃
oēs cātabāt. Scūs, scūs, scūs. Inter oēs & sup oēs
brā virgo dulcissimū dabat sonū, quo pre oīum
scōrū vocibus eius vox specialiter agnosceba
tur. Cum aut̃ instaret hora scīssima, qua eleuan
da erat hostia, visus est eleuare hostiā, quasi ī au
rea pixide clausam & syndone velatā. Per qđ fi
gurabatur, qđ hoc sacramētū oī humano siue an
gelico ītellectui ē absconditū. Dicto Pax dñi posī
ta ē ibi mēsa, ad quā Dñs se ponebat, iuxta quē
mī eius sedebat. Cōgregatio aut̃ tota ad mēsam
illā accedens. Vnaqueq; sub brachio brē virgi
nis, quasi geniculādo accepit dñicū corpus de
manu Dñi, & brā virgo craterā aureā cū fistula
aurea ad latus dñi tenebat, per quā sugebāt oēs
liquorē illū dulcissimū, qui de pectore Dñi ema
nabat. Finita missa, Dñs bñdictionē dabat ma
nu sua, ī qua p singulos digitos, anulos aureos
hēbat significantes despōsationē singularū vir
ginū sibi despōsatarū, qui lapides rubeos hēbāt,
per qđ exprimebatur, qđ sanguis eius specialē
ad virginū pertinet ornamentum.

De sancto Bernardo.

IN festo eximii doctoris scī Bernardi, dū mis
sa ī medio ecclesie, ī eius honore cātaretur, &

hec dilectrix Yhu, pia deuotione intēderet his,
que cātabantur cogitās, qd esset illud mediū ec
clesie, dñs, cuius respectus est ī electos suos, aīam
eius lumīe cognitiōis, illustrabat dicēs. Mediū
ecclesie ē ordo scī Benedicti sustērās ecclesiā, ve
lut colūna, cui tota domus īnititur, quia ad vni
uersalem ecclesiā & ad oēs ordines se quo ad ali
qd tenet. Ad supiores. s. papā & p̄latos, tenet se
exhibēdo eis reuerētiā & obediētiā, Ad religio
sos, p̄ instructionē & īformationē bone conuersa
tiōis. Nā alii ordines hūc ordinē ī aliquo imitā
tur, ad bonos & iustos hñt semp auxiliū & cōsi
liū. Ad pcōres p̄ cōpassionē correctionē & cōfess
iōis auditionē. Ad aīas purgādorū, p oratiōis
scē subuētiōē. Deniq̄ ibi iueniūt peregrini ho
spitalitatē, paupes sustēratiōē, īfirmi recreatio
nē, esuriētes & sitiētes refectionē, tristes consola
tiōē, aīe fideiū liberationē. In hoc medio scī
Bernardi singulariter adeo in bñdictiōibus dul
cedinis p̄uēti, dñs apuit os, qā spūs scūs ipsum
tā affluēter & supabūdāter influēdo repleuit,
vt velut cū vētus rapidissimo īpetu ianuā apit,
ita spūs scī impulsu, ea, que sibi diuinitus īspira
bantur, charitate accēsus effudit, & ecclesiā sua
doctrina multū illuminauit. Et īpleuit eū Dñs
spū sapiētie & ītellectus, quia oīa, que per spūm
scūm cognouit, ē ī dulcissima fruitione & expe
riētia sapiebat, & supra quā dici potest mēte il
lustratus, licet multa effuderit, multo tamē plu

ra in intellectu reseruauit. Tunc illa dixit. Eia
precordialis dilecte, & que est stola gl'ie, quā scri
ptura sacra totiēs cōmemorat te iduissē scōs, nō
mē glorie tue mihi reuelasti. Modo si placet, q̄
fit hec stola glorie mihi reuela. Mox scūs bernat
dus ī stola ex cādido, viridi, rubeo & aureo colo
re mirifice cōtexta sibi apparuit, splēdorq; sola
ris his coloribus īmixtus ineffabili pulchritudi
ne & delectabilitate interlucebat. Et ait dñs. Hec
est stola glorie cādore īnocētie, & virore sūmarū
virtutū mearū cōtexta, ac roseo sanguis mei co
lorata decore. In sup̄ feruētissimo amore meo in
aurata. Solaris autē splēdor, qui tā elegāter ruti
lās īterlucet, est dñitas cooperās & perficiēs oīa
opera mee humanitatis. Hac stola oēs meos ve
stio scōs, quia īnocētia mea & decore virtutū ac
amorosa passione oīum eorū gloriā ī sūmo pfe
ci. Amor ē īspecie virginis pulcherrime stabat
a dextris scī Bernardi, & quocunq; ibat, ipm cō
mitabat īsignū specialis meriti, qđ habuit ex eo
qđ tā amorosus erat, & tā multos suis eloquiis
& scriptis ī dei amore accēdit, totūq; celū ex ver
bis eius velut margaritis fulgidis erat ornatū.

De natiuitate beate Marie virginis.

IN natiuitatis gloriose virgīs festo, quo ve
lut aurora rutilās ī hunc mundū nascēdo
pgressa est. Hec Xpi ancilla deuota ipsam
reginā glorie ī oratione requisit, qđ sibi ab ea
ī suo festo legi vellet? Cui benigna virgo statim
apparuit

apparuit dicēs. Lege mihi tot aue Maria, quot
dies fui in vtero mris mee, & admōe me gaudii,
quo nunc gaudeo, ex eo qđ video & agnosco
gaudiū bñssime trinitatis, qđ habuit de me ex
placētia, qua sibi in me cōplacuit ab eterno, spe
cialiter in mea natiuitate ī tātū exultauit, vt ex
habundātia sui gaudii celū & terra & oīs creatu
ra, licet cām nesciēs exultaret. Sicut enī artifex, q
mirificū opus facere decreuit, magno studio p/
meditatur & ī delectatione cordis sui preimagi
natur, sic venerāda trinitas ī me delectabatur, &
gaudebat, quia me talem ymaginē facere vole
bat, ī qua totius potētie, sapiētie & bōitatis sue
artificiū elegātissime appareret. In sup & sciebat
opus suū nūquā ī me deprauari. In tāta deniq
iucūditare & exultatiōe natiuitatē & īfatiā meā
dignata est preuidere, vt oīs actus pueritiae mee
corā eo delectabilis ludus videretur. Iuxta illud
Ludēs corā eo oī tēpore. Scđo admone me gau/
dii, qđ habeo ex eo qđ deus me sup oēm creatu
rā suā in tātum dilexit, vt amore mei multotiēs
pepercerit mundo, ēt antequā nata essem. Ipse
et ex amore nimio anticipauit aliquātulū nati
uitatē meā, & preuenit me grā sua ī vtero mris
mee. Terrio admone me gaudii, qđ habeo ex eo
qđ me sup oēs angelos, & sup oēm creaturā di
gnissime honorauit. Ex illa nāq; hora, qua aīa
mea corpori est infusa, spū scō me repleuit, qui
me ab originali pcrō penitus emundauit, & sin

gulari scificatione i sacriū sibi elegit, vt velut
rosa sine spina, & tāquā lucifer oriretur i mūdū.
Btā itaq; Maria hēbat crines mī pulchritudīs,
quos dū illa ob nimīā tractaret lenitatē, glorio
sa virgo dixit, contracta crines meos, quia quo
plus eos cōtractaueris, eo amplius decoraberis.
Hi enī crines, meas inumeras designāt virtutes.
has quāto magis imitādo tractaueris, tāto ma
gis i te p̄chritudinē augebūt & decorē. Tūc illa
dixit. O virtutū regina dic obsecro, q̄ erat p̄ia
virtutis, i qua te i infantia exercuisti? Respondit.
Humilitas & obediētia atq; amor. Ab ifātia enī
tāte humilitatis fui, qđ nunquā me alicui crea
ture pretuli, & tā subiecta & obediens erā paren
tibus meis, q̄ eos i nullo vnquā cōtristauī. Ex
eo ē qđ spūs scūs i vtero m̄ris me repleuit, sic ad
oē bonū iclinata erā, vt miro mō oē bonū dili
gerē, & quicquid erat virtutis, statim mira dele
ctatione amplectēdo imitarer.

Item de Eodem.

IN scā nocte dū cātaret (Stirps yesse.) Vidit
btām virginē i similitudine arboris pulcher
rime sup oēm terre altitudinē & latitudinē
extēse. Eratq; arbor illa p̄spicua, vt speculū per
lucidū, folia habēs aurea suauissimū reddētia so
nū, in cuius sumitate flos delitiosissimus erat,
qui totū orbē contegebat, & odore mirifico re
spergebat. Dixitq; btā virgo, deus meus suimet
ipsius laudator & laus est in me, & seipm miro

modo pascit i me. Ad missam et dum sequentia
(Aue preclara) cantaretur. Vbi hinc mana. Vi-
debatur sibi qd bta virgo i medio congregatiōis
sederet habēs puerū elegatissimū, cuius brachia
gēmis & auro ineffabiliter erāt ornata. Per qd in-
tellexit designari, qd Dñs Yhs per nimium dolo-
rē i brachiis habuit, cū post baiulationē crucis
& tēsiōnē pēderet i cruce. Et dū cantaret (Ora vir-
go, Imox virginea mī puerū altissime eleuabat,
& liquor balsami de puero vbertim effluēs cō-
gregationē feliciter īfluebat. Ad illū vero Versi.
Fac fontē dulcē. Videbatur sibi qd singulas per-
sonas sub pallio suo dīno cordi filii sui applica-
ret, dicēs, in hoc fonte oēm amaritudinē vestrā
dulcificate, & oīa tēpramēta vestra deuicite. Cū
autē p cōgregationē oraret, vt eā in scō pposito
cōfortaret, & cōfirmaret, Dñs ait. Si mihi volue-
rint adherere, in eternū eas nō derelinquā.

De sanctis angelis.

ANte festū bti Michaelis archāgeli, cū hec
xpi ancilla i familiari vnione a deo que-
sisset, qd obsequii āgelis offerre deberet.
Hoc respōsum accepit. Lege eis nouē pī nī fm
nouē ordines eorū. Quod cū fecisset, i die scō vo-
lebat offerre suo angelo, vt ille ceteris angelis p-
sentaret. Cui dñs ait, cōmitte mihi, vt ego hoc
faciā, quia ineffabili gaudio hoc facere me dele-
ctat, eo qd oīs oblatio mihi cōmissa cū per mei
celestibus presentatur, ex me i tantū nobilitatur

& i melius cōmutatur, sicut denarius i massam
cādētis auari i missus & i vnū redactus iā nō qđ
fuit i se, sed qđ factus est ex auro, apparebit. Post
hoc vidit ascēsum. ix. gradibus cōstitū, multitu/
dine angelorū hinc inde circūdatū, ita vt i pri/
mo angeli. In scđo archāgeli, & sic deinceps cui/
q; gradui ordo angelicus presideret. Intellexitq;
celicus per hunc ascēsum, hoīum cōuersionē
designari. Ita videlicet, vt quicunq; i ecclesia deo
fidelr, humiliter & deuote mīstraret, & ēt pp deū
īfirmis peregrinis seu pauperibus & iuicē i cha/
ritate quilibet alteri subueniret, in primo gradu
angelis coequaret. Qui vero orōne & deuotiōe
familiarius deo itēdunt, & proximis suis doctri/
nā & cōsiliū & auxiliū ipēdunt, in scđo gradu ar/
chāgelis i serūtur. Et qui se exercēt i patiētia obe/
diētia & volūtaria paupertate & hūilitate, oēs/
q; virtutes fortiter peragunt tertiū gradū cum
virtutibus cōscēdunt. Qui aut viciis & cōcupi/
scētiis reluctātes dyabolū cū oībus, q̄ suggerit,
cōtēnunt, in quarto gradu cū ptātibus triūphū
glorie obtinebūt. Qui vero i ecclesia ceteris pre/
lati officiū sibi cōmissum bñ mīstrāt, aīarū lucris
die noctuq; inuigilāres & talenta sibi tradita oī,
qua possunt diligētia duplicātes, hii cū pīcipa/
tibus i qnto, gradu gloriam regni p labore suo
possidebunt. Qui ēt dīne maiestati reuerēter cū
oī subiectione se iclināt, & p eius gloria oēm ho/
minē reuerēter honorāt & diligunt, & se iposēt

quia ad ymaginē dei facti sunt, deo in quātum
possunt cōformāt, subiiciētes carnē spūi, dñan/
tur aīo suo, ipm ad celestia trāsferēdo, cū dñatio
nibus ī sexto gradu exultabunt. Qui vero sedu/
le meditatiōi & cōtēplatōi infuiūt, cordis mūdi
tiā & mētis trāglitatē amplectēdo, q̄tissimā se
deo exhibēt hīrationē, q̄ vere paradīsus dei dici
pnt iuxta illud. Delitē mee esse cū filiis hoīum.
De quibus ēt ip̄e dicit. In ambulabo ī eis & ihī/
tabo, ī septimo gradu thrōis sociātur. Qui autē
sciētia & cognitione ceteris eminēt, q̄ singulari
bitūdīe deū facie ad facie mēte illustrata cōspi/
ciunt, & ex ea, que ex ip̄o fonte oīs sapiētie hau/
riunt, p̄ doctrinā & illuminationē aliorū ī ipm
refundunt, ī octauo gradu ascēisionis cū cheru/
bin locabūtur. Et qui deū toto corde & mēte di/
ligunt, & igni eterno, qui deus est, se totos imit/
rūt, eiq̄ simillimi facti, nō iā suo sed dīno amore
sicut dilecti sunt, diligunt oīa in deū, & pp̄ deū,
diligūt inimicos, vt amicos ituentur, quos ab
amore dei nihil valet separare, īmo nec īpedire,
quia quo magis inimici in eos īsurgunt, eo va/
lidius ī amore cōualescunt, feliciter ī se ipsos ar/
dentes & alios accēdentes, ita vt si possent, om/
nes homines ī dei facerēt amore perfectos, alio/
rū vitia & pctā, vt pp̄ria deflētes, quia solius dei
gloriā & nō suā oīo diligunt & requirunt. Isti in
nono gradu cū seraphin, īter quos & deū nulli
ali spūs sunt, deo immediate appropinquant.

Quasi angeli cōgregationi ministrabant.

Cum autē missa celebraret. Vidit multitudinē angelorū adesse, & quēlibet angelorū stāte corā sibi cōmissa virgine ī specie iuuenis pulcherrimi. Quidā hēbāt sceptrā florīgera, quidā aureos flores. Cū ergo cōuētus inclīnaret super flores, os ponebat in signū eterne pacis, sicq; angeli per totā missam cū magna reuerētia mīstrabāt. Cū ergo accederēt ad cōuiuīū regis celorū, quilibet angelus duxit sibi cōmissam. Rex autē glorie stabat ī loco sacerdotis ineffabili circumdatus gloria, ornāmētū habēs ī pectore ī modū arboris pulcherrime, q̄ diuisit se, & ex corde illo mellifluo, in quo sunt oēs thesauri sapiētie & sciētie absconditi profluxit vena purissima, qua oēs ad eū accedētes, inebriabantur torrente voluptatis diuine.

In vigilia omnium scōrū.

In vigilia oīum scōrū, cū in quodā opere ex obediētia sibi iniuncto laborās, missam neglexisset, tādē ante eleuationē hostie sacrosācte veniēs corde mesto, obtulit deo negligētiā suā. Cui dñs. Nōne videor tibi tantū precīū, qđ possit absolūere oīa debita tua? Ad qđ illa, ēt domīe plene cōfido, qđ possis, & scio qđ tibi nihil est impossibile. Ait ergo Dñs. Plene ī oībus deo p̄ri p̄ te respōdebo. Tu quoq; singulas scōrū deprecareturmas, quatenus & ipsi p̄ te sua offerāt merita. Patriarche. & pphete desiderīū, qđ ad

meā habuerūt incarnationē. Apostoli fidelitatē,
qua mecū ī oībus tribulationibus meis permā/
serunt, & predicādo discurrētes populū mihi fi/
delē collegerunt. Martyres patiētīā, qua sangui/
nē suū pp amorē meū effuderūt. Cōfessores scī/
tatē eximiā, qua aliis verbo & exēplo viā vite de/
mōstrauerunt. Virgines sacre castitatē & incorru/
ptionē, q̄ pxime mihi eē meruerūt. Inter matu/
rias vidit regē gl̄ie ī throno cristallie puritatis,
q̄ rubeis vestibibus decēt erat pornatus, ad cuius
dexterā regīa celi ī solio simili saphiro albis mar/
garitis exornato residebat. Per cristallinum Dei
thronū itellexit significari īextimabilē dīnitatis
puritatē, Per cornelios vero passionē sue hūani/
tatis roseā, Per saphirū ēt celicū cōmattis dei
& p margaritas, virgīalis puritas eius significa/
batur. Dū ergo cātaretur versus sī Responsorii.
Ora p populo. Exurgēs mī gl̄iosa de solio suo
flexis genibus. visa est filio regi p cōgregatione
deuote supplicare. Similr quilibet scōrū chorus
facere videbatur. dū fieret mētio eorū. Deinde
iter octauā lectionē iterato exurgēs de solio suo
corā filio stabat cū innumerabili turba virginū
scārū, & ecce de corde illo dulcīfluo, ī quo later
copia oīs brīitudinis, pgredi videbatur funicu/
lus triplex aurei coloris, qui pertrāsīēs amorosīf
simū cor virginis mīris p̄tendebatur ad singula
virginū corda. Sicq; sigillatim oīum corda p̄trā/
siens, donec de corde virginis postreme reflexus

penetraret cor dñi, faciēs mirabili ductu qua-
si choreā, seorsum vero virginibus circūducta
videbatur reliqua multitudo vtriusq; sexus, qui
hoc spāli dono virginitatis non erāt sublimati.
Seorsū ēt his chori scōrū angelorū circunduce-
bantur, & de singulis scōrū cordibus tā virginū
q̄ relique multitudinis exiuit sonus dulcissi-
mus ī modū organorū. Per qđ dabatur ītelligi,
qđ nil adeo paruū fecerunt ī terris ī laude, & grā-
rū actiōe, in orōne, factis, dictis vel & cogitatio-
nibus, qđ nō suauis soni clāgore de cordibus ip-
sorū eternalr resonet ī laudē dñā, & ipsorū gau-
dii ac glorie īcremētū. Vñ reduxit ad memoriā
de talibus fore scriptū Ibi resonāt iugiter orga-
na scōrū, & illud, Laudate eū ī tympano & cho-
ro. Laudate eū in cordis & organo &c. Per tripli-
cē vero funiculū, qui de corde Dñi pcedebat, in-
rellexit significari amorē semp venerāde trinita-
tis. sp̄s & filii & spūs sc̄ti, q per īteruētū dignis-
sime m̄ris semp virgīs marie īcorruptarū virgi-
nū amatoria corda spūali suauitate pertrāseun-
do sibi coniūxit, teste scriptura, que dicit. Incor-
ruptio pximum facit esse deo.

Item de Eodem.

Inter sūmā missam vero dū legeretur euāge-
lium, illa more solito dñm perquirens ait.
Quid me amator dulcissime modo vis fa-
cere? Respōdit. Ad qđ pridie premonui te? Tūc
illa recordās se hesternō die premonita a deo, vt

scōrū cetū oraret p se offerre, & ad hoc obtinēdū
studens sibi dñm dicētē itellexit. Ecce ego prece/
denso oēs scōs, accedā p te oblaturus deo pñi, &
primo tps illud scītissimū, quo in vtero virginee
mñs mee. ix. mēsis tāquā spōsus ī talamo re/
geui, offerā p tēpore illo, quo tu in vtero mñs
manēs, nec originalis peccati macula carēs nō/
dū grē mee capax eras. Deinde offerā scītissimam
mñem meā p tua natiuitate, ī qua nondū fonte
baptismatis renata, tota mihi extitisti aliena.
Hinc īnocētissimā infantiā & pueritiā meā pro
ignorātia infantie & pueritie tue, feruentissimū
quoq; studiū adolescētie mee deuotissime ac iu
uētutis offerā p negligētia tue iuuetutis. Totā
de hinc seriē scītissime & pfectissime cōuersatiōis
mee cū fructu & amore passionis mee offerā pro
vniuersis cōmissis & defectibus tuis, vt per me
ipm ac ī me ipso oīa tua sint suppleta. Sicq; his
dictis pgrēdiēs Dñs virtutū subsequēte se oī ce/
lorū militia, accessit oblaturus ad altare qddā
decētissimū, qd miraculosa nimis ac delectabi/
li varietate artificiosissime sculpture apparebat
exornatū. In quo itellexit recōditū illū īaprecia/
bilē ac inextimabilē thesaurū totius videlicet sū
me & icōprehēnsibilis dñitatis. Per sculpturam
quoq; altaris, itellexit notari inexplicabilē diuer/
sitatē beneficiorū dei, que excedit oēm humanū
intellectū. Tribus ēt gradibus ad predictū altare
ascēdebatur. Quorū primus erat aureus, p qd

declarabatur, q̄ nullus potest ad deū venire, nisi
ascēdat p̄ charitatem. Secūdus videbatur aerei
coloris, p̄ quod innuebatur meditatio de diui/
nis & celestibus. Quia volentē appropinquare
deo, necesse est, vt ab omnibus terrēis exocupa/
tus frequētius conetur p̄ meditationem ad cele/
stia eleuari. Tertijs gradus apparebat viridis, p̄
qd̄ notabatur virēs intentio laudis diuine, vt. l.
oīs n̄ra operatio tali fiat itentiōe, vt magis dei
laudē & gloriā q̄ nostrum desideremus profectū
& salutē. Hec virgo vidit circa tēpus cōmunio/
nis in medio suprascripte choree mensam rotū/
dam decēter valde cōpositā, de qua dñs sub spe/
cie sacramētalīs hostiē deificū corpus suū & san/
guinē cōgregationi p̄buit cōsedenti sibi ad mē/
sam eādem. Deīde tāq̄ rex munificus p̄ ministe/
ria p̄ncipū celestīū singulis de cōgregatione exe/
nia regia trāsmissit. Que exenia illa, q̄ hoc vidit,
hoc fore affirmabat, de quo dñs aliā quandam
sibi deuotā ante eūdē diē festū certificauerat, q̄
ob exhibitionē spiritualis amicitie cuilibet de
cōgregatione daturus esset mille animas, quas
pro ipsarū orationibus a nexibus culparum ex/
peditas trāsferret ad regna celorum.

De aureola virginum.

Item in festo oīum scōrū dum cogitaret qd̄
deo laudis in honore suorū scōrū exhiberet,
dixit ad eā dñs. Lauda me p̄ eo, q̄ sum oīum
scōrū corona. At illa statī beatissimā & semp̄ ve

nerādā trinitatē pro modulo suo laudabat, & be-
nedicebat, q̄ eē dignatur corona & mirabilis di-
gnitas scōrū, insup̄ singulari p̄rogatiua aureola
oīum virgīnū beatarū, statim aut̄ vidit in capi-
te virginis gloriose & oīum scōrum coronā lex-
timabilis decoris, ita q̄ de eius gloria nihil ver-
bis exprimere posset. Vidit ēt qualiter dñs deus
esset aureola btē virginis & oīum virgīnū in si-
militudinē ferti qđ erat plenū rotūdis nodulis tri-
bus & tribus īsimul iunctis. Quorū vnus rubei,
alius cādidi, tertius aurei erat coloris. In rubeo
nodulo designari ītellexit xpī passionem, & oī-
um virgīnū passiōes, & q̄libet aduersa, q̄a q̄ vir-
gitatē illibatā cōseruare voluerit, absq̄ labore &
tribulatiōe nequaq̄ sufficit. In aureo figuraba-
tur amor xpī & virgīnū, q̄a vere virgines natu-
raliter ip̄sum diligūt, cui integritatē suā deuoue-
rūt. In cādida margarita, xpī innocentia & vir-
ginitas īmaculata exprimebatur. Quod tres &
tres īsimul erāt positi, significabatur, q̄ virgīes
ex p̄dictis tribus speciale pre aliis scīs familiari-
tatē, dilectionē & gustū p̄suauē in deo habēt. Li-
cet enī oīs scōrū decor & gloria ex sanguīe xpī &
īnocētia ceterisq̄ virtutibus eius cōstet p̄fectus,
ac inter quālibet aīam & deum dulcissima fami-
liaritas & dilectio sit tñ sp̄ali p̄rogatiua virgines
velut in sp̄so p̄prio delitiosiori familiaritate,
delectatiōe & gustū p̄suauī deo p̄frūitur. In ro-
tūditate nodulorū, intellexit designari ītermina

bile & inexplicabile quiddam bonum in eo latitare, quod
est nec sancti in celo ad plenum valent agnoscere, nec dis-
cutere, ut vere dici possit bonum illud nemo scit,
nisi qui accipit.

Item de eodem.

IN sancta vero nocte cum iterum excellentissimam
trinitatem laudibus, quibus poterat, extolleret,
vidit in excessu mentis fontem vivum splendidio-
re sole, qui in semetipso & ex semetipso existens sua-
uissimum & optimum ex se aerem faciebat, consistorium
eius firmissimum & preciosissimi operis erat. huius hauri-
torium suum in seipso absque humano opere seipsum
hauriens, & omnibus liberaliter communicans. Per solis
dissimulum fontis consistorium, patris omnipotentiam intellexit
designari. Per hauritorium, filii dei increata sapien-
tiam, qui se pro suo beneplacito omnibus liberaliter ef-
fundit, & cuique, prout vult, distribuit, & conicit.
Per dulcedinem aque, Sancti spiritus ineffabilem suavitatem
& bonitatem. Per aerem saluberrimum, figurabatur, quod
deus est vita omnium. Quia sicut absque aere homo non
potest vivere, ita sine deo nulla vivit creatura. In
circuitu fontis, in ipso consistorio erant septem co-
lumne habentes capitella ex saphiro, per quas septem
rivuli omnes sanctos influebant, ita ut unus in angelos,
alter in prophetas. Tertius in apostolos. Quartus
in martyres. Quintus in confessores. Sextus in virgi-
nes. Septimus in omnes creaturas sanctas derivaret.
Qui tamen omnibus bonis faciari, suavissimum odo-
rem invicem spirabant, quem glibet ab alio pia aviditas

te in se trahebat. Per quod inuebatur, q̄ scī gau-
diū suū & oīa q̄ in deo possident bona in inuicē
profusa benignitate cōmunicāt.

De beata Catherina virgine.

IN festo eximie virginis Catherine appuit
ei ipsa virgo in veste, q̄ aureis rotis tota erat
repleta habēs ī summitate duas manus au-
reas, q̄ ipsam vestē īsimul cōtinebāt, p̄ q̄s signifi-
cabatur felicissima illa dei cū aīa vniū indiuisa.
Tūc xpī ancilla eā reuerenter salutabat cū Añ.
Aue virgo speciosa, & post hec dixit ad eā. Obse-
cro, dic mihi, qd p̄ hoc notatur? q̄ tibi cāimus,
cuius vultū ac decorē cōcupiuit dñs? Que est il-
la facies tua, quā dominus ī te cōcupiuit? Que
respondit. Vultus meus est ymago venerāde trī-
nitatis, quā iō ī me dñs cōcupiuit, quia eā nūq̄
magnis deprauaui peccatis. Decor autē meus ē
illud eximiū decus, quo xp̄s fideles suos sui san-
guinis colore īestimabili pulchritudine decora-
uit. Et hoc scias q̄ quotiēs hō cōmūicat, totiēs
decor ille in aīa renouatur & augetur, verbi grā.
Qui semel trī cōmunicauerit, totiēs decorē il-
lum in aīa supauxit. Cū vero sctām Catherinā
pro quadā sibi deuota orasset, Illa rñdit. Dic si-
bi vt legat mihi. Laudate dñm oēs gētes, & Añ.
(Vox de celis) Admonēs me gaudiū, qd hūi cū
xp̄s rex sponsus meus his verbis me vocauit.
cum enī vox illa ad me delata fuit, tātus amor
succendit cor meum, & tam īestimabili gaudio re-

soluebar, quod omnis horror mortis in nihilum est redactus.

De minimo Sancto paradisi.

S Abbato quodā dū cantaretur sequētia mane prima sabbati ī illo versu. Vt fons, sum/ me cogitabat, quot & q̄lia dona & q̄tra inenarrabilia bōa de ipso fonte oīum bonorū emanassent, & sine fine emanāt. Et ait dominus ad eā. Veni & vide minimū scōrum, q̄ est in celo, & tūc poteris cognoscere fontē pietatis. Ipsa vero cogitare cepit, vbi illū posset inuenire, & quō eū valeret agnoscere. Et ecce occurrit ei vir qdā viri di amictus vestimēto, crispō hñs crines & glaucos, mediocris stature, pulcher facie nimis, & decorus valde. Cui illa, quis enī es tu? Cui rñdit. Ego erā ī terris raptor & maleficus, & nūq̄ opus bonum feci, & ait, quomodo huc gaudiū ītraisti? Rñdit. Oīa mala, q̄ feci, nō ex negtia, sed quasi ex cōsuetudine & melius nesciēs ppetraui, q̄ ad hoc a parētibus nutritus erā, ideoq̄ in fine p pniām, dei misericordiā sū cōsequutus, & cētū annis fui in locis penarū, & multa ptuli tormēta, & nūc sola gratuita dei pietate huc in regem sum deductus. Tūc ille, oīa bona, q̄ deus tā misericorditer in ipso pegit, isti, que hec vidit, tradidit, & hec erat illi letitia magna, q̄ hec facere potuit. Sicq̄ fontē pietatis cognouit ī mīmo, scō q̄ si deus talia opatus est in eo, q̄ nil bōi pegit, qd in virtuosīs scīs suis pficiet?

De sancto Bartholomeo apostolo.

Vidit aliquñ scñm Bartholomeū apostolū in gloria mirabili hñtē ante se aureā crucē, & cū miraretur, qđ illa crux designaret: dixit ad eādñs. Hec est illa crux, de qua ī euāgelio dixi. Qui vult venire post me, abneget semetipsum & c. Cuius superior pars ē spes & cōfidentia, qua oēs q se ipsos & sua deserūt pp me, ad me rēdūt. Dextera pars est amor pximi. Sinistra vero patiētia in aduersis. Inferior pars ē cautela ab oībus, q aīam a deo elongāt. Quia ergo iste meus dilectus discipulus me pfecte sequēdo & imitādo hanc crucē tulit, modo īsigni gloria ipsius supereminet dignitati.

Item de eodem:

Visa autē tāta apostoli gloria, desiderabat detī, q suos glorificat dilectores ī suis sanctis collaudare, quā dñs dignanter īstruīs dicēs. Lauda meā bonitatē in scīs, quos tāta bñtitudine dotaui, vt nō solū in seipsis oībus habūdent bonis, verū etiā cuiuslibet gaudiū ex alio tātū augmētatur, vt quilibet de bonis alterius plus gaudeat, q vnq mater aliqua in exaltatione vnici filii, aut pater in triūpho & gloria potuit exultare filii. Sicq singulorū merita qlibet tāq ppria iucūdiſſima possidet charitate.

Qualiter deus in sanctis laudetur.

In festo cuiuslibet sancti potes me laudare pro eterna electiōe, qua scōs elegi, quā in

ipsis ita fortificaui, vt quis electi ad eternam
brũdinẽ in magnis sint qñq; peccatis, semp tñ
ac si nō peccauerit, i eis respicio illā, ad quā vē
turi sunt claritatē. Scdo p amicabile vocatiōe
mea qua eos vocaui ad regnũ decoris. Quis etiā
vnq; ad meā diuinā maiestātē accessum habere
psumeret, nisi ipsum vocare & traheremus? Ter
tio pro fidelissima regni mei cū ipsis diuisiōe, qā
oēs reges & reginas mecū cōstitui, & tā feliciter
& gloriose regnare feci, vt nō dimidium regni
mei, sed totum accepisse videātur. Possunt etiā
admoneri scī gaudiū, quo gaudent, ex eo q mō
pfecte cognoscūt, & in iucūdiissima delectatiōe
vident qualiter eos ab eterno dilexi & ad talem
felicitatē gratis elegi. Nullus. n. amici cor r̄spice
re valet qualr circa ipm afficiat, sicut electi mei,
q cordis mei itima rimātes, ineffabili gaudio sen
tiunt erga se affectū meū & amorē. Secūdo sua
uissimi gustus, quē habēt, quia q me laudāt &
bñdicūt, & q meā erga se vident charitatē, eis
dulcissime sapit. Tertio q hñt sue volūtatis co
piā, qā oīa, que volūt, liberalissime possunt, Pos
sunt et sc̄i admoneri gloriosissime, splēdidissi
me & delitiosissime pparatiōis, quā eis deus ab
eterno preparauit. Videlicet vt sint, vbi est ipse,
coheredes vnigeniti sui, imo in seipso in itimo
cordis sui eis donauit māsiōnē. Secūdo dulcissi
me īfluitiōis, qua illos deus tota sua diuina deli
ciositate influit, & ipsi tota gratitudine sua dul
cissima

cissima. & fructiōe refluunt in ipsum. Tertio dignissimi honoris. quē eis exhibuit, quia eos fecit suos cōmensales, cibās & faciās eos sine fastidio splendore p̄dulcis faciei sue, & inebriās torrente voluptatis diuine, replēdo ī bonis oīa desideria eorū. Quarto fidelissime remuneratiōis, quia nihil tā parū pro eius amore fecerūt, dimiserunt aut prulerūt, quod obliuīōi dederit, sed oīa diligētissime cōseruans, ipsos supra oē meritum, dignissimo remunerauit honore. Quinto eterne beatitudinis, quia certi sunt, q̄ eorum gloria & felicitas nūq̄ deficiet, sed cū meritorū & gaudiorum cumulo semp accipient incrementum.

De dedicatione ecclesie.

IN festo dedicatiōis ecclesie/ cū ad missam cārareretur versus. Deus cui astāt. Vidit ī spiritu celestē hierusalē & thronū dei in ea. q̄ erat tāte magnitudinis/ vt a summo celi vsq̄ ad infernū extēderetur/ inferius hñs clauū magnū/ q̄ oēs qui erant in inferno/ depremebat/ p̄ quē iustitiā dei intellexit designari/ q̄ īpios tā iustissime a deo separauit. Eratq̄ ciuitas illa cōstructa ex lapidibus preciosis & viuis. s. scīs/ ita vt glibet sanctus in muro/ sicut ymago in lucidissimo speculo cū oībus meritis suis distincte appareret. Oēs vero angeli ante thronū s̄m ordines & dignitates suas stabant ordinati. Anima autem cū dilectum adire cuperet/ angeli eā mira blādicitate suscipientes. īter se/ vsq̄ ad archangelos deduxerūt. Dei

de archangeli vsq; ad virtutes, sicq; oēs angelo-
rū choros p̄trāsīs, vsq; ad thronū dilecti sui pue-
nit, ceciditq; ad pedes eius dicēs. Saluto pedes
tuos scīssimos, qbus amore inextimabili & desi-
derio exultās, vt gigas cucurristi viā redēptiōis
nostre & salutis. Deīde grās egit pro singulis bo-
nis, q̄ ad pedes eius fuerat cōsequuta. Post hec
aut̄ dixit ad dñm. Quid mō petā, q̄a toties ho-
die ad perēdū inuitamur, q̄ ē īpetrasse nos lete-
mur? Cui dñs. Ora primū tibi dōari remissionē
oīm p̄cōrū, hoc enī homini saluberrimū est / &
īdē verā letitiā obtinebit. Quicūq; enī penitens
cōfiteatur peccata sua / aut ītegrā volūtātē cōfite-
di hñs añ pedes meos postulat sibi īdulgeri pec-
cata sua, hic si tātam in corde suo sentit hūilita-
tē / q̄ se oī hoī substernere paratus sit p̄pter mel
testimoniū illi' erit quod vere p̄cōrū remissionē
īpetrauit. De hīc aīa surgēs vidit dñm expansis
manibus in throno sedētem & dicētē. Sicut in
cruce manibus extēsis vsq; ad mortē pseueraui /
sic adhuc expāsīs manibus assisto patri meo p
hoīe & ī signū q̄ vere paratus sum omnē ad me
veniētem suscipere ī amplexū. Siq; ergo hec cō-
seq; desiderat / si paratus est p̄ amore meo oīa ad-
uersa tollerare / signū erit ei / q̄ ad amplexū meū
pueniet. Quisq; aut̄ ad osculū meū īhyat, si in
veritate p̄bauerit, q̄ volūtātē meā in oībus dili-
git, & ei summe placuerit, īdiciū sibi erit / quod
ad osculum meū pueniet. Quisquis aut̄ preces

suas ad aures meas deuenire & eas exaudiri vo-
luerit, ad oēm obedientiā ppter me sit paratus,
qa impossibile est veri obediētis pces nō admit-
ti. Itē cū rñsoriū. Benedic, cātare, oēs virtutes,
que illic noīabātur, vidit in specie virginū deo
altare, iter quas vna ceteris excellēior aureū si-
phū portabat, cui singule virgines aromata i-
ponebāt, q̄ flexis corā deo gēibus illi ppinauit.
Hoc dum illa miraretur, dixit ad eā dñs. Hec est
obediētia, q̄ ideo sola mihi ppinat, qa in se cō-
tinet bona ceterarū virtutum, & verus obediēs
has virtutes in se debet habere. Verus enī obe-
diēs oportet, vt hēat sanā aīam. i. vt nullo crimi-
nali pctō infirmeretur, humilitatē habere debet,
et qua se p̄lati in oībus subiiciat. Sanctitas &
castitas in eo ēr eē debet, qa cordis & corporis
mūdiciā retinere oportet. Virtutes & victoria
illi necessarie sunt, vt. s. fortis sit ad bene operā-
dum, & victoriosus ad viriis resistēdū. Ceteras
quoq; virtutes obediētie habere cōuenit. s. fidē,
sine qua deo nemo placebit, & spē, qua semp ad
deū tendat, & charitatē, tam ad deum, q̄ ad pxi-
mū, benignitatē, q̄ se oībus mitē & sociabile ex-
hibeat. Tēperatiā, qua oīa supflua amputer. Pa-
tientiā, q̄ cūcta aduersa deuincat, & oīa mala vti-
lia sibi faciat & fructuosa, & spūalē disciplinā,
qua regulā suā districte cōseruet. Cū iter hec p
quadā psona orasset, que ex officio suo grauabatur,
vidit eā iter has virgines deo assistētē &

dominū dicentē, & quare inuita mihi decātat⁹
ga ego in eternū sibi dulciter decātare volo. Cā/
tus. n. viuis diei ex obediētia me plus delectat,
q̄ oīs cātus ex ppria deliberatiōe platus.

De septem pedisequīs beate virginis.

C Vm ī missa Salue scā parēs. brām virgi/
nē saluaret, perēs vt īdulgētiā pcōrū sibi
a domino obtineret. Visum est sibi q̄/
si beata virgo staret corā deo, & ipsa cecidit ad
pedes eius, tāgens fimbriā vestimētōrū eius ī ter/
rā defluētium, & terfīt ex eis faciē eius, surgēsq̄
vidit plures virgines ipsam circūstātes, & cupiē/
ti scire, q̄ nā essent, beata virgo dixit. Omnes iste
virgines mihi in terris erāt ministrātes. Prima
est sanctitas, q̄ mihi ministrauit ī vtero matris
mee p repletionē spūs sc̄ti. Secūda ē prudētia, q̄
seruiuit mihi in pueritia, q̄ nūq̄ aliquid pueri/
legessi cōtra dei voluntatē. Tertia est castitas, q̄
ministrauit mihi in angelica salutatiōe, cuius
amore victa tot angelo dedi respōsa. Quarta est
humilitas, q̄ me dei matrē effecit, cuius me ācil/
lam recognoui. Quīta est charitas, que filium
dei de sinu p̄ris in vterū meū reclāuit, & ita me
repleuit. vt sicut corda pregnātiū matrū solent
deficere grauamine doloris, ita cor meū sepe de/
fecit ex magnitudine amoris. Et sicut ceruus de/
siderat ad fontes aquarū, ita ego desiderabā vi/
dere filiū, quē gestabā. Sexta est studiositas, que
mihi ad omnia ministrabat opera, q̄ filio meo

nato erāt necessaria, ita q̄ oēm in ipso cōplēni
patris voluntatē. Septima est patientia, que mi
hi a prima hora natiuitatis filii mei, vsq; ad diē
passionis eius ministravit. Timor domini scūs
fuit camerarius meus, q̄ nūq̄ p̄misit labefieri pe
des meos. Tūc illa dixit. O domina ostende mi
hi has virtutes. Quē respōdit. accede ad filium
meū & ipsum postula. Dñs autē sedebat in reclī
natorio aureo fulcito duabus colūnis quasi sa
phiro & auro ornatis. Aīa vero cecidit ad pedes
eius orās p̄ his virtutibus dari sibi & oībus tē
ptatis. Cui annuit dñs quasi assignās virgines
ei astātes & respiciētes, vidit q̄ vnaqueq; hēbat
in manu quasi lāceolā acutā. Acuitas significa
bat cōstatiā, p̄ quā vitiis est resistēdum. Lāceole
autē erāt circūposite cibalis aureis, q̄ cū mouebā
tur dulcissimū reddebāt in dei auribus sonū. Ci
bala significabāt cogitatiōes illas, q̄bus resistit
hō, faciēs de vitiis victoriā, q̄ dulcissimū dedit
deo sonū, & vidit quasi circūstantes multitudi
nes angelorū & scōrū. Dixitq; dñs. Oēs isti mil
lia millū hic astātium defensores erūt pro me
certantiū cōtra oēs īsidias inimici.

Quomodo hō verā obtineat sanctitatē.

SAbbato quodā dum Salue scā parēs cātare
tur salurās btām virginem, ipsam orabat
verā sibi obtinere sanctitatē. Cui respōdit.
Si veram cupis sanctitatē, tenete ad Yhm xpm
filiū meū, q̄ est ipsa scītas, oīa scīficās. Illa autem

cogitāte, qūo hoc faceret. Benignissima virgo
respōdit primo tene te ad eius sc̄tissimā infantiā
desiderās, vt oīa pueritie tue cōmissa & neglecta
per eius innocētissimā pueritiā suppleantur. Se
cūdo tene te ad eius feruentissimā adolescētīā, q̄
floruit in fragratissimo amore / ita q̄ in eo solo
ignis diuini amoris sufficiētē habuit materiā,
vt tepor & accidia tue iuuetutis per eā reparen
tur. Tercio tene te ad diuinas virtutes eius / qua
tenus in eis tue virtutes nobilitētur & extollan
tur. Quarto tene te ad filiū meū / oēs cogitatio
nes, verba & facta tua in ipsum dirigēdo, vt oīa
īperfecta cogitationū, verborū & operū tuorū
per eū diluantur, qnūq̄ in his deliquit. Quinto
tene te ad ipsum, sicut spōsa ad spōsum suū, que
ex bonis eius cibatur & vestitur, & que amore
spōsi amicos eius & familiā diligit & honorat,
sic & aīa tua verbo dei velut cibo optimo alāt.
Et ex diuitiis, i. exēplo virtutū eius, quas imita
ri debet quasi vestimētis & ornamētis decētissi
me cōponat. Sexto tenete ad familiā suā, ipsos
.s. scōs diligēdo, & p̄ eis deū laudādo, & ipsos ad
dilectū, vt eū tecū simul collaudent sepius diri
gendo, & sic vere sc̄s eris, secundum q̄ scriptū
est. Cū scō sc̄s eris. Sicut regina ex sui regis cō
sortio regina erit. Cū aut in sequētia, Aue ma
ria cātaretur. Saluatoris xp̄i templū extitisti, ad
monuit brām virginē, q̄ ip̄a fuit gloriosissimū
lumē & delitiosissimū dei tēplum. Tunc brā vir

go apprehendit manū eius, & deduxit eam ad
domum pulcherrimā quadratis lapidibus altis-
sime cōstructā nullā hñs fenestrā, & tamē intus
lucidissimā, hñs ianuā paruā ex iaspide rubeo &
denso factā & aureā catenulā. Hec domus glo-
riosam virginem figurabat. Quadrati vero la-
pides notabāt, q̄ in q̄ttuor elemētis ex q̄bus ho-
mo constat, optime temperata fuit. In altitudi-
ne & luminositate itellexit, q̄ fuit altissima con-
tēplatione, luminosissima cognitione. Per ho-
stiuū eius, misericordia eius exprimebatur, que
omnibus ad se veniētibus patet. Per rubeum ia-
spidem, eius mira patiētia. Per catenam quo-
q̄ auream dilectio. Dixitq̄ ad eam. Si talis do-
mus dei effici desideras, in his virtutibus te exer-
cere studeas. Gloriosa autem virgo habebat in
dextera sua quattuor anulos gemmis optimis
insignitos, posuitq̄ dexterā suam supra pectus
anime dicens. En gemmis his omnia tempta-
mētorum genera superabis. Omnis tēptatio a
q̄ttuor vitis oritur. s. supbia, ira, luxuria, & ac-
cidia. Si ergo inflaris superbia, oppone tibi hu-
militatem meam deuotissimam. Si vero ira mo-
lestaris, recale mansuetudinis mee, qua supra
omnes mitis eram. Quod si luxuria infestaris,
recurrere ad castitatem meam sanctissimam. Et si
accidia temptaris, ad ferventissimum amorem
meum confugas. Sicq̄ omnem inimici virtu-
tem & malitiam propulsabis.

De septem coronis beate Marie.

INmissa (Salve scā parēs) Vidit btām vir-
ginē hñtē coronā in capite, cuius flores in-
clinati erāt ad terrā, palliū vero eius rubellū
plenū coronis aureis, q̄ oēs inclinate erāt ad ter-
rā, & inter singulas coronas erat scriptū nomē
corone. Corōa capitis significabat vnionē dei,
quā ip̄a maxime hēt pre oībus creaturis. Coro-
na, q̄ tegebat humerū eius, hēbat scriptum, mī
dei & hoīs. Corona circa pectus, hēbat nomē
regina angelorū. Quarta, gaudiū oīum scōrū.
Quinta, solamē oīum miserorū. Sexta, refugium
oīum pauperū. Inclinatio coronarū ad terrā tē-
dētū exprimebat, q̄ ip̄a in oībus donis & gra-
tiis sibi a deo collatis, ad filios hoīum est inclina-
ta. Tūc illa orauit specialiter p̄ q̄busdā sibi cō-
missis. Cui beata virgo. Si ebrius terreno vino
largior erit sobrio, quāto magis ego, q̄ de sūma
dīni cordis dulcedīe bibo affluēter oībus horis
merū dulcissimū excellētissime dīnitatis! Post h̄
datū est ei salutare cor virginis gl̄iose in his se-
ptē articulis, i q̄bus nobis vtilissimū fuit pre oī-
bus cordibus, post Xpm. Primo i desiderio, qd̄
pre oībus p̄iarchis & p̄phetis maxime habuit
ad xpi humanitatē. Secdo in amore, q̄ p̄ amo-
rē ardētissimū & humillimū mī dei est effecta.
Terrio i pietate & dulcedine, qua tā affectuose
paruulū Yhm enutrit. Quarto i studiosa cō-
uersatione verborū xpi. Quinto i exēplo patiē-

tie passionis xpi. Sexto i sedula orone & desiderio pro ecclia. Septimo qd quorridie pficit i celo apud scam trinitate nra desideria promouendo. Dñ vero illa inclinaret se ad Gloria patri, gloriosa virgo stas coram ea simili modo se sup genua inclinabat, sup quo dñ miraret, intellexit diuinitas, qd sicut pre oibus creaturis esset electa & sublimata, ita pre oibus maiore habebat gratitudinē in oibus donis dei.

De gaudiis beate virginis.

Gloriosa virgo Maria dñ vice qdā sibi appareret, rogabat ipsam, qrenus se istineret, quid ea die sibi honoris exhiberet? Cui rñdit. Admone me gaudii, qd habui cū filiis dei tāquā sponsus pcedēs de corde pr̄is in vterū meū venit exultans, vt gygas ad currēdā viā. Scdo gaudii, qd habui, cū de virginali vtero meo pdiens factus mihi filius est dulcedis & gaudii. Alii filii mribus suis dolorē iferūt, & tristitiā, filius autē dei, qui ipsa dulcedo est, mri sue gaudiū attulit, & fctūs est psuanis. Terrio gaudii, qd habui in magorū oblatione, vbi factus est mihi filius honoris, qā nūquā aliq matrū i natiuitate filii talibus ē donis honorata. Quarto gaudii, qd habui, cū filiū meū i rēplū obtuli, ibi fctūs est mihi filius mūdrie & scitaris, qā sicut alie m̄es ex hoc purificant, ita ego cū purificari nō indigerē, purificatio illa mihi anxie scitarē. Quinto in passiōe extitit mihi filius tri

stie & doloris & redēptiōis. Sexto ī resurrectione, factus est mihi filius letitie & exultatiōis. Scptimo ī ascēsiōe factus est mihi filius dīne maiestatis & regie dignitatis.

De aue Maria.

S Abbato quodā dñ Salue scā parēs cātaret. Dixit brē virgini. Si te o celi regīa dulcissīma salutatiōe, qua nūquā humanū cor excogitauit salutare possē, libētissime facerē. Statim glīosa virgo eidē apparuit, habēs ī pectore scriptā aureis litteris angelicā salutationē. Et ait supra hāc salutationē nūquā hō peruenit, nec aliq̃s me dulcius salutare poterit, quā his, q̃ salutat me ī reuerētia, qua deus p̃r me p̃ hoc verbū, aue, salutauit, cōfirmās me oīpotentia sua, vt esse īmunis ab oī ve culpe. Filius quoq̃ dei sua dīna sapiētia sic me plūstrauit, vt sim p̃clarū sydus, quo celū & terra illustratur, qđ per hoc nomē, Maria, qđ sonat maris stella, notat. Spūs scūs ē tōta sua dīna dulcedine me penetrādo sua gratia me tā gratiosam effecit, vt oīs, qui p̃ me grām querit, ipsā iueniat, qđ inuitur per hoc verbū, grā plena. In hoc quoq̃ verbo, Dñs tecū, admoneor ineffabilis vnionis & opationis, quā tora trinitas pfecit ī me, cū mee carnis substātiā dīne nature ī vna persona copulauit, ita vt deus fieret homo, & hō deus. Quid illa hora gaudiū & dulcedinis fēserim, nullus hominū ad plenū potuit experiri. Per, bñdicta tu

In mulieribus, oīs creatura mirādo agnōit, & cō
testatur me benedictā & exaltatā sup oēm crea/
turā tā celestē q̄ terrestre. Per, benedictus fructus
vētris tui bñdici & extollitur excellētissimus &
perutilis fructus vētris mei, qui oēm creaturam
vniificauit, sanctificauit, & i eternū benedixit.

De aue Maria ante communionem.

DIe quadā post matutinas, i orōne dubi/
tare cepit, si i sero cōpletoriū dñe nre di/
xerit an nō. Vñ cōtristata deo negligē/
tiā suā cōfitebatur, & illico cōpletoriū pei soluit.
Post hec legit quinq; Aue Maria, que dicere so/
lebat ante quā sumeret corpus Xpi, que ad do/
ctrinā aliorū cōscribimus. Primo dñam nostrā
admonebat illius susceptionis, qua in virgina/
li puritate filiū cōcepit angelo annūciāte & abis/
sili humilitate sibi eū a regalibus sedibus intra/
xit. Et orabat obtineri sibi mūdā cōsciētā & ve/
rā humilitatē, Scđo illius suscepciōis melliflue,
qua ipm suscepit, cū priō eū in humilitate aspe/
xit, & verū deū agnouit, orans obtineri verā co/
gnitiōē. Tertio qđ oī horā parata fuit grām su/
scipere, nec vnquā in se ipe diuit orās obtineri si/
bi cor semp dñe grē paratū. Quarto quāta de/
uotione & gratitudine dilecti filii sui corpus in/
terris sumebar, quia pre oībus plenius agnouit,
quāta salus ex hoc hoī pueniret, petēs vt dignā
gratitudinē sibi obtineret. Quinto illius amantis/
sime susceptionis, qua eam filius ad se vocauit,

orās, vt obtineret sibi accedere cū spirituali letitia, quia si hō agnosceret quāta salus ei ex corpore Xpi pueniet pre letitia ī se deficeret. Tūc vidit brām virginē corā se stātē & eā amplexibus strigētē. At illa cepit negligētiā suā cōqueri interrogās si cōpletoriū ī sero dixit an nō? Cui virgo cū nescis si legeris, sic est corā filio meo, ac si non feceris.

Item de Eodem.

Alia vice cū se deo culpabilē redderet, p eo p eius mrem nūquā, vt debuit dilexisset, ait dñs. Pro hac tua negligentia, lauda mrem meā ī fidelitate, q̄ mihi pre oībus iura sua fidelissima extitit ī oībus actibus suis semp volūtātē meā sue pferēs volūtati. Scdo extolle fidelitatē ipius, qua mihi ī oībus necessitatibus meis fidelissime astitit, ita vt oīa que passus sūt corpore, ipa sustineret mēre. Tertio magnifica fidelitatē illā, qua adhuc ī celo fidelissima est, inquirēdo mihi pcōres, vt cōuertātur, & aīas, vt a penis liberētur, q̄a ipius meritis īnumeri pcōres sunt cōuersi, & aīe iusto iudicio meo eternis penis, depurate, p eius misericordiā sunt reuocate, & a purgatorii igne liberate.

Qualiter btā virgo cū oī creatura saluteretur.

IN missa quadam Salue sancta parens, cum beatam virginem cuperet salutare, dixit ad eam dñs. Saluta mrem meam cum oī creatura. At illa cogitāte qualiter hoc facere posset.

vidit seraphicos spiritus ab austro vēire singu-
los accēsas cādelas baiulātes. Tunc illa dīnitus
īspirata, ītellexit, q̄ hīi spiritus īeius mīsteriū si-
mul & adiutoriū venirēt, vt cū ea brīssimā vir-
ginē salutarēt. Accēsaq̄ amore seraphico salu-
tabat dulcissimā virginē ī amore, quo deū p̄ oī
creatura dilexit. Qui amor ī passione vnigeniti
sui ī ea tātū p̄ualuit, vt oēm hūanū affectū pe-
nitus denīceret & extīneret. Quia oī creatura
ī filii dei morte dolēte, ipsa sola cū dīnitate īmo-
bilis & gaudēs, filiū suū p̄ mūdi salute voluit ī-
molari. Deinde cherubī cū speculis aduenerūt,
per q̄ agnouit qualiter brām virginē cū his sa-
lutare deberet ī eminētissima & lucidissima co-
gnitione, q̄ pre oī creatura ī terris fruebatur, &
qua nūc īaccessibile lumē dīnitatis oībus lim-
pidius ītuetur. Throni post hoc eburneū thro-
nū deferebāt, p̄ q̄d ītellexit trāquillissimā & pla-
cidissimā requiē, q̄ eā deus īhītauit, q̄ nec in oī
humano exercitio siue cū filio ī egyptū fugiēs si-
nerediens, vnq̄ ad momētum potuit perturbā-
ri. Dñationes coronā mire pulchritudinis por-
tabāt, ī qua erāt humana capita miri cādoris &
venustatis, per q̄d īnuebatur, q̄ p̄ virginē Ma-
riā, redēptio humanogeni aduenit. Principa-
tus florigera scepra p̄ferebāt. In quo ītellexit,
q̄ cū his ī glīosa virgine extollere deberet, q̄ dei
ymaginē īdeprauatā ī se, & decentissime pre oī
creatura representat. Potestates gladios hēbāt

Per qđ figurabatur, qđ deus p maximā ptātem
ī celo & ī terra sup oēm creaturā illi cōtulit spel
cialiter sup demones, q eā ī tāttū tremūt, q nec
eius nomē ferre valent. Virtutes siphos aureos
deferēbāt, de qbus dñs se ipm in incunditate bi
bebat. Per qđ intellexit, p hō se deo virtutibus
habilitat, vt se illi infundere, & p grām suā ī eo
opari valeat. Cū his ēt spiritibus glīosam vir
ginē salutare debebat. qā pre oībus grā & virtu
tibus erat plena. Archangeli velū pulcherrimū
prætere, quo dñm & mrem eius insimul opere
re. Per qđ figurabat familiaritas īter deū & ani
mā, qua ēt scīssima virgo specialissime in terris
fuit dotata. Angeli vero regi suo assistētes mini
strabāt, p qđ intellexit, cū ip̄s debere mrem dei
bñdicere & collaudare p oī seruitio, quo dei fi
lio in terris vt fidelissima & deuotissima ancilla
ministravit. Post hec p̄iarche & pphete aurea
scrinia & clausa deferēbant. Per qđ exprimebat
clausa & obscura eorū ppheta, q p virginē &
xp̄m est adimplēta, & p sp̄m sc̄m nobis referata.
Ap̄li libros splēdidos & ornatos hēbāt. Per qđ
fidelis doctrina eorū, q p oēs fines terre sonat,
designabatur, quos ēt serenissima virgo doctri
na eorū & virtutū suarū lōge p̄cellit. Martyres
vero scuta aurea in dextra sua & rosas ī sinistra
deferēbant designantes victoriam passionis, &
constantiam patientie, qua pro xp̄i nomine &
amore sanguinem fuderunt, quos beata virgo

constantia & patientia sua excellebat. Cōfessores
et rutilibula & fialas odore mirifico refertas ob
tulerunt. Per q̄ deuotiōis & orōnis studiū no
tabat, iter quos ēt b̄tā virgo prima & excellētis
fima est iuēra. Virgines quoq̄ aurea lyha ad ho
norē virginee m̄ris preferebāt, quia p̄ eā īsigne
decus virginittatis ī terra pululauit. Post h̄ oēs
sci ip̄mq̄ celū & terra & oīs creatura simul aduo
cata aīe illi felici se īclinabāt ī mīsteriū adiutoriū
se illi exhibētes, vt cū ipsis dulcissimā virginē
dei matrem dignissime salutarer.

De salutatione beate virginis.

Incidit aliquñ mēti eius, vt indicaret se Dñe
nre oībus diebus vite sue m̄ius deuote, q̄ de
buerat, deseruisse. Pro quo dolēs orabat do
minū, vt de cetero gratiose m̄ri sue feruenti stu
dio & deuotione sedula eā faceret deseruire, ita
tamē, vt nullū ex hoc īpedimētū in sui amoris
vnione sentiret, statim aut vidit dñm yhm cū
mre regia ī solio excelso cōsedere, & m̄ri dicēte.
Surge p̄xima mea, ad hunc locū, qđ aīa audiēs
pauēfacta cogitare cepit, ne forte hoc fantas
ma esset. Ad quā dñs. Vere vere dico tibi nō de
ciperis, nec vnq̄ ī talibus es decepta. Tunc bea
ta virgo animam in vlnas suas leuans dilecto
ris sui eam amplexibus sociauit, quā diis mira
blandicitate suscipiens os eius cordi suo diui
no applicuit dicēs. Hic hauries quicquid ma
tri mee impēdere cupis, sensitq̄ quasi guttas si

bi instillare hos versiculos/antea nūq̃ visos vel
auditos. Salue virgo excellentissima in stillici-
dio dulcissimo/qđ de corde sanctissime trinita-
tis ab eterno fluxit in te de tua felicissima prede-
stinatione. Salue virgo sanctissima in stillicidio
dulcissimo/quod de corde beatissime trinitatis
ī te fluxit/de tua felicissima cōuersatione. Salue
virgo nobilissima ī stillicidio dulcissimo/qđ de-
bissima trinitate fluxit ī te de filii tui dulcissima
doctrina & p̃dicatiōe. Salue virgo amātissima
ī stillicidio dulcissimo/qđ de scā trinitate fluxit
ī te ī tui vniti filii passione & amarissima morte.
Salue virgo dignissima in stillicidio dulcissimo
qđ de brā trinitate fluxit ī te ī oī gloria & iucūdi-
tate, qua nunc gaudes & in eternū gaudebis su-
per omnes creaturas in celo & in terra pre electa
ante mundi constitutionem.

Quod quilibet debet dicere quotti-
die ter aue Maria.

CVM gratiosam virginē oraret, vt ī hora
mortis sue sibi adhesse dignaretur. Rñ-
dit. Hoc utiq; faciā. Sed & tu quottidie
tria aue maria mihi legas. Ad primum ora, vt si-
cut deus p̃r fm̃ oīpotētie sue magnificētiā aīam
meā secum ī throno dignissimo sublimauit ho-
nore, vt sim post ip̃m potētissima ī celo & in ter-
ra, ita adsim tibi ī hora mortis cōfortando & ex-
pellēdo a te oēm cōtrariā ptātē. Ad scđm ora, vt
sicut filius dei fm̃ sue īscrutabilis sapiētie pre-
ualentiam.

ualētīā, sciētīa & ītellektu me artīfīosīssīme de/
 corauit & totam repleuit, vt supra omnes san/
 ctos maiori cognitione fruar beatīssīma trīni/
 tate, & qui tanta me claritate plūstrauit, vt ve/
 lut sol radiās in virtute totum celū illuminem,
 ita in hora mortis animam tuam lumine fidei
 & cognitiōis perfundam, ne fides tua ignoran/
 tia aut aliquo errore temptetur. Ad tertīū ora,
 vt sicut spīritus sanctus suauitatem sui amoris
 plene mihi infudit, & tam suauīssimā & mitīssī/
 mam effecit, vt post deum dulcīssīma & beni/
 gnīssīma sim, ita adsim tibi in hora mortis in/
 fundendo anime tue suauitatē diuini amoris.
 Qui in trīn preualeat in te, vt oīs pena & mortis
 amaritudo ex amore tibi sit p̄suauis.

Incipit liber scđs q̄liter deus aīam īuitat.

Abbato quodam dū age
 retur memoria glorio //
 se virginis matris domi //
 ni nostri Yhu xpī, hec an //
 cilla xpī desiderabat ip //
 sum laudare, sed ignora //
 bat, qua laude eam posset
 extollere. Tunc solito mo
 re ad pedes Yhu se pster
 nens vidit dominū habētem sup dextero pede
 quasi saphyrū, & sup sinistro granatum, de quo
 dum miraretur, dixit ad eā dominus. Sicut sa

phyrus sua virtute malos depellit humores, sic
mea vulnera anime repellunt virus, & eā a ma/
culis purificant. Et sicut granatus cor hominis
letificat, sic mea vulnera post emēdationē pecca/
torū, aīam in me gaudere faciūt. Tūc rapta su/
pra se in alta vidit regem glorie, & ad dexteram
eius imperialem mīem ipsius, se uero ad sinistra,
& reclinās se in sinū ipsius inuenta aure cordis,
auscultabat dulcissimum cor xpī, sine cessatione
pulsu vehemēti pulsare, pulsus vero diuini cor/
dis sonabat, quasi animam iuitaret ita dicens.
Veni vt peniteas. Veni vt reconcilieris. Veni
vt consolets. Veni vt benedicaris. Veni ami/
ca mea, vt pcipias omnia, que amicus amico
poterit elargiri. Veni soror mea, vt possideas
celestē hereditatem, quam tibi p̄cioso meo san/
guine acq̄siui. Veni spōsa mea, vt mea diuini/
tate p̄fruaris. Virgo itaq; maria hēbat amictū
crocei coloris, in quo erāt rose rubee, & in ipsis
rosis, rose auree mirabiliter ītexte. Croceus co/
lor eius designabat humilitatē, qua oī creature
se subiiciebat. Rubee rose cōstātiā patiētē, qua
ad oīa mitis erat & patiēs, Rose auree amorem
ipsius, quo oīa opa sua in deī p̄ficiebat amore.
Sorcocium vero erat viride & rose auree in textu
designans, q̄ semp in bonis operibus & virtuti/
bus sanctis florebat. Tunica autē erat ex auro pu/
rissimo & fulgēti nimis. Per aurū significabatur
amor, & sicut tunica p̄xima est corpi, ita amor

cordi. Tūc illa brā salutabat preclarā virginem
per cor dilecti filii sui, & laudabat eam p filiū su
um perfectioni laude, q̄ aliqua creatura ipsam
posset laudare. Post hoc dñm rogabat, vt ipse so
lus in eius cātū laudaretur, & vt nil aliud quere
ret q̄ suā laudē, Cui dominus dixit. Quare pu
tas, quod cum antiphonis impositis incline
tis, nisi vt gratiam, quam deus anime infudit,
cum gratiarum actione & laude suscipiatis. Vi
ditq; de corde dei tubam prodeuntē ad cor ani
me, & iterum de aīa circūuoluebatur ad cor dei,
per quā laus dei significabatur. Tuba vero erat
ornata aureis nodulis, que erāt ille brē anime,
que iam dñm laudant & glorificant in celis per
infinita secula seculorū amē.

De vinea domini.

Dominica quadā. dñ (Aspoges me domi
ne,) cātaret, dixit ad dominū. Mi domi
ne, in quo nunc cor meū vis laudare &
mundare? Statiq; dominus cū iextimabili amo
re eā totā circūpletebatur dicēs. In amore diui
ni cordis mei te laudabo, & aperiens ianuā cor
dis sui meliflui diuinitatis gazophilaciū, in qđ
itrauit velut ī vineā. Viditq; ibi flumē aque vi
ue ab oriēte vsq; ad occidētē. Et circa flumē duo
decim arbores afferētes duodecī fructus. i. virtu
tes, quas brūs Paulus enumerat ī epistola sua. s.
charitas. Pax, gaudiū, patiētia, &c. Hec aq̄ voca
batur flumē charitatis. Intrauit itaq; aīa, ibiq;

ab oībus maculis lauabatur. In hoc flumē erat
multitudo pisciū aureas squamas habentiū, q̄ si/
gnificabāt amātes aīas, q̄ ab oībus terrenis dele/
ctatiōibus separate se ipsas fonti oīum bonorū
i. in Yhm īmerferūt. In vinea erāt palmites plā/
tate, quedā erecte, & qdā ad terrā inclinate. Ere/
cte palmites sunt illi, q̄ mundū cū floribus suis
cōtēpsere, & mentes suas ad celestia erigunt. Pal/
mites vero īclinate, sunt illi miseri, q̄ in terre pul/
tiere suorū pētorū iacēt. Dñs aut̄ in specie ortu/
lani in terra fodebat. Cui illa. O dñe qd̄ est fossō/
riū tuū? Rñdit. Timor meus. In qbusdam ve/
ro locis erat terra dura, in qbusdā aut̄ mollis. Si/
gnificabat aut̄ dura, eorū corda, q̄ in pētis dura/
ti, nec admonitiōe nec īcrepatiōe corrigi sciūt.
Mollis vero terra significat corda eorū, q̄ per la/
chrymas & verā cordis cōrritiōē sunt emolli/
ti. Dixitq; dominus. Hec vinea mea ecclesia est
catholica, in qua trigīta tribus annis multo la/
bore desudaui. In hac vinea tu mecū labora, &
illa qualiter? Cui dominus. Rigando eā, statim
aīa cū īpetu currens ad flumē, tinā aqua plenā i/
humeros suos accepit, & valde honerata, venit
dominus secū portās, factū est illi onus lene, &
dominus dixit. Sic cū grām hoībus tribuo, oīa
vidētur leuia & suauia, q̄ propter me faciūt aut
sustinēt, sed cū grām subtraxero, cuncta eis gra/
uia vidētur. Circa palmites vero vidit angelo/
rū multitudinē, quasi murū, quia ipsi discurrūt

internos & circa nōs, ecclesiā dei deffendentes.
Post hec magistrorū optimus docuit eam psal-
mū. Miserere mei deus, q̄ habet viginti versus,
quē deberet distiguere p̄ quattuor. s. in qnq; &
in qnq; cū antiphonis. O beata & benedicta, &
versus, primos quinq; miserere, pro omnibus
peccatoribus, q̄ peccatis indurati ad dñm con-
uerſi nolūt, vt deus p̄ amorosam mortē suā, & p̄
verā penitētiā eos dignetur reuocare. Secūdos
qnq; versus pro penitētib; vt optatam remis-
sionem cōsequātur, & nūq̄ de cetero redeant ad
peccata. Tertios qnq; versus p̄ iustis, q̄ iā in bo-
nis actibus proficiūt, vt in his p̄seuerent. Quar-
tos qnq; versus pro oībus aīabus purgādis, que
sunt ī certitudine, quod cito ī celesti regno sunt
bibiture poculum fontis viui, & in eternū cū
xp̄o regnature, vt citius absolute cū dño epulen-
tur. Inter secretū vero cū hostia eleuaretur, dixit
dominus ad eā. Ecce me totū cū oī bono, qd̄ est
in me, dabo in potestātē aīe tue, vt qcqd̄ de me
facere velis, hoc totū in tua sit potestate. Quod
illa renuit accipere, sed preelegit suam in oībus
volūtatem. Et dominus. Non quod ego volo,
sed quod tu vis, hoc sit in tua potestate. At illa
voluntatē domini agnoscēs, dixit ad eū. Nihil
utilitatis mee appeto, nil q̄ro, nil aliud volo, ni-
si vt hodie sit a te ipso & in te ipso, & p̄ te ipsum
lauderis, sicut vnq̄ altius, aut p̄fectius poteris
laudari. Tunc vidit de corde dei cytharā exhire,

multas habentem cordas. Cythara aut illa erat dominus Yhs, cor vero oēs electi, q in deo vnū sunt per amorē. Tūc summus cātor oīum can torū Yhs cytharā pcussit, & sono dulcissimo i tonabant oēs angeli dicētes. Regē regū laudamus trinū & vnū deū, q elegit te hodie in spon sam & in filiam. Deīde oēs sancti cātabāt in deo dulci armōia dicētes. Grates nūc oēs reddamus deo pī p hac aīa, quā sua ditauit grā.

Qualiter Deus ad animam venit.

Nōte quadā cū a somno vigilaret & do minū iūmis p̄cordiis salutaret. Vidit ip sum de celi palatio venientē ad se, & cor suū diuinū cordi suo applicātē, sibi q dicētem. Nūquā auis se auidius mittit i prata virētia ad carpēdos flores dulces, sicut ego patus sum ad tuā venire velociter aīam me vocantē.

Qualiter aīa dei amore est succensa.

Item sepius sibi cōtigit, vt cum pigra & mī nus deuota esset, diuinū cor dei quasi igni tū aurū cordi suo iungi sentiret. Ex cuius ca loris vapore mirā pcipiēs dulcedinē, mox feruē tissimo amore est succensa solito. Sabbato ēt q vidit ipm sponsum ecclesie Yhm de celo se incli nantē expāsīs manibus in eius amplexus ruētē eāq medullitus sic in se trahentē, vt rota absor ta in deumpēitus a se deficeret in tātū, vt a cho ro portaretur, quasi exanimis, qm spūs eius to rus trāsierat in ipsum, quē toto corde dilexit, &

pre oībus cōcupiuit, & tā mira dulcedine reple-
batur, vt per septimanā dulcedinē illā sentiret.
Itē lectionē lectura dū ad pulpitu īclinaret, ap-
paruit ei speciosus forma pre filiis hoīum puer
Yhs eam circūplectēs & ad se trahens, a quo cū
magna difficultate & penalitate se erexit, & vix
lectionē legere poterat. Itē multotiens sibi acci-
dit, vt dum in matutinis plena deo infruitione
magna & dulcedine esset, ita vt oēm fortitudi-
nē suā cōsumpsisse, nec lectionē legere posse si-
bi videretur, dixit ad eam dominus. Vade & le-
ge, nā ego te iuuabo, sicq; cū magna cōstātia le-
ctionem incipiēs eam cōpleuit.

Item de eodem.

Quadam autē vicedū ad matutias euā-
geliū. Exurgēs maria, legeret, tāta illā
dominus grā & dulcedine pfudit, vt
a se penitus deficiēs lectionē ītermitteret, ita vt
a choro exanimis portaretur. Cūq; in lectulum
pausanda reclinaretur, rogabat dominū, vt ho-
ra cōpetenti eam excitaret. Et ecce ante primā,
vidit in visu iuuenem coram se stantem, ex cu-
ius presentia cor eius tātam sensit dulcedinem,
vt inde excitaretur.

Qualiter eam deus excitauit.

Alia vice dum ex precepto post matuti-
nas dormitum iuisset. Vidit dñm quasi
in sublimi solio residentem sub pedibus
scabellum habētem & dicentem sibi. Hic super

pedes meos reclinans dormi. Que statim obediens, caput super pedes eius posuit, ita vt auris eius vulnere pedis aptaretur. Tunc audiuit vulnus illud quasi ollam feruentē ebullire. Et dixit ad eā dominus. Quē sonū dat coquēs olla? At illa dū cogitaret se nescire. Rēdit dominus. Olla ebulliens sonat, ac si dicat, curre, curre. Sic amor cordis mei semper instigauit me dicens. Curre curre de labore ad laborem, de ciuitate ad ciuitatem, de predicatione ad predicationē, nec vnq̄ me q̄scere pmisit, donec oīa saluti tue necessaria vsq̄ ad finē cōpleui.

De osculo domini

Contristata vice quadam per orationis subsidium solito more ad dominū confugit, ipsi cor suum & voluntatem offerens, ita vt non solum hoc, sed & queq̄ pro eius amore libenter sufferret aduersa. Ad quam dominus Yhs dulciter se inclinans, os suum roscum illi prebuit osculandum. Sentiens autem anima ipsum barbam non habere, cogitare cepit, si aliquod premiū a deo patre pro barbe in passione euulsione accepisset? Cui dominus. Ego creator vniuersorum non indigeo vllō premio, sed tu es premium meum, te enim pater meus celestis mihi in sponsam & filiam donauit. Et anima. Cur amantissime domine hoc in me facis, cū nil boni sit ī me? Qui Respondit. Solūmodo ppter meam bonitatē, quia delecta

mentis co

Ali
lu
li
Tu mō q
q. Prmu
Sedus ve
tuo. Qua
oīa pca tu
totaq; cōl
cta erit. P
& cum su
cut home
fātia vsq;
meā, i cor
que vētur

bonum est homini mortem & ea que futura ei
sunt, sepe memorari.

Quod dñm ī specie dyaconi vidit.

Ite vidit dñm Yhm stātē iuxta altare in dal/
matica habētē ī pectore crucē nimīū preful
gētē. Tunc illa dixit. Mi dñe dilecte, quare sic
te ostēdis? Et ille īquit. Sicut dyaconus ad altare
mīstrat, sic ego oīa a sacerdote & cum sacerdote
operor, q̄ ipse operat? Et illa. Quid significat crux
quā gestas ī pectore? Rñdit. Superior pars crucis
amōrē meū designat, cui hō nil pponere debet.
Inferior vero hūilitatē, qua hō se oī creature de

in te posui.

dñs eidē apparuit.

paruit ei dñs Yhs quasi pueru
quinq; q̄ dixit. Mi dñe, cur ī ta
n appares, & puer. Cui rñdit.
ginta habes annos, & ego quī
leus stabit p annis. x. vite tue.
p vicesimo tuo. Tertri' p. xxx.
l. tuo. Quintus p. l. tuo. Sicq;
untur, & āni tui scīficabuntur,
tua ex mea cōuersatione perfe
stabat manus suas pspiciens.
miraretur. Puer respondit. Si
suas sepius respicit, sic ab in
fessionis mee quottidie mortē
reuoluebā, & oīa precognoui
p me. Per qd īstruebatur, quia

mentū cordis mei in te posui.

Qualiter dñs eidē apparuit.

Alia vice apparuit ei dñs Yhs quasi puerulus ānorū quinq; q̄ dixit. Mi dñe, cur ī tali etate mihi appares, & puer. Cui rñdit. Tu mō quinquaginta habes annos, & ego quinq;. Primus ānus meus stabit p annis. x. vite tue. Scđus vero stabit p vicesimo tuo. Terri' p. xxx. tuo. Quartus p. xl. tuo. Quintus p. l. tuo. Sicq; oīa pccā tua delebuntur, & āni tui scīficabuntur, totaq; cōuersatio tua ex mea cōuersatione perfecta erit. Puer itaq; stabat manus suas pspiciens. & cum super hoc miraretur. Puer respondit. Sicut homo manus suas sepius respicit, sic ab infātia vsq; ad diē passionis mee quottidie mortē meā, ī corde meo reuoluebā, & oīa precognoui que vētura erāt sup me. Per qđ īstruebatur, quia bonum est homini mortem & ea que futura ei sunt, sepe memorari.

Quod dñm ī specie dyaconi vidit.

Ite vidit dñm Yhm stātē iuxta altare in dalmatica habētē ī pectore crucē nimīū prefulgētē. Tunc illa dixit. Mi dñe dilecte, quare sic te ostēdis? Et ille īquit. Sicut dyaconus ad altare mīstrat, sic ego oīa a sacerdote & cum sacerdote operor, q̄ ipse operat? Et illa. Quid significat crux quā gestas ī pectore? Rñdit. Superior pars crucis amorē meū designat, cui hō nil pponere debet. Inferior vero hūilitatē, qua hō se oī creature de

bet subiicere pp me. Dextera pars, timorē dei ī p
speris nō postponere. Sinistra, aduersa pp me pa
tiēter tollerare. Siquis hāc crucē ī corde suo per
iugē memoriā gestauerit, hec erit merces laboris
eius, q̄ cū primo aīa eius a corpore exierit, nūq̄
nisi ī corde meo māsiōnē habebit.

De flagello dñi.

Vidit aliquñ dñm stantē aureū flagellū ma
nu tenēre sibiq; minātē. Tūc illa corruit
in terrā & flagellū dñi amplexabatur. Per
qd̄ dabať ītelligi, qd̄ hō debet cū gratitudine do
na dei suscipere tā pspera q̄ aduersa. Dñs autē ele
uās eā, tunica rubea iduit eā plena forāmbus,
dixitq; illi. Sic corpus meū in passione totū erat
vndiq; perforatū & doloribus laceratū, vt a plā
ta pedis vsq; ad verticē, nō esset ī me vestigiū sa
nitatis. In hoc prefigurabatur qd̄ molestia īfir
mitatis eā ī breui erat oppressura. Vidit ēť dñm
aureū calicē retro se tenētem. Per quē ītellexit, q̄
dulcedinē, quā deus aīe īfusus est, nec dū videt
neq; gustat, sed est in deo abscondita, a quo bo
na cuncta procedunt.

De consolatione eius

HAnc dei famulā diabolus valdē ac sepe re
ptatiōibus īfestabat, sicut quoscūq; deo
deuotos solitus ē molestare. Cōrigit itaq;
q̄ die quadā, vt deus suā grām eidē participas
set, & magnū bonū aīe eius fecisset, cū ī eius pre
sentia esset, affuit reptator īmittēs cordi eius t

more illū & tristitiā, qđ donū istud nō esset a deo.
Cū aut̃ nimīū affligeretur, corruit ad pedes dñi
yhu, & cōquereretur īfidelitatē cordis sui dicēs.
Ecce dñe mi hoc donū offerro tibi ad eternā lau
dē & glīā, orās vt si donū hoc, nō ē ex te, nūq̃ am
plius deſ mihi, quia oī dulcedine & cōsolatione
pp̃ te libētissime carebo, quā dñs vocans pp̃rio
noīe ait. Mi dilecta Methildis noli timere, ego
iuro tibi p̃ veritatē mee diuinitatis, qđ timor &
tristitia hī, tibi nō nocebūt, sed magis scīficabūt
& ad grām meā te p̃parabūt. Et si hec cordis tui
gaudiū nō tēperaret, cor tuum nimia affluētia
dulcedinis dissolui oporteret. Noli mirari si te
cogitationes īpugnāt, cū sis ī mea presentia qm̃
& dyabolus me temptabat, cum propter te pen
derem in cruce.

Qualr deus aīam ī morte sustētat.

Alia vice cū nimīū esset turbata, ad dñm
cōfugit fidelissimū adiutorem. Cōtinuo
apparuit ei xpsq̃ si iuuēculus speciosissimus du
cēs eā ad altare, in quo agnouit, qđ dñs p̃locu
toreius esse voluit apud p̃rem suū p̃ negligētiis
eius & cōmissis, dedit ēr baculū illi ad sustētādū,
qui nō habebat capitellū, quo posset sustentari.
Baculis vero ille humāitatē dñi yhu figurabat,
At illa mirabatur cur capitello careret. Et ait dñs
ad eā. Ego volo manū meā ponere sup̃ illū, vt in
de sustēteris. Cū ergo solaciū in merore dederō,
scias qđ ī manu mea requiescis, sed cū nō sentis

cōsolationē, scias qđ manū subtraxi, & tunc fide-
li corde mihi adherebis.

De desiderio, qđ habuit ad cōicandū.

Dile quadā volēs cōfiteri, sed cōfessorē nō
habēs, multū tristabatur, eo qđ corpus
dñi icōfessa sumere nō auderet. Tunc in
orōne cepit ī amaritudine cōqueri deo sūmo sa-
cerdoti negligentias & culpas suas. Qui dabat
certitudinē ei de remissione oīum pctōrum. De
quo grās agēs dixit ad dñm. O dulcissime deus,
quō nunc est circa pctā mea? Qui respondit. Si-
cut cū rex prepotēs vērurus est ī aliqđ hospitii,
domus velociter mundatur, ne aliquid ibi ap-
pareat, qđ oculo eius offendat, sed cū tā ppe sit,
qđ īmunditie nō possint foras eici, ī angulū colla-
guntur, vt postmodū inde piiciātur. Sic cū inte-
grā volūtātē & desiderii cōfītēdi habes pcā, nec
postmodū iterādī, oīa sic corā me delētur, qđ eo-
rū amplius nō recordabor, licet postmodū per
confessionem retractētur. Voluntas autē & desi-
deriū, qđ habes & studiū euitādī pcā ī quātum
scis & potes, est quasi vinculū īseparabile, qđ te
mihi astringit & copulat federe īdissolubilis vnio-
nis. Sed cū adhuc variis cogitationibus hesita-
ret reputās se indignā accedere ad imperiale cōui-
uiū regis angelorū, cogitās quasi īparata nec cō-
fessa tā magnificū perciperet donū, īsup ēt spem
& cōsolationem sibimet ingereret. Ait illi dñs.
Cogita qđ oē desiderium, qđ vnquā aliquis ad

me habuit, a me illi inspiratum est, & omnis scriptura
& sanctorum eloquia, a spiritu meo effluerunt & effluunt
sine fine. In hoc cognouit, quia & homo desiderium,
quod habebat, ut sumeret corpus christi, a spiritu sancto sibi
celitus inspiratum esse. Acceptaque fiducia in tantum cor
eius confirmatum est, ut sibi videretur nullo modo ab
hoc desiderio posse reuocari. Cum autem sic esset con-
fortata, audiuit choros angelorum in celo cum letitia
personare, confirmatum est cor virginis, & sic accessit
ad coniuiuium excellentissimum corporis & sangui-
nis domini iesu. Tunc audiuit ipsum dicentem. Vis agno-
scere, quomodo ego sum in anima tua? At illa se indignam esti-
mas, sed tamen nil volebat, quam dei voluntatem.
Tunc vidit ex membris suis splendorem mirificum egre-
di tamquam solis radios, per quem agnouit divine gra-
tie operationem in se & bonitatis dei gratiose
precipuum indicium.

A Quod amor omnia eius neglecta compleret.
Lia vice cum tempus sibi a deo concessum iuu-
titer expensum in amaritudine cordis sui recogita-
ret, & dona dei, ut ingrata absque fructu consumpsisse
rememoraret. Dixit ad eam amor, ne turberis. Ecce
ego omnia debita tua recuperabo & cuncta neglecta
per te supplebo, & cum hoc donum sibi magnum vide-
retur, tamen non poterat inde consolari pre nimie
tate meroris, eo quod tanta bona amisisset, & deum
amatorem suum, qui tam innumera bona ipsi contulit, tam
ardenter non amasset, & tam infidelis ei extitisset, qui
sibi & omnibus fidelissimus est. Cui dominus. Si mihi p/

secte fidelis es, tūc multo carius tibi sit vt amor
meus neglecta tua pro te suppleat, quā tu, vt
ipse ex hoc laudē habeat & honorem.

Quodei dñs amorē ī mrem cōmēdauit.

VIce quadā circumdedit eā amor vestimē
to solaris luminis, & accesserūt ambo vi
delicet amor & aīa, & stabāt ī xpi presen
tia tāquā virgines pulcherrime. Aīa vero mul
tū affectabat ppius accedere, qā quāuis illam
īperialē faciē cōtēplaretur, nō tamen illi suffice
bat. Tunc amor assumens aīam, duxit ad dñm.
Illa vero reclinauit se ad vulnus mellisui cordis
saluatoris sui vnici, hauriēs īdepocula oīs dul
cedīs & suauitatis plenissima, ibiq; oīs amaritu
do eius versa est ī dulcedinē, & timor eius muta
tus ē ī securitatē. Ibi ē de corde xpi suauissimo,
exfluxit dulcissimū fructū, quē assumēs de corde
dei in os suū posuit. Per qđ significabat illa eret
na laus, que de corde dei pcedit, qā oīs laus, q
ipse laudatur, effluit ab illo, qui est principiū &
finis oīs boni. Deinde aliū assumpsit fructum. s.
grātū actionē, qā nihil pōt aīa a se ipsa nisi pre
ueniatur adeo. Et ait dñs adeā. Adhuc p oībus
vnū a te fructū desidero. s. vt oē cordis tui delecta
mētū ī me solum effundas. Tunc illa. O amator
vnice, quō possum hoc facere? Qui rñdit. Amor
meus ī te pficiet. Tunc illa ex nimio affectu gra
titudinis dixit. Eia, eia, amor, amor, amor. Et
dñs. Tu mrem tuā nominabis minue, & amor

meus erit mater tua, & sicut filii sugunt matres
uas, sic & tu ab ea sugens internā cōsolationem
& suauitatē iennarabilē, & illa te cibabit, & po-
rabit ac vestiet, & i oībus necessitatibus tuis ve-
luti mrem filiā suā vnicā pcurabit.

Quaſi vnū cū dilecto est effecta.

I Tē cū i orōne feruēti corde dilectū aīe sue de-
sideraret, subito dīna virtus aīam eius i tan-
tū sibi aētraxit, vt videretur sibi ad latus dñi
se cōsedere. Dñs vero aīam cordi suo p dulcē am-
plexū i primēs tā habūde sua grā eā pfudit & re-
pleuit, vt videretur sibi de oībus mēbris suis tā-
quā rinuluseffluere i oēs scōs, ita vt oēs nouo &
spāli gaudio perfusi corda sua velut lāpades p-
lucidas i māibus tenerēt repletas dono illo, qđ
deus anime infuderat, & cum magna gratitu-
dine & letitia domino pro anima illa gratias re-
ferebant. Deinde vidit in corde dei, quasi vir-
ginem pulcherrimam habentem annulum in
manu, in quo erat lapis adamas, cum quo si-
ne intermissione cor dei tangebatur. Anima ve-
ro interrogabat virginem, cur sic cor dei tange-
ret? Que respondit. Ego sum amor diuinus, &
hic lapis Ade culpam designat. Et sicut adamas
absq; sanguine scindi non potest, sic Ade culpa
sine humilitate & sanguine christi dissolui nō
poterat. Statim enim vt Adam peccauit, ego me
intromisi, & culpam illam toram intercepi, sic
q; dei cor incessanter tangendo & ad pietatem

mouēdo, ip̄m quiescere nō pmisi, donec in mo/
mēto filiū dei de corde p̄ris ī sinu deposui virgi/
nis m̄ris. Deinde filiū dei in presepio p̄anis iuo/
lutū reclinavi, ex hinc ī egyptū deduxi. Post hoc
ad oīa, que p̄ hoīe fecit & sustinuit, ip̄m īclina/
ui, donec patibulo crucis eū affixi, vbi oēm dei
p̄ris irā mitigavi, & hoīem deo amoris federe in
dissolubili copulaui. Et aīa. Dic queso, quid ī oī/
bus, que p̄ nobis pertulit dñs n̄r yhs xp̄s maxi/
me doluit? Amor̄ respōdit. Quod ī cruce tētus
fuit, ita vt oīa eius mēbra dī numerari possent.
Quicunq; p̄ hoc dolore illi gr̄as egerit, ita gra/
tū obsequiū ei prestat, ac si oīa vulnera eius vn/
guēto suauissimo deliniret. Sigs ēt p̄fiti q̄ ī cru/
ce hoīum sitiebat salutem, gr̄as egerit, ac si eius
fiti refrigeraret, acceptabit. Qui vero illi gr̄as a/
git, q̄ clavis ī cruce cōfixus pepēdit, tā gratū illi
erit, ac si eū dī cruce & oībus p̄is solueret. Dixitq;
iterū amor ad aīam. Intra ī gaudiū dñi tui. In
hoc tota īrī deū rapta est, vt sicut aque stilla ī su/
sa vino tota ī vinū mutatur, ita hec bt̄a ī deū trā/
siens vnus cū eo spūs est effecta. In hac vnione
aīa ī se ad nihilabatur, sed deuseā cōfortās ait il/
li. Oīa quecūq; hō capere pōt, tibi īfundā, & ī qua/
tū hoī possibile est, dona mea ī te multiplicabō.
Et amor ait, hic q̄sce pausans in corde dilecto/
ris tui, ne īquieteris ī p̄speris. Hic quiesce ī reme/
moratione beneficiorum dilecti, ne vnquā īn/
queteris ī aduersis.

Quod

Quod deus aiam cū scīs virtutibus adornauit.

QVadam die dū legeret psalmus. Lau-
date dominum de celis, in illo verbo.
Et aque que sup celos sunt laudēt no-
mē domini. dixit ad dominum. O domine, que
sunt aque ille, de qbus hoc canitur? Respōdit.
Omnes lachryme sanctorū, quas unq̄ ex amore
siue deuotione, siue cōpassiōe, seu cōtritione ef-
fuderūt. Et statim vidit aquā limpidissimā, desi-
gnantē lachrymas sctōrū, cuius fundus erat ex
auro purissimo, habēs pro arena margaritas &
gēmas preciosas, designātes diuersas sctōrū vir-
tutes, in qbus se in terris exercuerāt. s. in oratio-
nibus, vigiliis ieiuniis & aliis operibus virtuo-
sis. Erat et multitudo pisciū in ipsa aqua luden-
tium & se agitantū. Per quod significabātur de-
sideria, que aiam ad deum agitant, & suspiria &
plāctus, qbus aia dñm allicit ad se. Sancti enim
in celo virtutes suas & q̄libet bona opa sua in
deo cōtēplantur ad augmētum gaudiorū & de-
lectamētū cordis eorū, licet virtutibus suis qui-
libet in se ipso decoretur. Post hec domino cō-
questa est, q̄ diem desponsationis sue tā deuon-
tenō celebrasset, nec in tāta fidelitate sibi adhe-
sisset, vt sponsam sponso vnico decuisset. Tunc
induit eā dominus yhs veste virtutū suarū per-
fectissimarū, iponens capiti eius dyadema au-
reū, & cū āplexibus ītime charitatis & brachio
nudo circundedit ipsam. Cum vero anima de

hoc miraretur, dixit ad eam dominus. Quia in
ter me & te nulla est oīno obscuritas, & omniū
misteriorū meorū te nihil celabo. Vidit ēt mil
lia milliū angelorū cū reuerētia stātiū aī regē su
um, & ait dominus ad aīam. Ecce hos oēs tibi
do, vt tibi famulentur. At illa desiderabat, vt oē
ministeriū, qđ sibi ipenderēt, ad laudē & gloriā
sui vnici amatoris exhiberēt. Statī ergo vidit de
singulis angelorum cordibus tubas pcedere ad
cor dei, & ita dulce canticū personare, vt nullus
valeat enarrare. Post hec cor christi aperiebat
se, & ipse intravit eā, cōcludens eā in se ipso, ita
dicēs ei. Superior pars cordis mei erit tibi sua
nitas diuini spiritus, que iugiter in aīam tuam
stillabit, ad quam anhelāti desiderio oculos ele
ues & os aperias attrahendo diuine grē dulcedi
nem, sicut dicitur in psalmo. Os meū aperui &
attraxi spiritū. In īferiori parte inuenies thesau
rū oīum bonorū & desiderabiliū copiā supafflu
entē. In parte oriētali reperies lumē vere cogni
tiōis aditelligendā & pficiēdam oēm meā volū
tatē. In australi parte videbis paradisum eterna
rū deliciarū, & ibi mecū semp eris in mēsa, & sta
tim vidit mēsam positā & mēsale candidissimū
suppositū. Per mēsam significabat largitas. Per
mensale pietas. Ad hanc mensam dominus se
debat, & aīa cū letitia ministrabat, & multa fer
cula s. diuersa dei dona ipsi preponebat. Quo
riens enim gratiarū actiones diuine retulit lar

gitati, pro singulis donis & innumeris beneficiis suis, totiens ei fercula apponebat. Dixitq; ad dominum. Quid dilecte mi tibi propino, cum pro amicis tuis oro? Qui respondit. Vinum mihi propinas nobilissimum, quod le-
tificat cor meum. Et anima. Quod propino tibi, cum pro peccatoribus orauero? Respondit. Merum propinas mihi dulcissimum superans mel & fauum, cum pro meis oras inimicis, qui sunt in statu damnationis, vt ad me conuertantur. Et anima. Quid tibi propino cum pro animabus oro? Respondit. Vinum quod etiam iucundum facit cor meum, cum oras pro his, qui in mea sunt beniuolentia, vt citius a penis eruatur. Tunc ait aia o amantissime quam feruēti desiderio nūc cor meū tibi offerre cupio. Qui statim accipiens eius cor in manus suas, odorauit illud tanquam rosam suauiter redolentem. Cui aia. Quid fragras in eo, in quo nihil est boni? Et dominus. Cum ego sum in aia tua, mei ipsius, suauitas redolet in te. Post hec dixit ad illam. In occiderali pre est longitudo dierum. Pax eterna & gaudium sine fine mensurum. In pre a glōis recipies adeo eternam securitatem, contra omnes aduersarios tuos, quod nullus aduersum te amplius preualebit.

Quod deus cor suū dedit sibi in pignus.

Item in quodam parascene dum sacerdos crucem ex more sepelliret, deuota hec virgo ait ad dominum. O aie mee precordialis dilecte,

utinā nunc aīa mea ēset eburnea, vt in ea te de
centissime sepellirē. Cui dominus. Et ego te in
me sepeliā, ero quoq; supra te spes & gaudiū ele
uāte intra te vita viuificās & sagina letificās &
inpiguās aīam tuam, a dextris tuis ero laus per
ficiēs oīa opera tua. A sinistris vero reclinatoriū
aureū sustērans in tribulatiōibus, īfra te quoq;
firmamentū tenēs aīam tuā. Deinde feria quat
ta post pascha, cum imponeret missam. Veni
te benedicti, ineffabili & inusitata quadā reple
batur letitia, dixitq; ad dominum. O si vna
essem de his nimium benedictis, qui hāc tuam
dulcissimam audituri sunt vocem. Dominus
Respondit. Etiā pro certo scias, daboq; tibi cor
meū in pignus, quod tecum semper habeas, &
in die illa cum hoc desiderīū tuū cōpleuero, in
testimonium mihi illud resignes. Do etiā tibi
cor meū in domum refugii, vt in hora defun
ctionis tue, nullā viā preter quā in cor meum
proprie pausatura declines. Hoc domini vnū
ex primitiis donorū dei erat, cepitq; tunc mira
deuotiōe circa diuinū cor domini Yhu affici,
& fere quotiēscūq; dominus sibi apparebat, ali
quod speciale donum a corde eius accipiebat
sicut patet in multis locis libri huius. Sic etiam
ipsa sepe solebat dicere. Si omnia scribi debe
rent, que a benignissimo dei corde mihi colla
ta sunt bona, matutinalis libri excederēt quan
titatem.

Qualiter dominus Yhs laudem pro
ea deo patri exposuit.

D Ie quadam, cū post susceptionē sacratissi-
mi corporis xpi gr̃as deo ageret, ac ip-
sum dei filiū Yhm aīe amantis sp̃sūm
floridum exoraret, vt ipse pro tanto & tam ines-
fabili dono in se sibi collato laudes amatorias
psoluere deo patri dignaretur. Vidit ipsum pro-
tinus patri celesti reuerēter astantem, & his ver-
bis ipsum dignissime extollentē. Cetus in excel-
sis te laudat celicus omnis & mortalis homo &
cuncta creata simul. Vnde per hec verba. Cetus
in excelsis, intellexit dominū intrahere sibi cōcor-
diā vniuerse laudis celestium. Per illud vero. Et
mortalis homo, simul in se cōiungere oīum mor-
taliū ītentionē, ac p̃ illud. Et cūcta creata simul,
totius creature essentiā etiā in se ipso ad laudem
dei patris coadunare, & sic ex parte oīum celesti-
um terrestrium & infernorū pro ipsa laudē ī cō-
spectu dei patris p̃sonare. De hinc illa innixa su-
pra pectus dilecti sui, audiuit in intimis diuini
cordis, quasi tres pulsus personātes. Quod illa
multū admirās cū scire cuperet, qd per tales pul-
sus notaretur. Respondit. Tres isti pulsus, tria
denotant verba, qbus aīam alloquor amātem.
Primū est, veni secedēdo ab omnibus creaturis.
Secūdum est ītra videlicet fidenter tanq̃ sp̃sa.
Tertiū est thalamū. i. cor diuinū. Per hec verba
intellexit, quod dominus primo euocat quēli

bet electū ab oī creatura, ita vt oībus delectamē
tis, que in aliqua potest iuenire creatura, libera
& plena volūate abrenunciās, ipsi solo domi
no deo suo tota deuotiōe vacet. De hinc suadet
dominus cōfidentīā, vt. s. electus qsq; tāq; spon
sa, que nullā oīno veretur repulsam, fiducialiter
semp accedat & itret thalamū cordis sui diuini,
in quo habūdat & superhabūdat copia totius
delectationis & beatitudinis, quā vnq; cor hūa
nū poterit exoptare. Tūc illa vehementi deside
rio desiderabat, vt aliquē sonū siue motū merere
tur pcipere vocis filii dei, qua intonare solet lau
des deo patri. Cui dñs ait. Vox mea est preua
lencia diuine voluntatis mee, nā oīa sola diui
na volūate facta sunt & reguntur, & oīs sancto
rum laus, gaudium & beatitudo, solo meo nu
tu incitantur.

Quod cor dñi ī similitudinē lāpadis visū est.
IN missa quadam, dum cogitationibus di
uersis īpediētibus, fruitiōe diuina frustrare
tur, mediatricē dei & hominū virginē mari
am exorabat, vt sibi p̄sentiā filii sui dilecti obti
neret, cuius īteruētū, vt credimus, cōspexit regē
glorie dñm Yhm in solio sublimato ac cristalli
na puritate p̄spicuo residentē. Ex cuius solii an
terioribus p̄ribus, duo riuuli eximie puritatis
aspectu delectabiles p̄grediebantur, quos intel
lexit esse gratiam remissionis peccatorū ac spi
ritualis cōsolatiōis, que in missa qlibet ex virtut

te diuine presentie specialius ac facilius largiū/
tur. Circa oblationē vero hostie benedictę exur/
gens dominus a solio illo videbatur cor suum
sanctissimū ad istar lāpadis plucide plenissime
& superhabundantis ppriis manibus eleuare.
Quelāpas ex omnium parte circūquaq; tanto
impetu supereffluebat, q magne gutte ex ipsa
superefflutiōe resaliebāt, nec tamē lāpadis ple/
nitudo aliquatēus minui videbatur. Per quod
intelligi dabatur, q quamuis de plenitudine
cordis xpi oībus sufficientissime grā minstre/
tur secūdū cuiuslibet capacitatē, tamē in se ipso
habundantissime redundat oī beatitudine, nec
aliqua vnq; parte patitur detrimentū Vidit in/
super corda oīum presentiū quasi funiculis qui/
busdā ī specie lāpadū cordi dominico annexa,
quorū qdam erecta & quasi oleo plena videban/
tur ardere, quedam vero quasi vacua depende/
bant circūuersa. Vnde intellexit per lāpades ar/
dentes & erectas illorū designari corda, qui cū
deuotionē & desiderio misse interessent. Per lāpa/
des vero depēdentes, corū corda, q negligebant
p deuotionē eleuari. Tūc illa magno exoptabat
desiderio, vt cor suū diuino cordi totaliter in/
funderetur, & statī cognouit illud quasi de me/
dio aliorū eleuari & in similitudine piscis īmer/
gi cordi diuino. Post hec mutatū vidit cor diui/
nū in domū pulcherrimā, in qua quattuor vir/
gines pulcherrimas aspexit. i. quattuor virtutes

.i. humilitatē, patientiā, mansuetudinē & chari-
tatē, q̄ in viridi vestitu sicut sepius apparebant,
quod dum miraretur, dñs ait. Quia charitas
multos aridos truncos. i. peccatores virtute sua
facit virescere, & ad fructū bonorū operū reflore-
re, ergo iustissime in viridi demonstratur. Et adie-
cit dominus. Harū virginū familiaritatibus te
aptare studeas & aicitis, si desideras in hac do-
mo mecum manere, & pñtie mee fruitionē habe-
re, verbī grā. Cū vanitas cor tuū dissoluit, reco-
le illius charitatis virtutē, q̄ me de accubitu pa-
terni sinus vtero virginali inclinavit, & vilibus
panniculis inuolutum in presepe reclinauit,
multosq; labores in p̄dicādo perferre coegit, &
postremo amarissima & turpissima morte itere
mit. Taliū recordatio oīum vanitatem a corde
tuo penitus remouebit. Similiter cum superbia
te īfestat, memorare humilitatis mee, q̄ nūq̄ vel
ī mīmo cogitatu verbo seu aliquo ope supbiui,
sed exēplū p̄fectissime hūilitatis in oībus factis
meis exhibui, & sic vincas superbiā humilitate.
Cū verō īpatiētia te molestat, memēto patien-
tie mee, quā habui ī paup̄tate, ī fame & ī siti, in
discurrendo, ī iniuriis, ī cōtumeliis & maxime in
morte. Et similr cū īfestaris ira, recordare, māsue-
tutinis mee, quia cū his, q̄ oderūt pacē, erā pa-
cificus & māsuetus, in tātū q̄ etiam crucifixori-
bus meis, q̄ cū tot crudelitātū genera ī me exer-
cuisent vt nihil superaddere amplius possent,

adhuc p̄ nimio furore, stridebāt sup̄ me dētibz;
cū tanta cordis dulcedine veniam ipetrās p̄rem
eis placui, ac si nūq̄ mihi cōtrarii extitissent, &
sic poteris cūcta vitia virtutibus superare. Post
hec, semel cū cōgregatio cuidam funeri p̄cessio
naliter obuiaret, hec enim dei ancilla vidēs cā
pi planitiē, multum sibi complacuit. Et dixit ad
dñm. Mi dñe qd in hoc deliqui, qd me circūspi
ciēdo sic ī spatio sitate cāpi delectabar? Respon
dit. Cōtra obediētiā fecisti & mihi nō itendisti,
insup̄ p̄ aīa defuncti orare neglexisti. Et illa. Do
ce me amātissime yhu, qualiter de cetero si conti
gerit exire faciamus? Respōdit. Dū primo a cho
ro exitis, legite illū versiculū. Deduc me dñe in
uia tua, & īgrediar ī veritate tua, letet cor meū,
vt timeat nomē tuū. Sicq; ī timore meo exeatis,
accipiētes, me ī sociū itineris, quasi baculū vñ
sustetemini, & sic egrediētes domos & ip̄am viā
oīaq; vobis occurrētia cū dextera mea benedica
tis, eruntq; ex hoc benedicta. Cū enim hō vanā
habuit letitiā, semp̄ enim cor eius postmodū ag
grauatur. Qui vero timorē meū habuerit, nō cō
tristabitur, sed verā letitiā obtinebit. Dehinc cū
funeri appropinquatis, recolere potestis proces
sionē illā, qua ī die iudicii oēs resurgēdo cū cor
poribus suis mihi occurrēt, & ego cū ineffabili
gloria & maiestate stipatus oīum angelorum &
sctōrū multitudine illis obuiabo. Orabitis ēt p̄
aīa defuncti, vt si in penis est, citius absolua tur,

aut sit impedimēto aliquo a me amoueatur, ab hoc
liberetur, mihi scīsq; meis citius cōiungatur, &
fiat dignus gl'ificatōis future, vt cū letitia & gl'ia
ī die illa tremēda mihi presentetur.

Quod aīa ī corde dei nidificet.

Alia vice post cōionē sctām dixit ad eam
dñs. Ego ī te & tu es ī meī oīpotētia mea
sicut piscis in aqua. Et illa. O mi dñe, pi-
sces sepe de aqua trahunt, & quid si ita mihi cō-
tigerit? Respondit. Nō poteris extrahi a me, sed
nidificabis ī corde meo diuino. Et illa. Quid erit
nidus meus? Respondit. Humilitas ī oī dono &
grā tibi a me collata, semper ī abyssum vere hūi-
lītatis te īmerge. Et aīa. Sicut pisces ī aqua fru-
ctificant, & quid erit meus fructus? Respondit.
Quando me celesti patri offers in gaudium &
gloriam omnibus sanctis, tunc eorum gaudia
& munera sic augmētātur, ac si ipsi corporaliter
me susceperint ī terris, & hic est fructus tuus.

De cruce & serica veste.

Rapra quādoq; ī spiritu vidit se ī domo
quādā mire pulchritudīs exhistēte, quā
bene cor xpī esse recognouit, & pcedēs ī terrā in-
uenit crucē magnā in ipso paupmēto, sup quā
aīa corruerat, & ecce de medio crucis, aureū ias-
culū acutū exhibat, & ipsam aīam pertransibat,
& audiuit dñm sibi dicēte. Oīs terrena substan-
tia vnā aīam lētificare nō posset, sed tota eius sa-
lus sūmaq; gl'ia ī penis & tribulatione cōsistit.

Aia vero multum cepit triftari & anxiam, eo qđ
vnius ſibi dilectũ licet audiret, minime tamẽ vi
deret. Cumq; magno defiderio ipſm exquireret,
apparuit ei cõtinuo ſtãs ante ipſam i veſte ſerica
& rubea, & apprehẽdẽs manũ eius, ipſam dulciſ
ſime eſt allocutus, aia aut̃ ſentiẽs nimiam molli
tiẽ & lenitatẽ veſtimenti eius, cogitare cepit, qđ
per hoc designari poſſet? Cui dñs reſpondit. Si
cut ſerica veſtis lenis & mollis eſt, ſic oĩs pena &
tribulatio aie deũ vere amanti eſt ſuavis. Et aia.
Hec in principio pene ita eſt, cũ i affectu nimio
aia ipſam attigerit, ſed cũ pena iualuerit, valde
gravis illi erit? Ad quã dñs reſpondit. Verũ eſt.
Sed ſicut ſerica veſtis cũ auro & lapidibus pre
cioſis ornatur, nequaquã ppter grauedinẽ pii
citur aut deteſtatur, ſed ex hoc nobilitatur & ca
rior habetur, ita fidelis aia propter acerbitatẽ ip
ſam nõ recusabit, quia oẽs virtutes eius ex hoc
nobilitantur & omne meritũ eius exinde in in
finitum cumulatur.

De multiplici penu eius.

Secundũ multitudinẽ cõſolationis & dulce
dinis dei in aia diligẽtis ſe, et dolores & iſir
mitates ipſius multiplicat, ſicut i hac fideli
aia ſepius exprimitur. Nã vice quadã amplius
quã p mēſem grauiffima capitis iſfirmitate labo
rabat, ex qua nec ſomnũ aut aliã requiẽ aliquã
hĩe poterat. Inſup oẽm grãm & dulcedinẽ aſſue
tã, deiq; viſitationẽ amiſerat, ita vt flebilĩ ſepe q̃

ruletur, qđ nec dulcē de deo habere posset cor-
gitationē, ac per hoc in tāta deuenit tristitiā, vt
quādoq; miserabiliter post deū amatorē suū cla-
maret, q; p̄ tertiā domū sonus audiebatur. Sed
cū ī hac desolatione plus quā septē dies māssisset,
benignissimus dñs, qui semper iuxta est his, qui
tribulato sunt corde, tā affluēti consolatione &
dulcedine ipsam perfudit, vt sepe a matutinis
vsq; ad primā, & a prima vsq; ad nonam clausis
oculis velut mortua ī dei fructōe iaceret. In quo
spatio piissimus dñs mira secretorū suorū illi re-
uelabat, ac dulcedine sue presentie ī tātum letifi-
cabat, vt velut ebria vltra se cōtinere nō valēs in-
ternā illā grām, quā añ tot annos celauerat, cū
ctis ad se veniētibus ēt hospitibus & alienis ef-
funderet. Vnde plurimi legationē suā ad deū ip-
si cōmittebāt. Quibus singulis put sibi dñs di-
gnabatur oñdere, desideria cordis eorū intima-
bat, ac per hoc plurimi letificati deo grās retule-
runt. Vnde aīa eius ī dñitate vacabat, sicut pi-
scis ī aqua & auis in aere. Superuenit aut, vt sibi
videbatur sāctus Petrus admirans valde q; dñs
maiestatis tāta dignatione se aīe īclinabat. Cui
dñs respōdit. Quid miraris petre? Nescis quia
primi & vltimi filii sunt charissimi. Vos disci-
puli primogeniti mei fuistis, quibus oēm beni-
uolētiā meā exhibui, & oē qđ voluistis s̄m desi-
deria vestra ī me habuistis. Post hec orās pro cō-
gregatione audiuit sonū dulcissimū īfirmamē

to celi resonare, & ex sonitu disciplinarū, quas illa hora sorores pro cōmuni salute receperunt, ad cuius sonitus clāgorē scī angeli plaudētes saltabāt, demones aīas cruciātes procul fugiebāt, anime laxabantur a penis, & cathene reatus eorum rumpebantur.

Qualr ī vulneribus xpī pausauit.

Alia quoq; nocte dū ex capitis dolore nullā posset habere requiē, orabat dñm, vt saltē vnū foramē sibi mōstraret, ī quo requiē iueniret. Qui ostendit ei quattuor foramina vulnerū suorū precipiēs eā eligere, in quo illorū vellet habitare. At illa nolēs eligere, dīne cōmiserit pietati, vt sibi daret, qđ ipse vellet. Tūc oñdit ei vulnus cordis sui dulcissimi dicēs. Huc intra vt pauses. Que statī cū gaudio intrauit cor dei, Visū sibi est tot ceruicalia serica se habere, quot ictus dolorū, tunc sensit capiti suo aduenire. Et ait dñs. Bombices sericū neūt, & de me scriptum est. Ego sum vermis, & nō hō. Hucusq; ī laboribus mihi deuote seruisti, ā modo ī virtutū exercitiis exēplo meo perlatis mihi seruire studebis, quetibi fuerint īportabilia, ego ea tecū ferā.

Quomodo omnibus sanctis de fōte misericordie propinauit.

Alia iterū nocte, requisiiuit dñm, quo ī loco disponderet pernoctare? Qui respōdit. Ad radicē deserti huius mōtis, & vidit fōtē misericordie ibi, & ī eo argēteā scutellā dicēs.

Hunc fontem oībus & singulis propina fecim/
dū tue beneplacitū volūtatis. Ad quē illa. Obse/
cro mi dñe, tu vicē meā supple, quia minus ido/
nea sum ad hoc opus, cū sim debilis & infirma.
Tunc scī angeli vice eius accedētes ex fonte illo
ppinabāt, primo gloriose virgini Marie in au/
gmētū totius btitudīs sue. Que dū biberet, sin/
gule guttule tā mire suauitatis ītra guttur eius
dabāt resonātiā, qđ oēs illius btē hierusalē ciues
noua exultatione iubilabāt. Deinde ppinabant
pīarchis, pphetis, apostolis, martyribus, cōfēs/
soribus, virginibus, viduis, cōiugatis, & omni/
bus celi ciuibus, qui oēs simili modo ex eo bibe/
bant, & singule guttule in dei laudē suauissimū
sonū clāgebāt. Dehinc a predicto fonte militā/
ti ecclesie ēt ppīabāt. Et primo dño apostolico,
cardinalibus, archiepiscopis, episcopis & qui/
buscūq; religiosis. Post hec īperatori, regibus,
principibus, postremo oībus ī terra viuētibus
& similiter animabus purgādis. Oēs qđ ex eo
bibeāt, sed nō oēs sonoritatē & suauitatē sēcie/
bāt, quā triumphās habebat ecclesia.

De fonte misericordie.

SEquēti nocte iterū ī spū ad prefatū fontē mi/
sericordie reducta vidit ex eodem fonte per/
maximā venā humilis gratitudinis ebulli/
re, & ipsam venā p cor Yhu xpī purissime ī eun/
dē fontē refluere. Quod sane ita ītelligēdū est.
Quoniā varia sūt dona dei, & nō oēs hoīes eā

dē habēt grām, quia diuisiones donorum sunt,
vnusquisq; dono sibi a deo collato sollicitē iten-
dat, & cū gratitudinē ī deū refundat, estimās se
oī bono ēt ipā vita īdignū, & ī abiectiōe sui se-
per dicat. Minor sum Yhu bone cunctis misera-
tionibus tuis, nec qcquā boni sibi amplius de-
sideret, nisi quātū ad dei laudē, & oīa que sibi eue-
nerint siue leta, siue tristia, ex nimia charitate a
deo sibi esse donata certissime sciat, & sic cū grā-
tū actione ī vnione gratitudinis Yhu xpi, quasi
p̄scissimū cor eius ī suā originē oīa dona dei re-
fundat, sicut hec ancilla xpi fecit. Vnde p̄ eo se-
pius caput doluit, quia statim vt sensit se aliqd
preualere, ī spūali exercitatione, tātū laborabat,
q̄ eā corpore deficere oportebat.

De amplexu dñi.

Alia vice cū deo ī īfirmitate querularetur,
q̄ chorū intrare & alia bona opera facere
nō posset. Visum est sibi quasi dñs se in le-
tū iuxta eā reclinaret, sinistro eā brachio am-
plectēs, ita vt vulnus cordis eius dulcissimi suo
cordi iungeretur. Et ait illi. Cū īfirmaris, sinistra
te circumplector, & cū sana es, dextera te ample-
ctor. Sed hoc scias, q̄ cū sinistra mea amplecte-
ris, multo vicinius tibi cor meū sociatur.

Qualiter homo cor suū preparet.

Sabbato quodā cum (Salue sancta parēs.)
cantaretur, dixit ad dominum. O si nunc
amore tuo amantissime deus reuerendissi-

mam matrem tuam laudibus attollere & mu-
neribus regis tantum honorare possem, quātū
vnq̄ regina aliqua potuit venerari, mox domi-
nus inuit duobus angelis quasi aliquid sibi de-
ferre deberēt. Qui eūtes quasi albū sacculū corā
deo attulerūt, in quo eius bona opa erāt recōdi-
ta, a quo dñs inter alia encenia etiā aureā crucē
tulit, p̄ quā penalitas anime illius significaba-
tur, & aīa dixit ad dominū. Eia precordialis dile-
cte mi. Vtinā de corde meo delectabilissimū &
tibi decētissimū enceniū facere possem. Cui do-
minus respondit. Nūq̄ delectabilius aut mihi
charius enceniū idē poteris exhibere, quā si do-
mūculā inde mihi facias, in qua sine ītermissio-
ne habitē & delecter. Hec domus vnā tantū fe-
nestrā habeat, per quā hoībus loquar, & dona
mea distribuā. Hāc fenestrā os suum esse inteller-
xit, per quod verbum dei ad se venientibus per
doctrinā seu cōsolationē deberet mīstrare

Qualiter deus sensus suos aīe donauit.

ORabat aliquādo dominū, vt sibi aliqd
donaret, quod sui memoriā in eo iugi-
ter excitaret. Ad quam dominus respō-
dit. Ecce do tibi oculos meos, vt cū ipsis oīa vi-
deas. Aures meas, vt per eas oīa, que audis ītelli-
gas. Os etiā meū tibi do, vt que loquēdo, oran-
do, siue cātādo p̄ferre debes, per illud facias. Do
quoq; tibi cor meū, vt per illud oīa cogites &
me ipsum & oīa propter me diligas, & quanto
amplius

amplius te ab oī creatura elongādo earū cōsola
tionē abicies, tāto magis ad maiestatis mee iat
tigibilē celsitudinē eleuaberis. Quāto ēt ad crea
turas per charitatē extēderis dilatādo te per cō
passionem & misericordiā ad oēs, tāto artius &
dulcius incōprehensam latitudinē meā circun
cinges. Quāto deniq; temetipsā vilipēdēdo īfra
omnē creaturā humiliaueris eo pfundius mi
hi īmergeris, eoq; dulcius & familiarius torren
te mee diuine voluptatis inebriaberis.

Qualiter vocata fuit p deū & de p alterio

Alia vice dulcissime vocata ad Yhm. vi/
dit, q amor in specie virginis pulcher/
rime cōsistorium circuibat decātās. Gi
tū, celi circuiui sola. In qbus verbis agnouit qli
ter solus amor diuine maiestatis oīpotentiā si
bi subegit, eiusq; īscruprabilē sapiētiā, quasi in
fatuaui & dulcissimā bonitatē eius totam effu
dit, & illū diuine iustitie rigore oīno deuīcens &
in māsuetudinē cōuertēs, ad nostre miserie exili
um dominū maiestatis īclinauit. In hoc quoq;
verbo. Et in fluctibus maris ambulaui, ītellexit
qualiter oēs, q ante legē & sub lege & gratia ī su
is tribulationibus, deo p amorē fideliter adhe
serūt, cūcta aduersantia & vitia p amorem vice
rūt. De hinc iterū amor decātabat. Audit in gy
ro sedē & ce. Per quod ītellexit, qualiter scī mo
do in iubilo decātant oīa, q deus in eis fecit ma
gnalia. s. quā īuestigabili eos sapiētia elegit, quā

gratuite eos iustificauit, & sua gratia dignos ef-
fecit, q̄q; potenti & forti amore de oī miseria li-
berauit, & oīa nō solū bona, sed etiā eorū mala
eis in bonū & salutē cōuertit, quā laudē deus tā
gratissime a sctis acceptat, ac si nō ab eo, sed a se
ipsis hec tāta bona haberēt, & tamē illi soli glo-
riā deferūt. Deīde iterū visum est ei, quasi amor
staret a dextris dei, de cuius corde protendebat
qddā istrumentū suauissimū tēdēs ad cor illius
virginis, s. psalteriū hñs decē cordas, sicut i psal-
mo dicitur. In psalterio decē cordarū psallā ti-
bi. Per nouē cordas designabantur nouē chori
angelorū, i qbus ordinatus est populus sancto-
rū, p decimā vero cordā ipse dominus Yhs xps
rex angelorū & sctificator oīum sctorū. Tūc aīa
p̄cidit ante dominū, & primā cordā leniter tan-
gēs laudabat dñm dicēs. Te deū p̄remigenitū.
In secūda, te filiū vnigenitū. In tertia, te spiritū
scm̄ paraclitū. In quarta scām & idiuiduā trini-
tatē. In qnta, toto corde, & ore cōfitemur. In sex-
ta, laudamus. In septima, atq; bñdicimus. In
octaua, tibi gloria. In nona, i secula. In decima
cātare nō potuit, q̄a ad dei celsitudinē adhuc p-
t̄igere nō poterat. Ex hīc d̄siderabat, vt oēs i celo
& in terra participes diuine gratie efficerētur. Et
accipiēs manū dñi, adeo magnā crucē fecit, vt
videretur sibi celū & terra inde repleti, & ex hoc
gaudium celestiū augmentabatur, reis venia,
iustis solamē, iustis fortitudo & perseueran-

tia dabatur. Purgādisq; animabus absolutio & penarum alleviatio reddebatur.

Qualiter hō penas suas deo cōmittat.

Alia vice cū ppter īfirmitatē suā se inutilē reputaret, & penas suas īfructuosas iudicaret, dixit ad eā dñs. Singulas penas tuas amorī consignā dicēs. O amor ea itē tione, qua hec de corde dei mihi attulisti, tibi cōmitto, orās, vt eas ī summa gratitudine ibidē recōignes. Cū ēt me laudare desideras in penis tuis. Ora vt ea laude, qua in cruce deū patrē in penis meis laudavi & ea gratitudine, qua ipsi gratias regi, q̄a me voluit p mūdi salute talia pati, & in amore, quo penas libens & volēs sustinui, ipm pro penis tuis collaudem & benedicā, & sicut passio mea in celo & in terra infinitū attulit fructū, sic pene tue siue quecūq; tribulatio hoc modo mihi cōmissa in vnione passiōis mee tā salutaris erit, vt singulis in celo gloriā, iustis meritum, peccatoribus veniam, & purgādis aīabus cōferat releuamē. Quid enī est q̄ diuinū cor meum nō possit in melius cōmutare? Nā oē bonū quod celū & terra cōtinet, de bōitate cordis mei pfluxit, oñditq; ei oīum ordines sctōrū & inestimabilē gloriā & dignitatē eorū, dicēs. Ecce quāta bonitas corporis mei ī prophetis, apostolis & singulis scīs operata est, que dignissime super oē meritū eos remunerauit. Vidit ēt virgines līquarū decore & delitiis pre ceteris sibi cōplacēs

dixit ad dominū. Eia mi domine, cū tātum ho/
noris gratuito amore virgibus contuleris, dic
q̄so, qd sit maximū gaudiū tuū in eis? Respōdit.
Deus pater meus tātū diligit, quālibet virginē,
& eius aduētum maiori expectat gaudio, quā
vnq̄ rex aliquis ad sui vnici spōsam, ex qua ma/
gnū se habiturū sperat heredem, statū ēt vt in ce/
lo vox illa sonuerit, quod virgo adueniat, tota
celi dignitas in gaudio cōmouet, & cū ipsa vir/
go primo īgreditur, eius vestigia p totū celum
clangorē reddūt dulcissimum. Vnde oēs scī per
moti letitia, in eius laudes cum iubilo procla/
māt. Quam pulchri sunt gressus tui in calci. fi.
prin. Ego quoq; assurgo & ei obuiam procedo,
his eam aduocans verbis. Veni amica mea, ve/
ni spōsa mea, veni coronaberis.

Que sunt vere & pure virgines.

Alia quoq; vice cum deo pro impēsis sibi
bonis grās ageret, dixit ei dñs. Gratiās
age prius poib; que feci matri mee &
angelis, quod statū ip̄a fecit, grās agens, q̄ eam
ab eterno pre cūctis elegit, & sibi matrē dignissi/
mam p̄parauit, scīficās eā in vtero matris, & q̄
in īfantia & pueritia sic eam gubernauit, q̄ nū/
quā peccatū fecit, & q̄ spū sc̄tō īspirata, primā
votum vouit purissime castitatis. Tūc dixit do/
minus. Nullā creaturā neq; in celo, nec in terra
scire puritatē virginalē, ad quod illa. Eia domi/
ne, q̄ sunt tā pure virgines quas pre cūctis dili

gis? Respondit. Ille que nec desiderio nec voluntate ammittendi virginitatem unquam se maculauerunt. Et illa, quod faciet quod hoc neglexerunt? Respondit. Penitentia & confessio, se abluat, & in magna delectatione cum puris virgibus societatem habebunt. Nulla enim virtus est meritoria, nisi exercitio cordis nobilitetur.

Qualiter deus in anima operatur.

Ite cum in infirmitate sua communicasset, dixit ad dominum. Heu me dulcissime deus meus qualiter te modo in animam meam vocavi, que nec orationes nec aliquid boni promisi? Cui dominus respondit. Pater meus usque modo operatur & ego operor. Pater meus operatur in te sua potentia tale opus, ad quod tuis viribus non sufficis. Egoque in diuina sapientia mea operor in te opus, quod tuos sensus excedit. Spiritus sanctus quoque in mensa bonitatis sua operatur in te opus, quod gustu nudum vales sentire. Item audiuit quod cum homo se minus sentit in oratione deuotum, amore frigidum & a deo elongatum, inuocet amorem committens ei legationem suam, oras, ut gratiam siue deuotionis studium sibi dignetur impetrare, super omnia bona, quae agit, tradat amori custodienda, ut ea postmodum in melius commutata recipiat. In omni quoque tribulatione & dolore, amorem in auxilium suum inuitet, quia eo praesente homo laborare non sentiet, nec deficiet in aduersis. Post hec audiuit ab angelis hanc vocem. Obliviscere populum tuum & domum patris tui. In verbis istis intellexit, quod

cū deus aīam p̄ itimā cōtēplationē dignatur ex
tollere, semetipsam & oīa peccata, ēt sua opa de
bet obliuioni tradere, quatenus expeditius deo
vacans, his que sibi reuelantur, limpidius vale
at inherere.

De qnq; ianuis & baptismo christi.

Alia vice cū solito more in oratione cum
dño cōfabularetur. Vidit ianuā quandā
mire magnitudinis, & ī ipsa ianua quīq;
ianuas mirabiliter excisas. Ianua vero illa signi
ficabat humanitatē xpī, in qua scriptū erat. Ve
nite ad me oēs, q̄ laboratis & onerati estis. Vi
dit etiā ante ipsas ianuas virginē pulcherrimā
.s. misericordiā, que ītrodūxit eā, ibiq; īuenit iu
dicē iustū, quē misericordia sibi placauit, & veni
am oīum peccatorū īpetrauit, vesteq; īnocētie
ipsam īduīt, sicq; decēter ornata accessit cū fidu
cia ad ianuas superiores, p̄ q̄s significabātur mā
nus xpī. In colūna vero ianuarū erat scriptum.
Accipite iucūditatē glorie vestre. Viditq; virgi
nē delicatā. s. benignitatē, que ītrodūxit eā ad re
gē largiētē, q̄ ipsam oīum virtutū varietate de
corauit. Taliter ornata accessit ad supiorē ianu
am, q̄ designabat dulcissimū cor yhu xpī, in mo
dum aurei scuti formata erat. Per quod īueba
tur victoria, qua ipse in passiōe triūphauit. In
colūna vero scriptū erat. Accedite ad eū, & illu
minemini, & facies vestre nō cōfundentur. Vi
dit etiam ibi virginem īestimabili pulchritudine

ne ceteris incomparabilem. f. que itroduxit eam
ad sponsum mellifluum prefiliis hominum for
ma speciosum.

Item de eodem.

Alia vice in missa circa natiuitatē xpi. vi/
sum est ei q̄ super altare creuerit arbor
mire magnitudinis, altitudo eius vsq̄
ad celos p̄debat, latitudo vero orbē terrarū re/
plebat plēa fructibus & foliis īfinitis. Altitudo,
xpi figurabat diuinitatē. Latitudo, p̄fectissimā
eius cōuersationē, fructus, oē bonū, quod pue/
nit de cōuersatiōe & actibus xpi. Folia vero au/
teus litteris erāt īscripta. Xps īcarnatus. Xps hō/
natus. Xps circūcisus. Xps a magis adoratus.
Xps ī tēplo p̄sentatus. Xps baptizatus, & sic to/
ta cōuersatio eius hēbat in arbore scripta.

De monte virtutū & sanctis.

Alia vice reuelatus est mōs sibi, ī quo ibat
cū yhu & puenere ad paruā domū factā
ex argēto p̄spicuo, cōtra quā vidit pue/
ros iucūdos albis īdutos, saltātes & dñm laudā/
tes. Quos ītellexit esse īfantes, q̄ īfra qnq; annos
decesserūt, & ibi sine fine exultāt. Exinde venerūt
ad domū ex purpureo īcisam lapide, circa quā
multitudo aīarū cātabant in purpureis īdumē/
tis, quas viduas & coniugatas esse cognouit &
comunē populū beatorū. Deīde venerūt ad do/
mū de rubeo saphyro excisam, circa quā erat in/
numera multitudo sanctorū amicti coccino,

ille s. b. t. e. a. i. e. , que i hac vita pro xpo certates dya
bolu vicerut, ibiq; cu domino sine fine letatur.
Post hec logius euntes venerut ad domu ex au
ro purissimo costructa, qua dñs aie demonstrans
ait. Hec domus est charitatis, de qua scriptu est.
Ducā te in domu matris mee & in cubiculo ge
nitricis mee, morabitur. Mater mea ē charitas,
& ego filius sum charitatis. In quo diuinitus in
tellexit, q̄ beata virgo nimio ardore spiritus scī
inflāmata ex calore amoris spūs scī, filiū dei cōce
pit, sicq; xps filius est charitatis, & mater eius est
charitas. Cū vero corpus dñi sumpsisset, scī q̄ cir
ca dominū erāt, cōcinbāt dicētes. Panē āgelorū
māducauit hō alleluia. Angeli aut psallebāt di
cētes. Panē de celo dedit eis, sicq; dilecto vnica
delectabāt cū ipso & i ipso. In quo est plena suffi
ciētia oīs bōi & copia eternarū deliciarū.

De nomine & vtilitate huius libri.

Iste liber fere totus a psona sibi familiari, cui
secreta sua reuelat cōsueuerat, ita cōscriptus
est, vt hec dei ancilla ignoraret, sed cū a quo
dam itellexisset, in rātū cōtristata est, vt oīno cō
solari nō posset. Vnde ad dominū solito more
cōfugiēs, ipsi tristitiā suā cū fiducia exponebat.
Cui dñs. Da me i libertate largiflui cordis mei,
& da me in bonitate mea, & nō in tua. Et illa. Et
qd fiet de libro illo post mortē meā? aut q̄ vtili
tas ex eo pueniet? & quod vocabulū seu nomē li
bri erit? Cui rñdit. Omnes q̄ me fideli corde exq̄

rēt, letificabūtur in eo, & q̄ me diligūt, amplius
in amore meo exardescēt, q̄ merētes sunt, in eo
cōsolationē iueniēt. Vocabitur autē. Liber spiri-
tualis gr̄e. Oīa vero, q̄ hic scripta sunt, q̄si pau-
ca sunt respectu omissorū. Nā multo plura sepi-
us a domino sibi reuelata sunt, q̄ nequaquā dicere
uolebat. Aliquādo enī tā spirituale erat quod vi-
debat, qđ verbis nullo mō potuit explicare.

Incipit Liber tertius de anulo septem
lapidibus insignito.

Irgo xp̄i cū presentiā dile-
cti sui die quadā nō senti-
ret, & multū desideraret,
uidebatur sibi quasi sta-
re dominū cōtra se, & mul-
ta adinuicē colloqueban-
tur. Dū ergo cāretur ad-
missam. Et tibi reddet vo-
tum in hierusalē, cogita-
bat illa, quāta vota scī obtulissent dño in hoc se-
culo. Beata virgo & alie virgines castitatē, ma-
tres p̄ciosum sanguinē & alii sancti multos la-
bores & deuotiōes, doluit se nihil habere, quod
dño posset offerre. Et vidit beatā virginē sibi a
dextris stare dantē sibi anulū aureū, quē statim
domino obtulit, & dominus gratāter accipiēs,
digito suo iposuit. Tūc itra se desiderās dicebat,
O si fieri posset, vt ipse tibi anulū suū daret in-

signū despōsatiōis, & videbatur sibi sufficere, si
dominus dignaretur sibi dare dolorē in digito
anulari, quē oībus diebus vite sue vellet sustine
re in memoriam, q̄ christo foret despōsata. Ad
quā dñs. Dabo tibi anulū septē lapidibus īsigni
tū, quos potes rememorari in septē articulis di
giti tui. In primo articulo potes recordari amo
ris diuini, q̄ me de sinu patris īclinās triginta tri
bus annis multis laboribus te querēdo fecit ser
uire, & cū tēpus īstaret nuptiarū, p̄prio amore
cordis vēditus in p̄ciū cōiuii, me ipsum ī panē
& carnē & poculum dedi. In cōiuiio etiam illo
ipse cythara & organū fui p̄ verba dulcissima oris
mei, & ad letificādū cōiuias in similitudinem
lusorū humiliatus sū añ pedes discipulorū. In se
cūdo recorderis, qualē ego spōsus iuuenis post
cōiuiiū illud coreā duxi cū tribus vicibus ī ter
ra p̄cidēs, quasi tres saltus feci tā validos, q̄ su
dore totus madēs, guttas p̄fudi sanguineas. In
illa corea oēs cōmilitones meos vestiui triplici
bus, dōis cū īpetraui eis remissionē p̄cōrū, aīarū
īcificationē, & dīnā meā clarificationē. In tercio
inmemoreris amoris humilitatis mee ad osculū
spōse, cū Iudas appropīquās osculatus ē me. In
quo osculo cor meū tātū persensit amorē, q̄ si
penituiſſet, aīam eius ī spōsam p̄ osculū illud as
sumpsissem. Tūc enim oēs mihi copulaui, quos
ab eterno ī spōsas predestinaui. In quarto reco
ras qualia aures mee ex amore spōse audierunt

pythalamia, cū stās coram iudice tot falsa testi-
monia sūt plata. In qnto recorderis, quā decēter
me ob nimīū amorē ornaui, cū toriēs vestimēta
mea mutauī, alba purpurea coccīea & pro roseo
s. spinea corona. In sexto memor sis, qualr te sū
amplexatus, cū ad colūnā fui ligatus, ibi pro te
oīum inimicorū tuorū ī me assumpsi iacula. In
septimo memoreris, qualr thalamū crucis sum
ingressus. Et sicut spōsi vestes suas dant histirioni-
bus, ita vestimēta mea dedi militibus & corpus
meū crucifixoribus. Deinde extēdi brachia mea
p durissimos clauos ī tuos āplexus suauēs, cārās
in thalamo amoris septē cārilenas mire suauita-
tis. Post hec meū cor ad itroeūdū tibi aperui, cū
somnia amoris tecū moriēs ī crucecepi.

De rosa que de corde dei exhibat.

IN missa quadā dixit ad dñm. O amātissime
doce me laudare te. Cui dñs. Respice cor me-
um, & ecce rosa pulcherrima quinq; habēs
folia exiuit de corde dei, totū pectus eius coope-
riēs, & ait dñs. Lauda me ī quīq; sensibus meis,
qui significātur per rosā hāc. Et intellexit q dñm
laudare deberet p visu amicabili quo semp respi-
cit hoīem, quasi p vnicū filiū nunq indignās,
sed semp amicabilē hñs īruitū qsi optās & desi-
derās, vt hō sepe ad eū recurrat. Scdo p auditu
q auris eius ē tenuissima & sēper īclinata, ita q
ad minimū sibilū vel gemitū hoīs plus delecta-
tur q ad oēm cārū angelicū. Tertio p olfatu, q

semper habet quādam amatoriā dilectionē erga
hoiēm, qua excitat cor hoīs ad delectādum i se,
sine qua nemo potest delectari i vero bono, nisi
preueniatur a deo, & hoc est, qđ scriptū est. Deli-
tie mee esse cū filiis hoīum. Quarto p gustu sua-
uissimo, qui fit i missa vbi ipse cibus est aīe sua-
uissimus, & in isto cibo ita sibi aīam incorporat,
qđ aīa per vnionē dei fit cibus dei. Quinto pro
tractu amoroso, quo eū amor amarissime tetigit
i cruce figēs clauos manibus & pedibus & lācēā
lateri. Et sicut tunc anima infixā illi erat per do-
lorem incomparabilem, ita nunc impressare
manet manibus & pedibus & cordi eius dulcissi-
mo cum inestimabili amoris iubilo, ita qđ nec
ad momētū eius poterit obliuisci.

Quod tribus modis dñs debet laudari.

Ite vidit dñm inenarabili claritate circum-
datū habētē i pectore foliū ex argēto perspi-
cūo i cuius circuitu erāt inestimabilē deco-
rate singule passionēs scōrū, quas p dño pertule-
runt. Ibi enim deo cōtēplantur oīa merita & di-
gnitates eorū, quia nunq̄ adeo paruum p eius
amore fecerunt, aut perpeSSI sunt cogitatione
verbo vel opere, p quo eternā mercedē nō cōse-
quantur, & ipsi sine fine deū glorificant p oībus
donis suis. Dixitq; ad dñm. O dulcissime & amā-
tissime in quo maxime cōplacet tibi, vt me exer-
cea? Qui respōdit. In laude. Et illa. Eia yhu bone
doce me, vt valeā laudare te. Tunc docuit eam

dñs tres modos, quasi tres ictus dicēs. Primo lau-
dabis patris oīpotētiā, quā ī filio & spū scō fm
velle suū opat, quā nullius creature cōprehēdit
capacitas nec ī celo nec ī terra. Dehīc filii inscu-
ptabilē sapiētiā, quā plene cū prē & spū scō cōi-
cat fm voluntatē suā, quā nulla creatura ad ple-
nū cognoscere pōt. Dehinc spūs scī bēignitatē,
quā cū patre & filio habunde cōicat fm oēm vo-
luntatē suā, quā ēt nulli creature plene participat.
Scdus modus siue ictus est, q̄ me laudare debes
pro oī grā & dono, qđ effluxit de habundantia
mee bonitatis ī meā virgineā matrē, que oī grā
& bonis habundantius erat repleta, q̄ vnq̄ ali-
qua creatura, & ēt pro oī gratia oībus scīs data,
quiā ī p̄sentia mee dīnitatis ī iuctūditate astat,
& me fontē oīum bonorū cum iubilo ītuentur.
Tertius est q̄ me laudare debes pro oī gratia &
dono, qđ effluit de me ī omnes hoīes. In bonos,
quos grā mea sc̄ifico & cōfirmo, ī pctōres, quos
ad penitēdū īuito & cū misericordia ad bonū ex-
pecto, & ēt ī oēs aīas, quas grā mea quottidie a
purgatorio absoluo & ad celi gaudia perduco.
Ad primū videbatur q̄ legere deberet. Tibi de-
cus. Ad secūdū Te iure laudāt. Ad tertiū. Ex quo
oīa. Post hec fm desiderīū aīe ornamētū illud q̄
erat ī pectore dilectoris sui yhu, diuisit se, & aīa ī
trauit ī cor mellifluū xpī. Ibiq̄ vnus spiritus cū
dilecto effecta, pculdubio gustauit, & vidit que
nō licet hominibus loqui.

De tribus, q̄ hō debet habere ī mēte.

I Tē īstructor eius oīum optimus magistro
rū dixit ei. Tria te docebo, que quottidie me
ditādo aīo reuoluas, & multa tibi inde pue
niēt bona. Primo igitur recale in grārū actiōe,
quāta tibi bona feci ī creatione & redēptione. I.
qd te ad ymaginē & similitudinē meā creauī, &
pp te hō factus sum & post innumera, q̄ sustinui
tormēta amarissima, p amore tui, sub ī morte.
Scdo cū gratitudīe recale q̄nta tibi bñficia exhi
bui ab hora natiuitatis tue vsq; ad presens tem
pus. I. q̄ speciali electione de mundo vocauī te,
& multoties me aīe tue inclinaui, replēs & in
briās eā dulcedine mee dīne grē, illuminans co
gnitione, & īflamās dilectione, & q̄ quottidie
ī missa ad te venio paratus oīa desideria tua &
voluntates adīplere. Tertio ī grārū actione reco
le, q̄nta tibi ī celo eternaliter daturus sum, affluē
tia. I. oīum bonorū & lōge supra qd credere aut
estimare possis, oībus te bōis cumulabo, & hoc
dico tibi vere, quia multū cōplacet mihi, vt ho
mines de me cōfidenter presumāt. Nā quisquis
mihi crediderit, q̄ post hanc vitā supra meritū
suū illi bñficiā & p inde me laudās egerit grās ī
hac vita, ī tātū mihi acceptū erit, ī quātūcūq;
credere aut presumere pōt, tātū & ī infinitū am
plius supra oē meritū suū remunerabo. Quia ī
possibile est hōiem nō percipere ea, que credidit
& sperauit. Ideoq; vtile est hōī, vt a me magna

ſperādo bene mihi credat. Et aīa. O dulciſſime, ſi
ita tibi acceptū eſt, q̄ hoīes bene tibi credāt, dic
queſo, quid credere debeā tue ieffabili bonitati?
Reſpondit. Certa ſpe credere debes, q̄ te poſt
mortē ſuſcipiā, ſicut p̄ filiū ſuū amariſſimū, &
q̄ nunq̄ aliquis p̄ tā fideliter cū vnico ſuo he-
reditatem ſuā diuiſit, ſicut ego oīa bona mea, &
me ipſum tibi coīcabo. Scđo ſuſcipiam te, ſicut
amicus ami cū chariſſimū, & tātā tibi exhibebo
amicitiā, quātā nullus ab amico ſuo potuit ex-
piri. Nunq̄ enī tā fidelis amicus iūetus eſt, qui
aliquādo fecerit, aut facere poſſit amico ſuo do-
lū. Ego aut̄ qui ſūme fidelis & ipſa fidelitas ſum,
nunq̄ fraudem facere meis poſſum amicis. Ter-
tio ſuſcipiā te, ſicut ſpōſus ſpōſā ſibi dilectā cū
tāta delitiarū affluentia, oīq; delitiarū copia, q̄
nunq̄ ſpōſus tam dulciter ſpōſam ſuā allexit. Et
aīa. Quid dabis inquā eis, qui tibi crediderunt
de his? Reſpōdit. Dabo eis gratificans cor, quo
oīa dona mea cū gratitudine ſuſcipiāt, dabog;
eis cor amans, quo me fidelit̄ diligāt, & tercio da-
bo eis cor, qđ ſemper me in amore laudent mo-
te celeſtium, qui me in amore laudantes ſemper
benedicant.

De cōfeſſione laudis diuine.

NOcte quadā cū ſead ſcām coīonē iōroni-
bus & meditationibus p̄pararet, vidit
ſe ſtare i cōſpectu dñi, quē dū laudare vel-
let. Dixit ad eā. Aſpice i me i liniamētis corpo-

ris mei me laudādo Lauda meū caput. i. dīnitatē meā. i. īpērtubabilē pacē & trāquillitatē meā, quia ī frōte apparet, cum homo mēte turbatur. Lauda oculos meos. i. dīnitatis mee claritatem. Lauda aures meas. i. misericordiā, quas totiens precibus & miseriis hoīum inclino, quas ēt nec minimus gemitus, q nō audiatur, valeat p̄terire. Per nāsī mei rectitudinē, lauda iustitie mee rigorē. Per nares meas lauda delectabilitatis mee amēnitatē, quia nihil adeo redolet amāti aīe, sicut suauitas amoris mei. Per os itellige sapientiā meā, qua oīa bene & suauiter ordinauī. Per mētū, humilitatē meā, qua de celo ī vterū virginis me reclinaui. Per collū, liberalitatem patientie mee, qua tuli onus p̄cōrū, nō solū eorū, qui tunc erāt, sed oīum vsq; ī finē seculi futurorum. Per humeros meos attolle q̄ crucē meā ipse baiulaui. Per dorsum lauda me p̄ acri dolore, quē sustinui flagellatus. Per cor meū extolle amorē & fidelitatē meā, quā hoībūs ī sūmo demonstraui. Per manus & brachia, accipe opera & labores humanitatis mee, que pro salute hoīum aut pertuli aut peregi. Per latera mea lauda me pro ineffabili dolore, quē habui ī lateribus, qui vnus fuit de precipuis doloribus meis, cū p̄ te distētus fui ī cruce. Per gēua mea, accipe deuotiōnē orōnis mee, & per pedēs desideria mea, in quibus oībus diebus vite mee pro salute hoīum laboraui, & ī siti cucurri. Si quis ergo cōfiteretur

bēter

benter aut timeret, q̄ nō esset bene cōfessus, qui
tamē i cōsciētia sua nil cōfessum iueniret. Hanc
cōfessionē laudis deo faciat, & i qua parte se de-
liquisse deprehēderit, hoc deo cōfiteatur, ita vt
cū dīnitatē laudibus extollit, sereum p̄stetur
q̄ deū in cōdigna reuerētia non habuit, & q̄ in
se ymaginē dei totiēs maculauit, memoriā suā
terrenis & inutilibus occupādo, suā rōnē ad ter-
renā sapiētiā curiosē trāsferēdo, & in caducis &
vilibus delectando. Itē cū oculos dīne claritatis
extollit, cōqueratur se cognitionē & sensuū suo-
rū intelligētiā ad terrena vertisse. Similiter cū au-
res misericordie eius collaudat, se reū p̄clamet,
q̄ verbo dei nunq̄, vt debuit, intēdit, nec aures
suas p̄xiimi p̄cibus inclinauit. Ore autē suo mul-
totiens peccauit murmurādo, vana & inutilia
loquēdo, & a verbo dei & doctrina, orōne & cā-
tu os suū claudēdo. Iugū ē t̄ x̄pi, qđ in baptismo
suscepit, totiēs impatiētia abiecit, cū quicquid
aduersum euenit ei, ferre noluit, aut iuitus por-
tauit. Insuper religionis iugū, qđ deo corā sc̄tis
oībus p̄fessa est frāgēdo obediētiā & nō curādo
quasi dereliquit. Cum vero recolit, q̄ inhumā-
niter x̄ps Yhs dñs noster flagellatus est, culpam
suā agnoscat i hoc qđ corpus suū nō castigauit,
sed ei sepius i pigritia cōsensit, & delicatius enu-
triuuit. Corde quoq̄ deliquit, q̄ deū totis precor-
diis nō amauit, nec legē dei meditādo & operā-
do ipleuit, sed magis inutilibus cogitationibus

se occupauit. Manibus ē peccauit, malafaciendo & a bonis vacādo, specialiter ab opibus misericordie & charitatis. Speciales quoq; pedes. i. affectus suos, multipliciter ifecit, eos a deo auertit, nec ipm & celestia toto corde cōcupiuit.

Qualr hō hoīes ad laudē dei iuitar.

Cum vice quadā valde laboriose cātasset sicut frequēter solebat & iā viribus defecisset, videbatur sibi q̄ oēm flatū, quē spirabat, de corde dei traheret nō viribus suis, sed quasi dīna virtute cantaret. Solita enim erat totis viribus deo canere & tā seruēti amore, vt sepe videretur sibi q̄ si etiam ex hoc spūm exalaret, nō tamē a cātu cessaret. Cū ergo tali vnione in deo & cū deo canere videretur. Dixit illi dñs. Sicut tu modo flatū tuū ex corde meo trahere videris, sic oīs qui in amore meo aut me desiderādo suspirauerit, nō de suo, sed ex meo diuino corde spiramētum trahit, sicut follis, q̄ in se nullum continet flatū, nisi quātū ex aere trahit. Cū autem hymnus, Benedicite, in choro legeretur, desiderabat scire, qd ex hoc laudis deus haberet, cum ita creature ad laudē suā inuitātur. Ad qd dñs respōdit. Cum hic hymnus vel aliud simile canit, in quo creature ad laudē cōuocant diuinam, oēs creature spiritualiter velut p̄sone quēdam in mea presentia stantes pro homine illo vel generaliter p̄ omnibus in oībus, q̄ feci sibi bonis, me collaudant.

Qualiter homo cor Dei saluter.

Angelus dñi apparuit xp̄i famule & tulit
de corde eius quasi cartā, que sanguine
suo ita erat īscripta. Deus fidelis, in quo
nō est iniquitas, & illud, malē mori, q̄ criminaliter
a te separari, quā dñō cum gaudio presentabat.
Mane & enī dū cogitationibus īfestata fuisset,
illa hec cogitauerat resistēdo. Et ait angelus ad
eā. Hoc tu hodie cogitaueras, & hoc scias, quo
tiens homo cogitationibus & desideriis suis resi
stēdo proponit in corde suo potius mori, q̄ vel
le peccare, statī corā deo acceptabitur, ac si ho
mo virtutē illā ope p̄fecerit. Tūc illa procidens
ad pedes domini conquesta est q̄ omne tem
pus vite sue inutiliter viuendo consumpsisset,
proponens de cetero, si possibile esset, q̄ vsq̄ in
diem extremi iudicii viuere vellet, etiam in ma
ximis penis & doloribus, in quibus homo vi
xit super terram. Cui dominus. Pro omnibus
que neglexisti, saluta cor meum in diuina bo
nitate, qua ipsum est fons & origo totius bo
ni, & vnde omne bonum procedit. Secundo sa
luta cor meum in affluentia omnis gratie, que
effluxit, effluit & effluet in omnes sanctos, &
animas saluandorum. Tertio saluta venam ibi
lam dulcissimam benignissimi cordis mei, que
torrens erumpens infudit & inebriauit animā
tuam torrente mee diuine voluptatis.

De salutatiōe domini & eius cōsolatione.

Cum vice quadā aīa eius dilectū precor/
dialiter salutasset. Ille respondit. Cū salu/
tas me, resaluto te, cū me laudas, laudo
me ipsum in te, & cū gratias agis, ago & ego in/
te, & pro te gratias deo patri, licet quādoq; mi/
nime sentias. Sciēdum quod eodē modo cū hō
laudat dñm vel orat, siue quodcūq; facit, & ipsi
nō sapit, deo tamē sapit, cui nec accrescit nec de/
cressit, sed imutabilis p̄seuerat, iō minus nō sa/
pit, nec iō minus acceptat, q̄ nūq̄ nisi in semet/
ipso, & ex suo amore erga aīam cōmouet. Qui
pro suo beneplacito, & secūdū q̄ anime expedi/
renouit, eā sua dulcedine allicit, & amore suo li/
q̄ facere facit, imo tūc quodā modo magis gra/
tanter suscipit, q̄ aliquādo aīa amātis erga se fi/
delitatē cupit experiri.

Qualiter hō cor suū ad diuina eleuet.

Nocte quadā dū dormire nō posset, dixit
ad dominū. Eia quā bonū & quā aptū ē
hoc tēporis silētio esset tecū fabulari. Re/
spōdit dominus. Nūq̄ in tāta multitudine esse
poteris, si toto corde ad me cōuerteris, quin sola
mecū sis. Vnde cū homo solus est, cor suū semp
ad dominū eleuet, dulciter ipsi colloquendo, ac
medullitus ipsum desiderādo, & īrima suspiria
emittēdo, vt ex iugi cōfabulatione dei cor eius
amore diuino inardescat. Si vero cū hoībus est,
deo tamē, put pōt, semp intēdat, de deo cū ipis

libenter loquatur, sicq; tā se, q̄ alios accedit ad
amorē. Itē oīa q̄ facit, pp deū ad eius laudē faci-
at, qcqd vero nō licet, aut ē nō potest, similiter
pro dei amore libēs dimittat. Oīa quoq; que si-
bi aduersa & graua sunt, pro dei amore volun-
tarie suscipiens supporter patiēter, & adiecit do-
mius. Cū aliquā grām tibi dederō, oīa p̄mit-
tens te exoccupa, quatenus infusa grā liberius
& expeditius p̄fruaris, quia illa hora nihil meli-
us aut vtilius facere poteris. Cū autē psalmū vel
aliā orationē, quā sancti in terris orauerunt, le-
gis, oēs sancti pro te orant me. Cū vero medi-
taris vel mecū loqueris, omnes sancti gauden-
tes me benedicunt.

De dispositionibus cordis humani.

ORante xp̄i ancilla, dixit ad dñm. O mi-
lies desiderate, vtinā de vltimis terre a-
byssis ad regemere possem. Cui dñs re-
spōdit. Et qd hoc tibi p̄ficeret? Vbicūq; enī es, su-
spiriis tuis me tibi ītrahis. Sicut ergo humanū
cor absq; aere viuere nō potest, sic aīa absq; meo
spiritu minime viuēs velut mortua reputatur.
Et sicut cor hoīstres habet meatus, vnū vñ aerē
spirat. Aliū vnde cibo & potu confortatur. Ter-
tium vnde ceteris membris vires ministrat, sic
& cor aīe tres habet meatus, per primū, spiritū
meū diuinū ītrahit sibi, vñ vinat. Per secūdum
vero verbo dei. s. p̄dicationibus & aliis scriptu-
ris sctis velut optimo cibo confortatur. Per ter-

rium charitatis operibus fortitudinē membrīs ministrat. Er quia aīa mēbris propriis caret, ecclesie mēbris, que velut sua reputet ipsam charitatē impēdat. s. pro iustis & bonis laudes & gratiarū actiones deo offerendo. Pro mediocribus orādo, vt in melius pficiāt, pro malis, vt cōuertantur. Pro quolibet tribulato, vt secūdu suam indigētiā cōsoletur. Pro aīabus, vt citius purgaret celi gaudia adipisci mereātur.

by Dnido Triplex instructio bona.

Item cū in oratiōibus deo pro operibus nostris redēptiōis gratias ageret, & peruenisset ad illum articulum, vbi gratias egit q̄ pro nobis baptizari dignatus est, dixit illi dominus. Ego te volo baptizare, statimq̄ riuus magnus de corde dei cū ipetu erūpēs aīam eius habūdē pfudit. Et dominus adiecit. Ecce & ego volo esse cōmater tua, & sicut cōmatres instruūt filias suas spirituales, ita & ego te tria docebo. Primum est, vt oīa que pateris aduersa tā mētis q̄ corporis, non tibi, sed mihi, ac si ego in te omnia sustineam, patiaris. Secundum est, vt omnia beneficia hominum siue ministeria cū hylaritate & gratitudīe suscipias, ac si nō tibi, sed mihi ab eis impendantur. Tertiū est, vt totaliter mihi viuas, ita vt omnia opera tua non tibi, sed mihi ascribas, ac si tu nihil aliquid sis q̄ vestimentum, quo ego operatus omnia tua opera in te peragam & disponam.

Quod hō xpi cōuersionē sibi vsurpet.

Inter missarū solēnia dū pigra esset & dormi-
tās cū merore suā regulā deo est conquesta.
Cui respōdit. Si nihil iuenires in te, quod ti-
bi displiceret, in quo bonitatē meam in te reco-
gnosceres? & quare nollēt hō accipere, q̄ tam
paratus sum illi offerre? oēm deniq; sanctissimā
& innocentissimam conuersionem meā, qua
vixi in terris, libētissime illi do, vt eam sibi assu-
mens, omnia q̄ ei desunt, ex meo suppleat? Cui
illa. Si inquit dulcissime deus tantū placet tibi,
vt homo tuā sibi vsurpet, dic rogo qualiter ho-
mo hoc faciat? Respōdit. Omnia desideria sua
intentionem & orationem in vnione deside-
riorum & orationū mearum offerat deo patri.
Tunc in tanta acceptatione ascēdet corā deo,
eritq; omnino vnum, velut si diuersa aromata
simul accensa, quorū fumus in vnū collectus,
directe ascēdit, sic oratio illa, que in vnione ora-
tionis mee offertur in similitudine optimi odo-
ris ascēdens, acceptissima erit deo. Omnis alia
oratio, licet celū penetret, nō tamē vnione tali,
nec tanta gratitudine acceptabitur coram deo.
Item vt homo omnem laborem & omnia ope-
ra sua in vnione laborum & operum meorum
faciat, a quo eius opera ita nobilitātur, ac si cu-
prum cum auro liquatum penitus a sua tran-
siens vilitate in auri nobilitatem mutaretur.
Tertio vt homo omnem vitam suam scilicet

motus, vires, sensus, cogitationes, verba, & oia
sua secundum modum conuersationis mee dirigat, a
quo eius vita & conuersatio ita renouatur & no-
bilitatur, ac si nobilis avis de luto ac fetenti ae-
re transmigras in optimum aerem se renouaret. Sic
homo terrestris a pristina conuersatione sua in noui-
tate vite mee totus efficitur celestis, & mihi co-
iunctus. Igitur charissimi hac dignissimam diuine pie-
tatis dignationem precordiali gratitudine susci-
pietes usurpemus nobis sanctissimam christi conuersa-
tionem in supplementum omnium, que nobis in meritis
defuerunt. Studeamus et ipsi in quantum possumus
in virtutibus conformari. Quia hec summa no-
stra gloria erit in eterna beatitudine. Que enim ma-
ior esse poterit gloria, quam lucis eterne cadori quod-
dam similitudine appropinquare?

Quod christi membra veluti specula nobis lucet.

Hec dei ancilla die quadam vidit vestimen-
tum domini plenum speculis. Per quod cognouit,
quod omnia christi membra in opibus suis
nobis veluti specula lucet. Pedes enim eius lucet
nobis. id est eius desideria, in quibus debemus agnos-
cere, quam tepida sunt desideria nostra ad diuina,
quam inutilia ad humana. Genua christi sunt nobis
specula humilitatis, que toties in oratione
pro nobis curuata sunt, & in ablutione pedum
discipulorum. Ibi enim possumus agnoscere su-
perbiam nostram, que non finit nos humiliari,
qui pulvis sumus & cinis. Cor christi est nobis

speculum ardētissimi amoris, in quo perspicere
possumus teporē cordis nostri erga deū & pxi-
mū. Os xp̄i nobis est speculū suauiloquiorū lau-
dis & gr̄arū actionis, in quo agnoscimus innu-
litate verborū nostrorū & omissionē diuine lau-
dis & orōnis. Oculi dñi sunt nobis specula diui-
ne veritatis, vbi agnoscere valemus tenebras no-
stre infidelitatis, que nos impediunt a cognitione
veritatis. Aures dñi sunt nobis specula obediē-
tie, qui sicut semper paratus fuit ad obediendū
deo patri, ita semper inclinatus est ad preces no-
stras.

Quomodo hō fm deū viuat.

In Tē die quadā videbatur sibi q̄ columba se-
deret ī sinu dñi, que significabat simplices,
qui dona dei simplici corde suscipiunt, nec
discutiunt opera dei nec hoīum, in quibus dñs
maxime delectatur. Illa vero desiderās scire, quo
modo se regere deberet. Intellexit q̄ scdm cōuer-
sationem xp̄i, que ī quattuor partes terre diuisa
est. Primo enim fuit dñs noster yhs xp̄s semp fer-
uēs corde. Ita ipsa cū sola esset, semper itendere
soli deo deberet per cōsiderationē eius dīnitatis
vel operum humanitatis eius, vel meditatio de
his, que deus fecit in sc̄is suis, vel que sibi ipsi p
misericordiā suam dīnā īfudit. Scdo xp̄s fuit oī-
bus socialis & mitis neminē mordaci ledēs ver-
bo, sic verba eius semp esse deberēt de factis xp̄i
aut exēplis scōrū eius, aut vtilitate pxi-morū. Ter

tio fuit xps i oibus operibus suis tā i sanatione
corporū q̄ aīarum. Sic ipsa deberet irendere, vt
oīa opera sua studiose faceret cū suauī & hylari
corde. Quarto sicut xps fuit patiētissimus i oīb'
psecutiōibus & passionibus suis, ita ip̄a ad oēs
penas & iniurias esse deberet, benigne eas tolle
rādo, sicut ouis, que cū i pascuis est, sepe balat,
sed cū ad mactādū trahitur, corā carnifice silet,
sic aīa fidelis, cū nullū sentit grauamē, timere de
bet, sed cū tribulatur siue i corpore siue i spū ma
xime secura erit. Tunc orabat dñm, vt eā instrue
ret, qūo singulis horis fm beneplacitū suū viue
re posset? Cui dñs. Mane cū surgis, cor tuū mihi
offeras ad ifundēdū meū dñū liquorē. In missa
mecū esse debes, quasi i cōuiuio, vbi oēs conue
niunt, & nullus excipitur, sed oēs suas expēsas i
orōnes cōportant, ibi ego dñs liberalitate mee
dīne maiestatis, oīum vulnera sano, peā relaxo,
oīum virtutū paupertatē dico, & oīum afflictio
nes releuo. Et aīa. Dic quid agis cū oro vel psal
mos lego? Cui dñs. Ego ausculto, cū operaris,
ego requiesco, & quo studiosius laboras, eo dul
cius i te quiesco. Cū tu comedis, ego laboro, q̄
tu i me & ego i te pascō. Cū dormis, ego vigilo,
& te custodio.

Qualiter hō cor dei saluter.

Mane dū primo surgis, saluta florens &
amans cor dulcissimi amatoris tui, a
quo oē bonū, oē gaudiū, oīs felicitas ef

fluxit i celo & i terra, effluit & effluet sine fine, &
cor tuū totis viribus eius cordi ifundere conare
ita dicēs. Laudo, bñdico, glorifico, & saluto dul
cissimū & benignissimū cor Yhu xpi fidelissimi
amatoris mei, grās agens p̄ fidei custodia, qua
me hac nocte p̄texisti & p̄ me laudes & gr̄arum
actiones, & oīa que ego debebā deo p̄ri īcessan
ter persoluisti. Et nunc. O vnice amator meus
offero tibi cor meū, vt rosā vernantissimā, cuius
amenitas tota die oculos tuos alliciat, & eius fra
grantia dñū cor tuū delectet. Offero ēt tibi cor
meū, vt eo p̄ siphō vtaris, vnderui ipsius dulce
dinē bibas, cū oī qđ hac die i me dignaris opera
ri. Insuper offero tibi cor meū, vt optimi sapo
ris malogranatū i tuo regio cōdecēs conuiuio
qđ comedēdo sic traicias i te, vt de cetero se feli
citer sentiat itra te orās, vt oīs cogitatio ēt locu
tio, operatio & voluntas mea, s̄m beneplacitū
tue benignissime voluntatis hodie dirigat. De
inde signa te signo crucis dicēs. In nomine pa
tris & filii & spūs scī, pater scē in vnione amoris
amātissimi filii tui tibi cōmēdo spūm meū, qđ
verbū ēt ad singula opera tua, cū ea incipis, repe
ras, sine cū ītras chorū vel cū horas inchoas, vel
cū vis orare, & credas deo, qđ opus illud, qđ tūc
agis, nunq̄ valeat deperire. Comenda ēt visum
tuū tā īteriorē quā exteriorē dñe sapiētie, orās,
vt lumē cognitionis tibi donet, quo voluntatē
eius & oīa sibi placita agnoscere valeas. Auditū

etiam tuum diuine cōmēda misericordie, vt
intellectum tibi ad omnia que illa die auditur
rus tribuat, & a nocuo & auditu te protegat.
Os quoq; tuū ēt & vocē diuine cōmēda fide-
litate, orās vt tibi gustū dñi spiritus sui ifundat,
quo oīa, que illa die proferre debes, tibi sapiāt,
& os tuū in eius laude & grātū actione aperiat,
& ēt ab oī pcō custodiat. Manus vero tuas di-
ne pietati cōmēda, orans vt opera tua suis ap-
ponat operibus, & in eis oīa tua sc̄ificet, & perficiat
& ab oī prauo opere retrahat. Cor ēt tuum
dño amorī cōmēda, orans vt illud dño cordi
suo cū oī delectatione itrahāt, & ī amore suo ita
succendat, vt nūq̄ terrenū gaudium vel delecta-
tionē amplius sentire valeat. Simili i missa cor
tuū offeras deo, & ante secretam depura illud, &
ab oībus terrenis exoccupa, & prepara te: suscepere
effluxū dñi amoris, qui oīum penitētium
corda īfluit & replet incessanter.

Quod dñs septē modis venit ī missa.

Alia ēt vice cū p vna persona dñm oraret
& quid p eius negligētis acceptare vel-
let, in greret, tale respōsum a dño accipit.
Ipsa quotidie ter Laudate dñm oēs gentes le-
gat. Mane vnū dicat, accipiatq; puerū Yhm in
dextera sua, representās ipm deo patri cū oībus
operibus ifantiē, & pueritiē sue in suppletionē
oīum bonorū, q̄ in pueritia sua neglexit. Scdm
legat in missa, & accipiēdo dñm yhm & spōsum

aię sue reddat se culpabilē corā deo pfe & tanto
& talis pōso, vt vicē amoris fidelitatis, nec debi-
tā reuerentiā vnq̄ exhibuit, recolēs quāta bona
ab eo gratis accepit, quia paup & vilis erat, sed
ipse ea bonis oībus habundare fecit, offerēs deo
pfi seruētissimū amorē, quo xp̄s floruit ī oī vir-
tute, ī sua iuuetute. Tūc illa sue pris memor ui-
ruit effecta dixit ad dñm. Eia quā paup & vilis
sum spōsa, q̄ nec anulū hēo, quo tibi fidē meam
consignarē, nisi a te acciperē. Statim ostendit ei
dñs anulū tāte amplitudinis, vt dñm & aīam si-
mul circuncingeret habētē septē gēmas precio-
sas. Per has gēmas septē modos designari itelle-
xit, quibus dñs venire dignatur ī missa. Primus
est, q̄ dñs cū tāta humilitate illuc venit, q̄ nul-
lus tā vilis ibi adest, quin ad ipsum humili se in-
clinat, & ad ipsum veniat, si tamē homo ipsum
velit. Scdus est q̄ venit cū tanta patiētia, q̄ nul-
lus tantus pctōr aut eius inimicus ibi est, quin
ipsum sustineat patiēter, & si ei recōciliari velit.
Terissime oīa debita sua dimittet. Tertius est, q̄
tāto amore illuc venit, q̄ nullus adeo frigidus
& obstinatus ibi est, quin ipsum, si tātū velit, in
amore suo valeat īflāmare & cor eius emollire.
Quartus est q̄ tā largiflua liberalitate venit, q̄
nullus adeo pauper est, quē nō possit copiose di-
tare. Quintus est q̄ se tā dulcissimū & deliriosis-
simū & sufficiētissimū cibū oībus prebet, q̄ nul-
lus tā egeret tā famelicus illic est, qn ab eo vale-

at refici & habunde faciri. Sextus ē, q̄ tā claritate venit, q̄ nullius cor tam cecū & tenebrosū est, qđ sua presentia non valeat illustrari & mundari. Septimus est, q̄ tā plenus scititate & grā illuc venit, q̄ nullus adeo segnis & i deuotus ibi adest, quin a suo torpore valeat excitari & ad deuotionē incitari. Tertiū Laudate dñm, legat i vespere, & accipiēdo dñm yhm cū tota pfectissima sua cōuersatiōe representet ipsum deo p̄ri pro oībus, que neglexit i vita sua, orans p ipsum oīa iperfecta sua plene suppleri. Insuper si oīa deperdita deprauata siue neglecta sua sufficienter recuperare voluerit, sepius accedat ad illud prenobile & dignissimū sacramentū corporis xpi, qđ in se continet oīa bona, omnisq̄ grē est inuentum.

De efficacia verbi dei.

Die quadā cū pre debilitate lōgius ire nō valēs missam i ambitu audire, igemuit cōquerendo se deo esse remotā. Cui dñs respōdit. Vbicunq; tu es, ego sum. Tunc illa requisit, si aliqd ob esset qđ hoīes de lōge missā audirēt. Cui dñs. Bonū est vt hō presens sit, vt verba valeat audire, quia fm qđ Paulus dicit, sermo dei est viuus & efficax & penetrabilis. Verbū enī dei aīam viuificat ifundē ei speciale gaudiū, sicut ēt sepe apparet i hoībus laicis & ydioris, qui licet nō itelligāt que leguntur, sentiūt tamē gaudiū spūs, & ide ad penitētiā aīantur. Ver

bū ē dei efficacē reddit aīam ad virtutes & que
q̄ bona, & penetrat eā, oīa īteriora eius illustrā/
do, sed cū īfirmitate seu obediētia vel alia rōna/
bili de cā prepeditur, vbicunq; tamē hō est, ibi
idē presens est, cū illo sum. Tunc ait illa. Eia mi
dñe mō mihi aliquid ex presentibus misse verbis
dona. vnde aīa mea spūālī cōsoletur. Cui dñs.
Ecce iā mihi ter canitur agnus dei. In priō me
offero deo p̄ri cū oī humilitate & patiētia mea
p̄ vobis. Ad s̄m offero me cū oī amaritudīe pas/
sionis mee ī plenā recōciliationē. Ad tertiū roto
amore diuini cordis mei in supplemētū oīum
bonorū, que hōī desunt. Dicit ē dñs, tibi dico.
Qui missam deuote & studiosē audierit, ī extre/
mīus tot nobiles scōrū meorū p̄sonas in eius
cōsolationē & defensionē & aīam eius cū hono/
re deducēdā sibi trāsmittā, quot missas in terris
audiuit. Itē cū vice qdā ad missā iret uidit dñm
yhm de celo in cādidissima veste descēdētem &
dicētē. Cum hoīes ad ecclesiā p̄perār, penitētiā,
pectoris rursione & cōfessione se deberēt prepa/
rare, vt sic mee dñe claritati possent obuiare, &
eam in se recipere, que p̄ huius vestis cādorem
declaratur.

Qualī hō a se torporē depellat.

P Ia hec & deuota virgo miro mō anhelās
celestia cū tēpore estiuo sorores quasdā ī
missa pigritates & dormitātes videret, ze/
te

lo accensa iustitie simul & pietatis ducta affe-
ctu, dxiit ad dñm. Eia dñe deus quid est qđ mi-
ser hō tā fragilis est, vt nec cū dñis i terrest a som-
no valeat abstinere? Ad qđ dñs respōdit. Si cogi-
tarēt celestia, aut etiā iferni penā, somnus ab eis
bene fugaretur. Et illa. Quibus datū non est, vt
hec facere sciāt, quid faciēt? Respōdit. Si quis ha-
bet amicū sibi valde dilectū, doleret si ab eius fa-
miliaritate semotus esset. Quisquis igitur cogi-
tat, qualr ego fidelissimus & amicus eius aman-
tissimus cū ad me peruenerit, oīa secreta mea ip-
si pādā, i tātū vt vltra nil cupiat aut velit scire,
iuste cor eius excitaretur ad delectādū i me. Qui
etiam cogitauerit, qualr ego oīs suauitatis dul-
cor ero ei & sapor scđm oē cordis sui delectamē-
tū, & quā potēs & liber i mea libertate fiet. Hec
recogitata merito ab hoīe somnū fugarēt. Vñ
hō oīa dona dei cū gratitudine suscipiēs, p sin-
gulis gfas agat, & de die in diē in virtutibus pfi-
ciat, donec oībus bonis habundet.

Qualr hō aīe sue faciē cōtēpletur.

Communicatura vice quadā intellexit, qđ
cū hō memoriā suam terrenis & cogita-
tionibus occupat, faciē aīe. i. ymaginem
scē trinitatis in se maculat. Similr cū rōnē seu i-
tellectū ad terrenā sapiētiā & curiositatē vertit,
aīe sue faciē ificit. Cū ēt a voluntate dei discor-
dat, & aliquid preter deū amat & delectatur i tra-
ditionis, ymaginē dei in se vitiat. Quia ergo aīa
quādiu

quādiu in corpore est, frequētius a terrenis macu-
las trahit, oportet, vt in speculo. i. dei ī facie vbi
similitudinem suā in deprauatā lucidissime cō-
spicit. vultū suū sepius specularur, cū voluerit
dominicū percipere sacramētum, & sicut cādor
& rubor sponse faciē multū exornat, sic studeat
aīa frequētius se cōfessione abluere, & iugi recor-
datione passiōis dñi nostri yhu xpī, quasi colore
roseo vultū suū decorare.

Qualiter hō pparet se ad scām cōiōnē.

Alia vice cū esset cōicatura, dixit ad domi-
nū. Eia dulcissime deus meus doce me q̄
liter me preparē ad tui venerādi corporis
& sanguinis īperiale cōuiuiū. Ad quod dñs re-
spōdit. Quid fecerūt discipuli mei, quos misi an-
te faciē meā pparare pasca? cū añ passiōē cum
eis erā cenaturus, statiq; visum est sibi, quasi eēt
in domo mire magnitudinis, in qua erat mēsa
aurea & mēsale desup positū, eratq; referta diuer-
sis vasorū generibus, & ait dñs. Hec domus am-
plitudinē imēse largitatis mee designat, q̄ ad se
veniētes libēter suscipit & gratāter. Qui igit vo-
luerit cōicare, ad largitatis mee cōfugiat clemē-
tiam, & ipsa velut mater suscipiens benignissi-
me a malis pteget vniuersis. Mēsa est amor, ad
quē cōmunicaturus securus accessum debet ha-
bere, q̄ oīs aīe iopiā ex picipatiōe & cōiōe oīum
bonorū dirabit. Mēsale ē pietas mea, q̄ sicut mē-
sale, tractabilis ē & leuis & valde ad hoīem īclina

N

ta. Ad hanc etiā securū hō habebit cōfugiū, q̄a
recordatio suauitatis mee & pietatis hōi ad op/
tinēdum oīa saluti sue necessaria reddet ausum.
Supra mēsam visus est agnus niue cādidior, q̄
vt pede suo tetigit vasa, mox diuersis cibis & po/
culis replebātur. Hic agnus xp̄s erat, q̄ solus aīe
cibus est & refectio vera. In hac domo erāt due
virgines pulcherrime ministrātes, misericordia
s. & charitas. Misericordia erat ianitrix, que oēs
adueniētes benigne ītromittēs ad mēsam illam
ponebat. Charitas vero discumbentibus mini/
strabat, eratq; omnium illuc venientium largi/
flua propinatrix.

Quali desiderio hō accedat ad cōionē.
Item cū signū poneret cōicatura, dixit ad
ad dominū. Scribe dulcissime Yhu nomen
meū in cor tuū, nomēq; tuū mellifluū cor/
di meo per iugē memoriā īscribe. Ad quam dñs
dixit. Dū vis cōicare, tali ītentiōe me suscipias,
ac si oē desiderium & oēm amorē, quo vnq; hu/
manum cor affici ad me potuit, accedas, egoq;
amorē illū in te suscipiā, nō prout est ī te, sed vt
lut si talis ac tātus eēt, quātū eē eū volebas.

De septē gēmis preciosis.

Alia vice cū idem signum poneret, dixit.
Scribe domine nomē meū in cor tuum.
Statim visus est ei dominus habere lit/
teras aureas septem gemmis ornatas in pector/
te suo. Viditq; litteram primam nominis sui &

agnouit eius significationem, prima gemma significat cordis mundiciā. Secunda assiduā memoriā conuersationis xpi. Tertia humilitatem. Quarta incrementa bonorum operum. Quinta patientiam in aduersis. Sexta spem. Septima celestium amorem. His enim cōmunicatus debet esse insignitus.

Qualiter hō accedat ad cōmunionē.

A Nulle xpi, moris erat, vt dum cōicere vellet, xpi passionem diligenter cogitare, & quādo hec negligebat, grauit̃ se deliquisse timebat, eo q̃ dominus dixerat. Hoc facite in meā cōmemorationē. Vnde cū vñm orasset, vt huius verbi sibi sensum exponeret, sic intelligēdum p̃ spiritū est edocta, hec facite in meā cōmemorationem. Tria sunt nobis memoranda tēpore sacratissime cōmunionis corporis & sanguinis yhu xpi. Primū est eternus ille amor, quo nos deus cū nō, essemus amauit, prouidens omnem defectū nostrum & pfidiā, & tamē nos creare dignatus est ad ymaginem & similitudinem suam, pro quo merito gratias referemus. Secundū est amor ille inestimabilis, quo filius dei, cum esset plenus delictis in patris gloria, inclinauit se illa īfinita maiestas ad oēm nostrā miserā, quā patimur in vīculis adā, famē, frigus, estū, lassitudinē, tristitiā, obprobria penam & mortem turpissimā, que omnia sustinuit ineffabili patientia, vt nos liberaret ab

omni miseria. Tertiū est amor ille iscriptibilis, quo nos singulis respicit momētis & fouet cura piissime paternitatis, ita q̄ ille, qui est creator noster & dominus, redemptor & frater dulcissimus, semper astās deo patri pro nobis cūcta nostra disponit & pmouet negocia tanq̄ aduocatus & minister fidelissimus. Hec tria singulis hominibus sunt habēda merito in memoria, sed spālius, cū iter sumus celesti cōuiuio, qđ nobis donauit amator noster amantissimus p̄ inestimabilis amoris testamēto, merito semp recolēdo.

De triplici vngueto anime.

Cum pro quadā orasset, q̄ sibi conquesta fuerat, q̄ minus deuotionē sentiret dū communicaret, hāc doctrinā ex deo sibi dedit. Quādo volueris cōicare, si cor tuū sentis tepidū ad orationē, nec habes tale desideriū & amorē, prout decet, clama toto corde ad deū & dic. Trahe me post te curramus in odorē vnguētorū tuorū. In hoc verbo, trahe, cogita q̄ potēs & immēsus fuit amor, q̄ omnipotentem & eternum deū ad tā ignominiosum crucis supplicium duxit, desiderans vt ipse, q̄ dixit, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me, cor tuū trahat cū oībus anime tue viribus in se ipsum, & faciat te currere cū amore & desiderio in odorē trium vnguētorum, illorū q̄ de sui dulcissimi cordis nobilissima apotheca tā large profluxerunt, quod celum & terram impleuerunt. Pri

mum est aq̃ illa rosacea, q̃ amor diuinus ex ro-
sa illa nobilissima dominico, s. pectore in cami-
no decoxit charitatis. Hoc vngueto vtaris pro
ablutione faciei anime tue, recogitans diligen-
ter, si aliquam inuenies peccati maculam, quā
ores abluī hoc fonte mīe, quo latronē lauit in
cruce. Secundum vnguētum est vinum illud ru-
beum sanguis. s. sanctissimus, quē torcular ex-
pressit in cruce & cum aqua eduxit de cordis
eius roseo vulnere, ex quo petas anime tue fa-
ciem colorari, vt tanto conuiuio digne possis
adaptari. Tertium est supereminens & superef-
fluens diuini corporis inestimabilis dulcedo,
quam nec mortis potuit minuere amaritudo
& dicitur vnguentum balsamiticum, omnem
vincens odorem aromaticum, & valet ad omnē
langorem. Hoc vnguentum petas īfundi cordi
aīe tue, vt gustet & sentiat q̃ suauis est dñs, &
gustata suauitate eius, īpīgueris, dilateris, cōfor-
teris & incorporeris ei, q̃ se tibi talē dedit p amo-
rē. Et si nullā ex oībus p̃dictis sentis suauitatē,
petas, vt ī dulcissimo & fidelissimo amatore tuo
p̃ficiat, & vt ipsi sapiat tua īspiditas, ac in ipso
feruescat oīs tua tepiditas, ipseq; solus glorifice-
tur in oībus opibus tuis hic & ī futuro.

Item aliud.

CUm etiam oraret pro quadam que sepi-
us cōmunicare trepidabat, dominus re-
spondit. Quo sepius homo cōmunicat

eo purior anima efficitur iuxta illud, quo frequē-
tius quis abluitur, eo mūdior reddit. Quo
etiam sepius cōmunicat, eo amplius ego in eo
& ipse in me operatur, & eius opera magis san-
ctificantur. Itē quo studiosius homo cōicat, eo
profundius mihi imergitur, & quāto plus diui-
nitatis penetrat abyssum, tātō amplius anima
eius dilatatur & capax diuinitatis efficitur, sicut
quo sepius aqua in vnum defluit locum, eo ip-
sum profundius cauat, & ad magis influēdum
reddit aptiorem.

Qualiter cor hominis sit deo vnitū.
Cum vice quadā sacratissimi corporis xpī
percepisset sacramentū, post dulcia cum
ipso colloquia, visum est ei, quasi dñs ac-
ciperet cor aīe & cōprimeret illud cordi suo, ita
vt in vnā redigerētur massam. Et ait. Sic volui,
vt hominū corda mihi per desiderīū essent vni-
ta, sic vt homo nil sibi desideraret, sed oīa deside-
ria sua secūdum cor meū disponderet, sicut duo
vēri īsimul flantes, vnū aerē spirāt. Secūdo vni-
ri mihi debuit in oī operatione sua. Verbi gra-
tia. Cum dormire, siue comedere debet, dicat
in corde suo. Domine in vniōe amoris tui, quo
mihi istud cōmodum creasti, & ipse in terris ta-
li commodo vti voluisti, tibi in eternam lau-
dem & corporis mei suscipio necessitatem. Si-
militer & iniuncto sibi opere faciat, dicēs. Do-

mine in vnione amoris tui, quo te in laboribus exercere dignatus es, & adhuc in anima sine intermissione operaris, & nunc mihi hoc opus iniūxisti, tibi ad laudem, pro vtilitate vniuersitatis illud facio, qui dixisti, sine me nihil potestis facere, orās cum mea operatione vni & perfici, sicut stilla aque magno in missa fluitio, omnia, que flumen illud agit, etiam in simul operatur. Tertio per voluntatum concordiam, sic vt omnia, que ego volo, etiā ipse velit tam in aduersis q̄ in prosperis, sicut electrū igne conflatum amplius non diuiditur, sic homo ille vnus per amorem spiritus mecum efficitur, qđ maxime perfectionis, siue virtutis est in hac vita. Quia anima habens commodum ab omnibus terrenis liberum, non diiudicans facta hominum, qualem me in corde habet tali me induet vestimento scilicet rubeo per remembrance[m] mee passionis & mortis, & per remembrance[m] mee infantie viridi & cetera, Et homo communicans me cibatur & ego ipsum eternam sibi gloriam & gratiam largiendo.

De septem horis canonicis.

A Ne illa christi de septē horis cogitās, audiuit a domīo. Cū primo nocte surrexeris ob reuerētiā illius amoris, quo me vinctū tradidi in manus impiorum, & quo

factus sum obediens deo patri vsq; ad mortem,
disponas in corde tuo obedire te velle ad oīa, q̄
tibi iniungūtur, etiā si die illo oēm obediētiam
opere pficere posses, quā aliqs scōrū adimpleuit.
Circa primā ob reuerētiā humilitatis, qua co/
ram indignissimo iudice velut agnus mansue/
tissimus iudicāndus steti, subiūcias te omni crea/
ture propter me, & ad quelibet vilia & humilia/
sis parata. Ad tertiam ob amorem, quo ego cō/
temptus, consputus & omni obprobrio satuz/
ratus, temetipsam contemnas & vilipendas.
Ad sextam, crucifigast tibi mundum, teq; mū/
do cogitans, qualiter ego amator tuus pro/
amore tuo cruci sum affixus, & ideo omnia/
mūdi delectabilia & suauia, tibi velut crux, sint/
amara. Ad nonam moriaris mundo & omni/
creature, videlicet, vt amorosa mors mea in tā/
tum cordi tuo dulcescat, vt omnis creatura ti/
bi displiceat & vilescat. Circa vesp̄as, hora vi/
delicet, qua de cruce sum depositus, recolas in/
gaudio, qualiter post mortem & omnes labores/
tuos felici requie in sinu meo pausabis. Ad cō/
pletorium quoq; memor sis vnionis illius bea/
tissime, qua vnus spiritus mecum effectus me/
ipso in summa experientia perfrueris. Que v/
nio hic incipiet per voluntatis mee, & tue con/
cordiam in omnibns tam aduersis q̄ prosper/
ris, & in futuro complebitur per gloriam sine/
fine mansuram.

De tribus quibus homo inter horas
canonicas intendat.

SI quis etiā horas canonicas deuote cātare
voluerit. his tribus intendere studeat. Ab
exordio horarū vsq; ad psalmos laudans ex
tollat abyssum humilitatis, qua illa excellentissi
ma diuinitatis maiestas a summo celorū se in
clinans ī vallem miserie nostre se deiecit. In qua
humilitate, dñs angelorū factus est hominum
frater, & socius, imo & humilis seruus secundū
qd̄ ipse dixit. Non veni ministrari, sed ministra
re, & ob reuerētiam illius humiliationis īclinat
se deuote. Inter psalmos vero extollat īscripta
bilē dei sapientiā, que tam dignanter cum hoī
bus conuersata per semetipsam dignata est ho
minem salutaribus instruere verbis & monitis,
gratias agens ei, dum inclinat pro omni doctri
na & verbis prophetarū, predicationibus, san
ctorumq; dictis. Item pro omni gratia & spiri
tuali influxu, qua per semetipsum deus ho
mini beneplacitum sue voluntatis inspirare di
gnatur. Post quos psalmos vsq; ad finem hora
rum, extollat dulcissimam benignitatem, ī qua
se exercuit in omnibus, que fecit aut passus est,
gratias agens pro omnibus desideris, orationi
bus & omnibus, que fecit aut prulit pro nobis
specialiter, quicquid illa hora sustinuit, ipsi
gratias referat.

Qualiter homo horas legere inchoet.

Apparuit aliquādo famule sue dñs i somnis, quē requisiiuit inter alia, & sicut legitur de vitiis, q nullū pcūm adeo leue sit, si veniat i vsum, quin fiat mortale. Etiā virtutes cōsuetudine facte, maioris meriti corā deo reputātur. Cui dñs. Etiā nullū adeo parū est bonū quin ipsa cōsuetudine iā dictū bonū magnū appareat corā deo. Tunc illa. Et quid ē minimum bonū, i quo se hō vtiliter & frequētius valeat exercere? Cui dñs. Vt hō deuote & itēte horas suas legat, non q hoc mīmū bonū sit, sed qd minus, esse nō pōt, q̄ vt hō debita sua persoluat. Cum ergo horas ichoat, dicat i corde siue ēt ore. Dñe i vnione, qua ipe i terris laudes deo p̄ri persolui sti, hāc tibi horā persoluo, & sic deo iquātū pōt itēdat. Quod dum hō ex frequēti studio i vsum portauerit, tātū nobilitatur & magnificatur coram deo patre, vt quasi vnum cum meo exercitio reputetur.

Qualr hō negligētias suas suppleat.

Cum oraret p quodā, qui sibi cōquestus fuerat, q horas indeuote & alia cogitando frequētius diceret, tale a deo responsum accepit. Semper post finē horarū hoc adiungat. Deus ppitiue esto mihi peccatori, siue hoc. O agne mirissime miserere mei, quatenus p hoc eius negligentia suppleatur. Tunc illa dixit. Et

qd si hoc facere neglexerit? vt. si hoc ad oēs ho-
ras non dicat? Cui dominus. Si post horas lege-
re neglexerit, dicat saltem in die septies, hora
qua voluerit pro sua negligentia. Si enim hoc
verbum, deus propitius esto mihi peccatori, in
publicano tantum preualuit, vt de omnibus
peccatis suis iustificari meruerit, cur nō in alio
de negligentia sua veniam impetrabit? Nam
misericordia mea modo tante clemētie est, quā-
te tunc fuit.

Qualr homo fidē suā deo cōmēdet.

Siquis fidē suā hoc modo deo cōmendaue-
rit. hanc grām adeo cōsequetur, vt i fine vi-
te sue nunq̃ i vera fide tēptetur. Primo ergo
homo fidem suā patris omnipotētie cōmen-
det, orās, ipsam i virtute dīnitatis sic firmari, vt
nunq̃ a recta fide valeat declinare. Scdo cōmit-
tat eam filii dei iscrupabili sapiētie, orans, qua-
tenus ipsam luce sue dīne cognitionis illustret,
vt nūq̃ erroris spiritu seducatur. Tertio beni-
uolētie spiritus sancti eam reconfignet, suppli-
cans, vt fides sua per dilectionem omnia in eo
sic operetur, vt perfecte cōsumatus i hora mor-
tis inueniri mereatur.

De quinq̃ sospiriis, qbus hō obdormiat.

Vidit aliquādo animam suā in similitu-
dinem lepusculi in sinu domini apertis
oculis dormire. Et ait ad dñm. Mi dñe dñs

da mihi more aīalis huius cū dormio corpore,
vigilē ad te mēte. Cui dñs respōdit. Sicut lepus
ruminare & apertis oculis dicīt dormire, sic hō
cū vadit dormitū ruminet versū illū. Oculi som-
nū capiāt, cor ad te semp vigilet &c. aut aliquid
de deo meditetur, vel cū deo loquatur, & sic ob-
dormiēs, cor eius ad me vigilabit. Et si quid hō
illi per somnū mali aduenerit, si sentit molestū &
graue, signū est, qd nunq̃ a me separaretur. Item
cū hō dormire vult, trahat suspiriū quasi ex diui-
no corde meo in vnionē laudis illius, que p̃fluit
ex me i oēs scōs i suppletionem laudis, qua me
laudare tenetur oīs creatura. Scđo i tātū suspiret
i vnione illius gratitudinis, quā scī a corde meo
trahētes, grās mihi offerunt p̃ ip̃eīs sibi donis.
Tertio suspiret p̃ pcīs suis & p̃ pcīs vniuersorū i
vnione passiōis illius, q̃ ego oīum tuli delicta.
Quarto suspiret in affectu & desiderio oīs boni
quo idigēt hoīes ad laudē dei & vtilitatē sui i v-
nionē dñi desiderii mei, qđ i terris habui profu-
lute humana. Quinto hic ingemiscat in vnio-
ne omnis orationis, que ex diuino corde meo
profluxit & sanctorum meorum pro salute om-
nium tam viuorum q̃ mortuorum, desiderans
vt omnē flatum, quem dormiens illa nocte tra-
hit, suscipiam ac si tali intentione incessanter ad
me ingemiscat, tunc qui votis anime amantis
negare nil possum, in mea diuina sit cum ple-
na veritate.

Item de eodem.

Dle quodā sctō dum cōuētus cōicarer, & hec xpī ancilla ī lecto iacēs īfirma ī paupertate spūs, ad dñm īrimo corde altius ingemisceret. uidit dñm de throno festine surgēte & dicēte. Propter miseriā inopū & gemitum pauperū, nunc exurgā dicit dñs. Surgēte autē eo, oēs scī pariter surrexerunt offerētes deo ī cōsolationē aīe illius oē seruitiū, qđ ī terris exhibuerāt & que passi fuerāt ī laudē eternā. Insup dñs yhs & oīa sua deo pñi obtulit dicēs. Ponā ī salutarī. i. in me ipso & p me ipm desideria eius cōplebo, sicq; p ea laudes deo pñi cōdignas persoluit. Intellexitq; diuinitus, q; quoties aīa ī paupertate spūs ad deū ingemiscit desiderās eū laudare siue grās habere, statim oēs scī surgētes deū p aīa ī simul laudāt ac grām eidē īpetrāt, si vero p pcīs dolēs īgemiscit, veniā īplorāt. Nec ī hoc xpo sufficit, sed per semetipm surgēs dicit. Ponā ī salutarī. i. per memetipm desiderio eius satisfaciā, offerēs deo pñi p aīa illa laudes vel quicquid desiderat, dignissime p ea supplebo, post hec ait dñs. Si vnigenitus ita excellēter est acceptatus, quōiā vlla tristitia ī aīa pauperis remanebit? Alia vice cū ēt dñm desiderās ad ipm īgemisceret, dixit ad eā dñs. Quotiescūq; post me īgemiscis, meti bi irrahis, oībus enim rebus me cōmūiorē feci. Nulla deniq; res tā parua aut tā vilis est, nec ēt filiū aut vna festuca, que voluntate tātū acquiri

possit. Me vero sola voluntate aut vno gemitu
habere potest homo si pro cōmissis delictis ve-
re contritus ingemuerit.

Qualr xps ardorē suū ī aīa refrigerat.

I Tē cū vice quadā cōtristata īgemisceret, co-
q̃ sibi videretur se inutile esse, quia īfirmi-
te prepedita, ordinē tenere nō valebat, audi-
uit sibi. dñm dicētē. Eia faue mihi, vt ardorē dñi
cordis mei ī te refrigerē. In hoc verbo ītellexit, q̃
oīs, qui dolores & īfirmitates, cordis tristitiā, de-
iectionē, siue quācunq; tribulationem ī vnione
amoris, quo dñs yhs afflictiones & grauamina
multa ī terris & radē ignominiosā pertulit mor-
tē, libēs & volēs sustinuerit, ī eo quodāmō ardo-
rē dñi cordis tui tēperabit, qui tā inestimabili
desiderio hoīs querit salutē, quia cū ī se tales pas-
siones amplius ferre nō possit, in suis delectori-
bus, qui ei fideli amore adherēt supplere digna-
tur. Et sicut eius passio toti pfuit mundo, nō so-
lū sui tēporis hoībūs, sed vsq; ī finē seculi ī eū cre-
dituris, sic diligentīū se passiones & tribulatio-
nes, iustis cedēt ī meritū, reis ī veniā, defunctis
puenient ad gaudiū sēpiternū. Et cū aīa illa, que
sic ī terris dñi cordis refrigeratio fuit, ī celū pue-
nerit, mox supra cor dei aduolās diuinitate, ac si
oleo optimi liquoris puncta tota in ardore fer-
uētissimi cordis dei, cū oī qđ homo pro xpo sus-
stinuit, cōcremabit, & sicut thimiama fragrantis-
simū seu balsamū odoris sui suauitate totū celū

respergit, quo oēs scti noua iucunditate & delectatione perfunduntur, & hoc est, qđ dicitur i psalmo, Vnxit te deus deus tuus oleo letitie pre cōfortibus tuis.

De veste nupciali.

A Vdiēs ē i euāgelio legi. Amice quomodo huc intrasti, nō habēs vestē nupcialē? Dixit ad dñm. Mi dilecte, que est vestis, sine qua nullus ad tuas nuptias poterit peruenire? Mox ostēdit illi dñs vestē purpureo, candido & aureo colore mirifice cōtextā, dicēs. Hec est vestis nupcialis facta ex cādore mundi corporis & purpura humilitatis & auro dñi amoris. Qui cūq; hanc vestē habere voluerit, oportet eū habere cor mundū, vt spōte & sua voluntate nullā malā cogitationē cordi suo iherere permittat, & quicquid videt vel audit, non ad malū sed ad bonum diiudicet & cōuertat. Humiliter etiam dulci corde prelati suis immo omni creature se propter deum subiiciat. Deum etiā tota mente diligat & omnem creaturam respectu dei vilipēdat. Nec aliquid sic diligat, se ipm a deo elogat, quin illud oīno abiiciat & fugiat.

In quo anima valeat deo assimilari.

Q Vm cantaretur in missa dicit dominus ego cogito cogitationes pacis & non afflictionis. Si mea charissima & mihi siliima filia esse volueris, i his me

verbis imitare. Sicut enī ego cogito cogitationes pacis & nō afflictionis, sic & tu semper studeas habere quietū cor & pacificas cogitationes cū nullo cōtēdēs, sed humilr & patiēter cedens. Sicut ēt īuocātes me exaudio, sic & tu exorabilē & beniuolā te oībus exhibeas. Studeas ēt educe re captiuitatē oīum. i. vt oībus tribulatis & temptatis auxiliū & solamē īpendas.

Quod dñs ylis cor nostrū desiderat.

Alia vice dixit ad eā dñs. Quere me ī quinque sensibus tuis, faciēdo more hospitis, qui amici sibi dilecti aduētū pre foribus & per fenestras respiciēdo, si vspiā desideratū suū videat, semper querit, sic & aīa fidelis in quinque sensibus, qui fenestre eius sunt, me semp querat, vt si viderit pulchra & amabilia, cogitet, q̄ pulcher & amabilis & q̄ bonus est, qui hoc fecit, tēdens statim ī ipm, qui oīa fecit. Cū autē suauē audit melodiā, seu aliud, ī quo delectatur, cogitet eia, q̄ dulcis erit vox illa te vocātis, vnde oīs dulcedo & sonoritas vocū pcessit. Itē cū audit hoīes loq, aut legi aliqd semp ad hoc itēdat audire, si aliquid audiat, ī quo dilectū valeat inuenire. Similr in oībus que loquitur, dei gloriā & pximorū querat salutē. Cū vero legit vel cantat, cogitet eia, quid modo ī hoc versu vel ī hac lectione dilectus tuus tibi loquitur aut mādāt, querēs eū ī oībus, donec dñe dulcedinis aliquē persentiat gustū in olfatu & tactu. Similr faciat rememorādo

rememorando q̄ suauis sp̄s dei & q̄ predulcia
oscula & amplexus eius erūt, & ī quacūq; crea-
tura delectat, semp delitiatū dei memoret, q̄ oīa
hēt pulchra delectabilia & suauia nobis ad hoc
creauit, vt ad ipsius bonitatis cognitionem &
amorē alliciat & pducatur. Vnde in corde suo p-
ponat, si possibile esset, oēm laudem & gratiarū
actionē & orationē & oē ministeriū libētissime
deo p̄solueret, qd̄ q̄libet ei offerre tenet. Similit̄
oēm penā, tribulationē & laborē, quē aliq̄s pro
dei ptulit amore, sufferre sit paratus. Itē audiuit
a dño, cū oraret p̄ portanaria, q̄ grauata fuerat
ex supueniētibus hospitibus. Oīa vestigia, q̄ hō
p̄pter obediētā ambulat, ac si denarios singu-
los in manu mea congregat, ita eius meritū au-
gmētatur. Itē dixit sibi dominus. Homo necessa-
ria & corporis cōmoda suscipe deberet in vnione
amoris, quo ipsi oīa ad vtilitatē creauit. Secūdo
in vnione amoris, quo ipse in terris ad honorē
patris & hoīum salutē creaturis vtebar. Tertio
labores & seruos sibi ministrantes accipiat in
vnione amoris, quo ip̄i in honorē dei seruitur,
& vt seruiētes īde sanctificētur.

De christi desiderio.

Item cum alia vice regratiaretur deo pro de-
siderio, quod habuit cum dixit. Desiderio
desideraui hoc pasca manducare vobiscū
anteq̄ patiar, respōsum accepit a domino. Vel-
lem q̄ oēs illius recordarentur, q̄ tāto tempore

fuit protractum desiderium meum, & non deficeret,
cum eorum desideria dispensatione diuina pro-
trahuntur.

De quadruplici oratione.

Item audiens cantari Responsorium. Vidi ciuita-
tem hierusalem ornata & composita de orationibus
sanctorum, cogitabat quomodo ciuitas ora-
tionibus componi posset & ornari, ad quod domi-
nus respondit. Quattuor orationum generibus
hec ciuitas velut auro & gemis decetissime de-
coratur. Primum est, quando electi pro peccatis su-
is humili & contrito corde in oratione veniam
sibi poscunt. Secundum cum homines in tribu-
lationibus per orationem ad deum confugerint & que-
runt releuari. Tertium est, cum quis fine charitatis affe-
ctu, pro necessitate & miseria alterius intercedit,
hec oratio multum accepta est deo & celestis hie-
rusalem ab inde non modicum insignitur. Quartum
est cum ex puro amore, quo deum quis diligit per vni-
uersali ecclesia & per singulis, velut per se ipso, inter-
cedit. Hec oratio supernam hierusalem velut noui
solis ortu perlustrat.

Quid sit maximum bonum.

Alia vice dixit ei dominus. Maximum bo-
num & utilissimum, quod homo ore suo facere po-
test, est laus dei & confabulatio frequens cum
deo. scilicet in oratione, laudabilissimum etiam deo, quod ocu-
lis facere potest, sunt amoris lachryme & sacre
scripture iugis lectio, aurium vero est libenter au-

dire verbum dei, & ad obediendum inclinatās
esse & paratās, fructuosissimū, etiā q̄ manibus
potest pagi, est eleuatio manū i oratiōe & scri-
bere. Optimū quoq; cordis est deum toto cor-
de feruēter amare & desiderare & i meditatione
de ipso dulciter cogitare. Totius corporis exercita-
tio perutilis est & genuflexio, venie & op̄a chari-
tatis. Similiter hō habeat alia, in qbus dñs dele-
ctatur. s. charitatē, humilitatē, depressiōē, gra-
tiarū actionē, & q̄ in oībus sibi accidētibus hō
sepe dicat. Sit nomen domini nostri yhu xp̄i be-
nedictum in secula & deo gratias, & oī tempo-
re dominum benedicat.

Qualiter hō se ante cōfessionē discutiāt.

ANte cōfessionem homo se denudare de-
bet per proprii status discussione, sicut
dñs yhs se denudauit ante flagellationē
& crucē. Et q̄a xp̄s bñdictus expoliāuit se ad ver-
bera, iure denudabit se homo ad verbera. Itē ad
cōfessionem oportet hominem contemplari
anime sue faciem in speculo virtutum chri-
sti. In speculo itaq; humilitatis christi con-
sideret homo diligenter humilitatem suam,
Si in aliquo violauerit faciem suam super-
bia seu elatione. In speculo vero patientie chri-
sti probet homo patientiam suam, si macu-
lam vllam in se deprehendat. In speculo et-
iam obedientie Christi attendat vultum su-
um, ne culpam inobedientie in eo inueniat.

In speculo aſit amoris xp̄i p̄bet, q̄ amorofus fit
ad maiores. ſ. ad prelatos, q̄ pacificus ad equa/
les, q̄ manſuetus ad minores. Et ſi qd in his, vel
ſimilibus in facie aīe ſue reprehēſiōe dignū inue/
nerit, ſtudeat ſuauiter abſtergere leni pāno hu/
manitatis xp̄i, recolēdo dulciter, q̄ xp̄s eſt frater
noſter, q̄ ita pius ē, vt cū hō peccatū ſuū cogno/
ſcit, ipſe miſericorditer ignoſcit. Caueat ergo
homo, ne acriter nimis maculas ſuas diluat. ſ.
ſine cōſideratiōe bonitatis diuine, q̄ aca durius
tergēdo plus laceraret, q̄ ſanaret.

Incipit Liber quartus, qd maxime homi
nem in religione promoueat.

Ec nāq; deo deuota ancil
la quadā feria ſexta vidit
dñm yhm expāſis māib⁹
in altari ſtātē & vulnera
eius ſctiſſima, velut recē/
tia vberti ſāguinē fundē
tia dicētē ad eā. Ecce ru/
pta ſunt oīa vulnera mea
ad placādū deū patrē pro
vobis. Glorioſa ē virgo maria ſtabat a dextris
filii habēs coronā mirē magnitudinis, in qua
omnes virtutes & merita ipſius & omnia, q̄ per
eā deus operatus eſt magnalia miro modo ap/
parebāt. Anima vero accedēs ad eam, rogabat
pro ſe & pro cōgregatione orari. At illa cū mul

ta reuerentia corā filio genua flectēs, ipsius vul-
nera deuotissime salutabat precipiēs anime, vt
ipsa similiter faceret dicens. Accede & tu, & sa-
luta vulnus dilectissimi cordis filii mei, quod p-
tulit oīa corporis sui vulnera. Quod dum gra-
tanter fecisset, orabat dominū, vt sibi reuelaret,
qd maxime ab eis obseruari vellet, p quod & re-
ligio posset augeri? Qui respondit. Qui vere
religiosus effici desiderat, oculos suos custodi-
at ab omni illicito & inutili visu. Similiter & au-
tes suas abstineat, ne vnq̄ audiat, qd cor eius ma-
culas contrahat. Prohibeat quoq; os suū ab ol-
lutili verbo, & si qd vidit vel audiuit, nūq̄ os su-
um ide loq̄ pmittat. Cor etiā suū maxime cu-
stodiat, ne vnq̄ in malis cogitatiōibus delecte-
tur, aut spōte immoretur. Homo enī cogitatio-
nes cordi adueniētes phibere nō potest, sed ne
ipsis consentiat aut spōte admittat, faciliter di-
mittere potest. Obseruet etiā diligenter omnia
facta sua & quotienscūq; in aliquo deliquerit,
nunq̄ cor eius quiescat, donec sibi veniā a deo
postulet, & cū possit, illud cōfiteri pponat.

Quid hominē in religiōe cōseruet.

Alia vice cum attentius pro cōgregatio-
ne orasset, quatenus eam deus in suo ser-
uitio omni tempore custodiret & suam
gratiam in eis augendo omnibus virtutibus
florere in bonis faceret prosperari, tale a deo ac-
cepit responsum. Quamdiu in eis humilem in

uenio subiectionem prelati suis & in inuicē humiliter & simpliciter obediēdo & virginalis castitatis amorem non solum tenendo, sed etiam diligēdo, & dulcem gratitudinem pro necessariis gratias agendo, & eisdem se indignas reputando, & amicabilē amorē, vt nō solum deū sincero corde diligant, sed etiā in vnione in deo se diligant & opera charitatis exhibeant, oculos meos paterne protectiōis ab eis nūq̃ auertā, nec eas in suis necessitatibus derelinquā.

De tribus deo acceptis.

SI quis etiā mihi acceptabile munus offerre voluerit, in his tribus se studeat exercere. Primū est, vt proximo sit fidelis in oī sua necessitate & angustia, omnesq̃ defectus eius & peccata in quantum potest, minuat & excuset. Quod qui fecerit, ei ero fidelis in omnibus, quibus indiget, & omnia peccata eius & negligēcias tegendo apud patrem meum excusabo. Secundum est, vt homo in omni tribulatiōe sua ad me solum confugiat, nullisq̃ molestiam suam conqueratur, sed mihi soli omne grauius cordis sui cum fiducia pandat. Hunc ego in suis necessitatibus nunq̃ derelinquam. Tertium est, vt homo mecum in veritate ambulet, quem ego in extremis suis, velut mater amantissimum filium inter paternos amplexus meos suscipiā ppetuo pausaturum.

Quod penitentes sunt felicissimi.

Alia vice dum conuentus cōmunicaret,
& hec dei famula propter ifirmitatem si
mul accedere non posset, orabat domi
nū quatenus de micis mense sue aliqd sibi da
ret. Mox videbatur sibi, q̄ dominus ad magnā
mensam cū oībus sanctis sederet, porrigēs ei mi
cas in similitudine aureorū nodulorū & gēma
rum, gaudiū. s. beatitudinē suam illi feliciter cō
municādo. Et dixerūt sancti ad eam. Eia q̄ feli
cissimi vos estis, qui adhuc viuitis in terris, &
multa promereri potestis. Quia si homo sciret
quanta etiā vna die promereri posset, mox vt a
somnia vigilaret, tāto gaudio cor eius dilatare
p̄ eo, quod dies illa illuxisset, in quo deo viuere
& eius meritū ad dei laudem augere posset, q̄ to
ta die ad oīa, q̄ agere aut pati deberet alacrior
& fortior redderetur.

Qualiter eam deus vocauit.

Dominica quadā cū pp ifirmitatē non
posset cōicare, & ex hoc nō modicū con
tristaret, dixit ad dñm. Mi dñe quid me
nūc vis facere? Qui respōdit. Veni, veni, veni,
veni corde ad cor p̄ amorē. Veni ore ad os per
osculū. Veni spū ad spm̄ p̄ vnionē. Quisq̄ enī
oī volūtati sue renūciauerit, & oīb⁹ tā aduersis q̄
p̄spis, volūtātē meā sue volūtati p̄elegerit. Hic
spū ad spm̄ p̄ vnionē venit in eo cōplebit, & qđ
scriptū est, adherēs deo vnus spūs fit cū eo.

O iiii

Qualiter homo desponsationē renouet.

CUm vice quadam deo in amaritudine
aīe suae oēs annos suos recogitasset, quā
negligēter uixerit, etiā q̄ deo in sponsam
cōsecrata prerogatiuā illā peccatis suis macula
uit. Dixit ad eā dñs. Si tuā vis renouare despōsa
tionē, accede ad pedes meos gratias agēs p̄ ve
ste inocētie, quā tibi gratis cōtuli, orās, vt mea
p̄fectissima innocentia, quicqd̄ in te viciatum
est, emēdetur. De hinc ad manus meas, gratias
agas pro omnibus operibus meis que tibi pro
merui, & etiam pro tuis, que in te sum opera
tus. Exinde in camino diuini cordis mei anu
lum fidei & amoris tui velut aurū in fornace p
batū reforma, eiusq; gēmā in aqua & sanguinē
cordis mei laua, vt idē valorē suū recipiat & de
corē. Post hec vidit in penis aīam cuiusdā reli
giosi, de quo dum interrogaret, cur ī celo nō es
set? Dñs rñdit. Sapiētiorē se p̄lato suo estīabat,
& qcqd̄ p̄latus suus faciebat, non sibi placuit,
sed semelius facturū putabat, hoc maximum
post eius mortē īpedimētū fuit. Religiosus enī
nūq̄ adeo sapiēs esse potest, qn se p̄lato suo in oī
hūilitate subiicere & eius volūtati in oībus bo
nis oportet cōsentire. Post hec vidit aīam cuius
dā cōuersi ī magna claritate, eo q̄ speciali deu
otiōe & diligētī studio vbicūq; poterat, ad altare
seruiebat & sacerdotes cū omni ministerio pro
mouere studebat.

Quomodo nouicie se habeant.

BEnigna charitate, q̄ oīum semp̄ memor
fuerat etiā p̄ nouiciis dñm exorabat, q̄te-
nus eas ī vere religionis & sc̄itatis p̄fessio-
ne cōfirmaret. Pro quibus tale a deo responsum
accepit. Inambulabo ī eis & inhabitabo & ipse
populus meus erunt. Inambulabo per sc̄ā desi-
deria & bonā voluntatē earū, & inhabitabo per
amoris vnionē, & ipse populus meus erunt per
laudabilē & bonā cōuersationē suam, & ecclesie
sc̄e p̄fectū & augmētū. Oēs enim, quos suo bo-
no exēplo virtutibus & doctrina attraxerint, &
quos suis orōnibus lucrare fuerint pro ecclesia
orātes, vt ī melius p̄ficiāt, p̄ p̄ctōribus, vt cōuer-
tātur & oēs aīe, que precibus earū a penis libera-
buntur, ī numerū populi sui cōputabuntur. In
die aut̄ p̄fessionis earū cū iterū p̄ eīdem orasset.
Dixit ei vñs. Orare me debēt, vt dem ipsis ocu-
los itelligētie, quibus me & oīa eius salutaria vi-
deāt & vere agnoscāt. Aures obediētie ad oē īpe-
riū & regulā & statuta & prelati sui voluntatē pa-
ratas. Os quoq; sapientie, quo orōnes & laudes
meas semper, p̄ferre & que p̄ximo cōgruūt, do-
cere sciāt. Postulēt ēt cor amās sibi dari, quo me
& oīa ī me & p̄pter me pure diligant. Manus ēt
bone operationis, vt oīa opera itente faciant &
studiosē, & perfectā ī oībus humilitatē habeant,
nulli se cōparātes & nullū oīo sp̄mētes. Cū ve-
ro letania fieret pro ip̄is, vidit brām virginem &

deinde singulos sanctos, qui ibi nominabatur flexis cum reuerentia genibus pro ipsis dominum exorare. Et dum professionem faceret, dominus Ihs eas in amplexus amantissime suscepit, porrigens singulis dexteram suam in adiutorium voti sui & protectionem a malis. Accedentibus etiam ad sanctam communionem, dulcissimum osculum singulis infixit, in quo vnus cum ipso felici vnione sunt effecte. Vnde intellexit, quod dominus in die professionis cuiuslibet religiosi, ipsum in paternum suscipit amplexum a quo nunquam eum dimittit, donec homo, quod absit voluntaria deliberatione obedientie contradicat, tunc quasi subtrahit se dextera dei, cui non poterit de cetero implicari, donec per veram penitentiam, ac dignam satisfactionem se humiliter deo prosternat, votum deinceps libenter obediendi pollicendo.

Quam utile sit homini sensus suos cum a noxiis refrenare.

Cum vice quadam in affectu mentis inter alia deo diceret, quod eius captiua libenter esse vellet. Respondit dominus. Qui meus captiuus esse voluerit, in terris oculos suos ab omni illicito & inutili visu retrahat & vinciat. Huius ego oculos in celesti gloria vultus mei claritate & manifestatione glorie mee reuelabo ac in tantis delitiis me ipsum illi ostendam, ut tota celorum mi-

litia cū iubilo admiretur. Similiter, q̄ aures suas
captiuat ab inutili & nociuo auditu eas aduer-
tēdo. huic ego dulcissime vocis mee modulatio-
ne suauissimum melos ī eternitate singulari glo-
ria decātabo. Qui etiā os suū ab ociosis & no-
cuiis refrenat verbis. Huius ego os mea laude tā
excellenter aperiā, vt speciali dignitate pre cete-
ris laudē meam promat. Qui etiā cor suum a
vanis & malis cogitationibus & nociuis deside-
riis cohibet. hunc ego tāta libertate dotabo, vt
mei & omnium, que voluerit, potens sit, eiusq̄
cor in meo diuino corde singulari libertate & de-
litiis perpetuo exultabit. Et qui manus suas alli-
gat, ne opus peccati faciant. hunc ego ab om-
ni labore tam gloriose absoluiam, & eius bona
opera meis operibus vnita, tanto honore ex-
tollere volo, vt tōta celestis curia nouo gaudio
cumuletur.

Quod angelus presentat orōnē eius deo.

In quadā necessitate clauſtri dum conuen-
tus psalterium, qđ legerant Christi famule
deō conferendum cōmitteret, dixit angelo
suo. Eia dilecte angele tu qui cognoscis, sicut &
cognitus es, ego autem cognosco ex parte, hāc
rogo orationem regi tuo, cui in decore adſistis,
representa. Cui angelus. Ego plus gaudeo q̄ tuā
legationē deo meo hēo p̄ntare, q̄ vnq̄ aliqua mī-
sericordia & diuitiis vnici filii sui potuit exultarē

Et cū dñō presentasset, ait dñs. Quod psonē hāc orationem persoluerunt, totiēns oculis miserū cordie mee eas respicere volo, & aures clemētie mee eis inclinare.

Qualr dñs yhs defectū hoīs de suo suppler.
O Rabat hec dei famula pro quadā psona, que merorē cordis sibi cōquesta fuerat, quē pro eo habebat, q̄ deū minus diligeret. Vnde & ipsa in magnā incidit tristitiā, reputās se per oīa inutilē, que deū pro tātis sibi collatis beneficiis nequaquā, vt dignū foret, diligeret. Cui dñs. Eia dilecta mea noli merere, oīa enī mea tua sunt, ad qđ illa. Si vere oīa tua mea sūt, ergo & amor tuus meus est. Hunc igitur amorē tibi offero, vt per ipm tibi oē, qđ mihi deest, suppleatur. Quod dñs gratāter acceptās ait. Optime sic facies, & cū me laudare, siue amare cupis, nec p tuo desiderio illud implere vales, ita dicas. Yhu bone laudo te, & quicquid minus, est ī me rogo vt suppleas pro me. Cū amare delectat te, dicas. Yhu bone amo te, & quicquid minus est in me, rogo vt cordis amorē deo p̄ri offeras p me. Et dices persone p qua oras, vt & ipsa similr faciat, & si milies ī die replicādo me taliter rogauerit, ego totiēns pro ea me patri offerā, quia non possum lassari nec tediari.

Quid homo ī tristitia faciat.
I Tē cū illa oraret. hoc a deo responsum accipit. Sepius legat hunc versum. Benedictus

es adonay pater dñi nostri yhu xp̃i i firmamēto
celi, qui fecisti celū & terrā, mare & oīa, que i eis
sunt, & super laudabilis & gloriosus & sup exal/
tatus in secula alleluia. Et si quādo iciderit mēti
eius, vt cogitet se nō pertinere ad electos, faciat
more hoīs, q̃ esset i valle tenebrosa. Hic si libēter
videret solē, de valle i mōtē cōscēderet, & sic tene
bras euaderet. Sic & ipse cū inuoluitur tenebris
tristitie, ascēdat i mōtē spei, & oculis fidei aspi/
ciat me celeste firmamētū, cui oēs electorū aīe ve
lut stelle sunt infixe. Que stelle, licet pctōrū nube
& nebulis ignorātie obtenebrētur, i firmamēto
tamē suo, hoc est i mea dīna claritate obscurari
nō possunt. Quia electi licet magnis quādoq; i/
uoluātur pcīs, semper tamē eos i ea respicio cha
ritate, i qua eos elegi, & i illā, ad quā peruenturi
sunt claritatē. Vnde bonū est hoī, vt sepe cogi/
tet, quā gratuita bonitate ip̃m elegi, quā miris
& occultis iudiciis, i pcīs existētē pro iusto hoīe
respexi, & q̃ amāter de ip̃so cogitās, oīa etiā ma
la sua ip̃i i bonū cōmutaui, & benedicat me eter
nā firmitatē electorū oīum. In hoc at̃ verbo. Be
nedicāt te Yhu rex bone omnes angeli & sancti
tui, desideret omnes angelos & sanctos me secū
pariter collaudare.

Item de Eodem.

I Tē cū pro alia oraret, hoc a deo responsum
audiuit. Cū homo i aliquo grauatur, ad pe
des meos se p̃sternat, ibiq; oē onus mihi cō

mittēdo deponat, legatq; orationē. Respice do-
mine sancte pater super hanc famulā tuā, pro
qua dñs noster Yhs christus non dubitauit ma-
nibus tradi nocētium, & crucis subire tormen-
tum. Orans vt oculis misericordie ipsam respi-
ciam illuminando animā eius, vt agnoscere va-
leat, ad quid & ex quāto amore hoc ipsi euenire
permiserim, quatenus ad laudem meam. hec &
omnia sibi aduersantia sufferat patiēter. De hic
ad manus meas veniat legendo rñsoriū. Emitte
domine sapientiam &c. Orans vt diuina sapien-
tia cooperatrix eius & adiutrix eius sit, quate-
nus homo grauamē ad dei gloriam sibi vtiliter
ad fructū vniuersitatis valeat tollerare. Tercio
ad cor meū accedat legendo. O mira circa nos
& admirabile precii orans, vt per amorē cordis
mei, quo omnium hominum onera portauī, fa-
ciam cum onus tristitie sue cum gratitudine
amanter supportare.

Quā rñs hō cor suū ī tribulatione deo offerat.

Alia vice cū p vna oraret, q̄ certificari de-
siderabat, si cū deo semper permansura
esset. Vidit aīam eius corā dño flexis ge-
nibus cor suū ei propinātē ī modū calicis duas
aures habentis, voluntatē & desiderii figuran-
tes, quibus illa deo cor suū offerebat, & ait do-
minus. Cū homo grauaf, si in ipso initio mihi
illud ppinaret, ego cum inde biberē, ex ore meo
rātū dulcedinis infunderē. Vñ sic rātū nobilitat

retur, vt nūq̄ de cetero posset p̄ire. Sed cū homo
ide prior bibit, inficit illud, & quo plus bibit, eo
magis amaricatur, vt iā me inde bibere non de
ceat, nisi penitentia & confessione purgetur .i.
cum hō tristatur, statim omne grauamen suum
deo offerre deberet. Tunc ipse dulcedinē sue cō
solationis ipsi imitteret, & ad patientiā anima
ret, nec vnq̄ permetteret grauamē illud hōi absq̄
fructu deperire, ita qđ si contigerit hōi postmo
dū ex sua fragilitate illud resumere inde, s. cogitā
do vel loquendo. hoc q̄ citius penitentia dele
retur. Sed cū hō grauamen suū ipse vult porta
re, labef in impatiētiā, & quo plus tractat nunc
de loquēdo, nunc cogitādo, eo grauius & ama
rius sibi erit, & cū postmodū ad se reddit, iā illud
deo offerre nō audet, quia nec illū decet, attamē
adhuc nō diffidat, sed cōfessione & penitētiā il
lud purgatū, deo hūili spū & cōtrito corde stu
deat p̄pinare. Post hec personā illā dñs benigne
amplexatus est dicens. Nemo tollet a me aiām
tuā. Benedixit ēt eā dicens. Dñitas mea benedi
cat te, humāitas mea cōfortet te, pietas mea fo
ueat te, amor meus cōseruet te.

Quod quicquid anima desiderat in
corde dei requirat.

Rogata orabat pro vna persona dñm,
vt puerū, humile, desiderās, amās & spi
rituale cor sibi daret, p̄ qua tale rñsū au
diuit. Omnia que vult & indiget, in corde meo

requirat, & a me sibi dari postulet more pueri, q
a p̄re suo oīa, que desiderat, petit. Cū enī purita
tē desiderat, ad meā recurrat innocētiā. Cū vult
humilitatē, de meo eā assumat, desideriiū ēt suū
de meo suppleat, & amorē meū cū religiosa & ro
ta diuina cōuersatione me sibi fidenter vsurpet.
Tunc illa. Mi dñe rogo, vt in extremis eius mise
ricorditer cum illa agas, donans illi certitudinē
rectū manēdi. Ad qđ dñs. Quis sapiēs thesaurū
cū labore acquisitū & sibi dilectū phiceret & per
deret? Ego oīa humana eius, ī mea humanitate
sc̄ificauī, & oīa spūalia eius in meo spū ī baptis
mo viuificauī & eā ī eternū nō dereliq̄a.

Quaīr negligētiās cū laude suppleas.

I Tē dū p quodā tribulato oraret, vidit ipm
p quo orabat stātē corā dño, & dñm dicētē.
Ecce huic oīa pctā sua dimitto, ip̄e vero pctā
& negligētiās suas cū laude supplebit. Inter p̄fa
ctionē enī ad hoc verbū, Per quā maiestātē tuā
laudāt angeli. Laudet me ī vnione illius super ce
lestis laudis, qua venerāda trinitas inuicē se lau
dat & laudatur, & effluit ī btām virginē, ac dein
de ī oēs angelos & sc̄os, legatq; vnū p̄r noster, qđ
offerat ī vnione laudis deo patri, qua celū & ter
ra & oīs creatura me laudat & benedicit, orans
per me yhm xpm filiū dei oīonē suā acceptari, p
quē oē, qđ deo p̄ri offertur, ī sūma ascēdit place
tia, sicq; oīa pctā illius & negligētie per me sup
plebuntur. Siquis illud fecerit, pie credat eandē

se grām

se gratiam pcepturum. Quia vt ait dominus,
impossibile est hominem non consequi, quod
credidit & sperauit.

Quomodo deus se cum aīa vestit.

S Oror qdam dum in festo quodam egrota
ret. hec xpi virgo pietatis affectu, dominū
pro infirma orabat piis querelis domino
opponens, cur dilectricem suā, quā tam feruen
ter sibi assistere in choro sciret, fecerit infirmari?
Cui dominus. Et quare non licet mihi, cum di
lecta mea cum voluero tripudiare? Cū enī ho
mo ifirmatur, induo me anima eius velut vesti
mento decoris, & sic in iucunditate cordis mei
assisto patri meo gratias agēs & laudās pro oī
bus penis, quas sustinet homo ille, & adiecit.
Quicūq; desiderat, vt eius anima me vestiā, ma
ne cum surgit, ad me toto, quo potest corde, su
spiret desiderās, vt oīa opa sua die illa in eo ope
ret, sicq; per gemitum me sibi iūrahēs, erit vestis
mea. Et sicut corpus viuit & regitur ex anima,
sic anima ex me viuēs omnia p me opatur. Di
xitq; iterum dominus. Magni effectus sunt ge
mitus, ita vt nūq; homo ad deū igemiscat, qn
ei pximior, q̄ āte, fiat. Gemitus enī, q ex amore
aut desiderio mei siue gratie mee puenit, tria
in anima operat bona. Primo aīam fortificat, si
cut bonus & suauis odor, qui hominem reficit
& cōfortat. Secundo ipsam illuminat, sicut sol
domum antea tenebrosam, Tertio eam dulcifi

cat, vt omne qđ agit, siue patitur, magis sibi sapiat. Gemitus vero, qđ ex cōtritiōe puenit, velut bōus legatus, deo aīam recōciliat, grām reo īpetrat, & cōsciētiā turbatā serenat. Tūc illa ītra se cogitabat, qūo fieri posset, qđ dicit, peccator quacūq; hora ingēmiscit &c. cū adhuc tñ hominē peccata sua cōfiteri oporteat, nisi vera necessitas cōfessionē excludat. Ad qđ dñs respōdit. Cum aliquis pro reo ītercedit, nō tamē seruus ille statī ante faciē dñi sui presumit accedere, nisi prius a sordibus se emūdet & vestibus se mundis īduat, sic peccator licet eū ī grām susceperit, decet tamen eum sordes suas detegere & decore virtutum se vestire.

Item de eodem.

Alia quoq; vice pro quadam orabat scire cupiēte, qđ deus ab ea maxime vellet, p qua tale responsum audiuit. Ipsa īquit se habeat ad me, sicut puer, qui tenere patrē suū diligit, & semp ad ipsum, vt aliqd sibi det, recurrit, cui quicquid pater dederit ex affectu, quo ipsum p magno & charo habebit, sic & illa semper ad gratiam meam anhelet, & oīa que sibi dederō, nūq; parua reputet, sed ex amore cū magna gratitudine suscipiēs, pro singulis gratias agat. Secundo habeat se, sicut sponsa, que nec pro diuitiis aut pulchritudine, aut nobilitate, sed ex amore solo eligitur & adamatur & ad regnum decoris promouetur. Hec sponsa si

delior & amplius amās iure iūenitur, & si quid
propter ipsum sustinere oportuerit, maiori pa-
tētia supportabit. Sic & illa semp̄ i gratitudine
memoreretur, quā gratuito eā elegi ante mundi
cōstitutionē, q̄ charo precio mei sanguinis eā
redemi. Insuper ad spūalem amorē & familiarit-
atē meā vocaui. Tertio, sicut amicus ad ami-
cum, qui omnia, que amici sui sunt, ad se perti-
nere putat, sic & ipsa in omnibus dei gloriam
querat, & iquātū potest, promoveat, & que cō-
tra deum sunt, equo animo nullo modo fieri pa-
tiatur. In omnibus autem his, si quando aliqd
eorum, que desiderauit, non consequitur, aut
gratia assueta siue consolatio diuina sibi subtra-
hitur, non continuo contristetur, nec pro indi-
gnatione fieri aliqua, aut se a deo derelictā esti-
met, q̄a fidelis pater nequaquā filio si ea petit,
que sibi non cōueniunt, tribuit. Et sp̄sūs quan-
doq; seriū sponse exhibet nō ex indignatiōe, sed
p̄ eius iſtructione, sic & deus aīe fidelitatē cupit
experiri, nō vt ipse non sciat, sed vt eam coram
oībus sanctis cōmēdabilē reddat.

Item de eodem.

Item de alia dominus ait. Tribus modis se
ad me habeat inter homines. Habeat se ad
me sicut catellus, qui ex fidelitate sua eti-
am sepius expulsus, iterum dominum suum se-
quitur, sic & ipsa cum inter homines, aliquan-
do leditur verbo, nō statim per impatientiam

effugetur. Quod si quādoq; acciderit, mox per penitentiā redeat, confidens de mea misericordia, q; etiā per vnicū gemitū, oīa ei remittā. In choro & in oratione habeat se ad me, sicut spōsa ad sponsum p amorē & dulcē familiaritatis exhibitionē. Cū vero est cōmunicatura, habeat se sicut regina ad regē suū. Regina enī in cōuiuiō sui regis liberalis est, largitur dona & elemosinas erogat. Sic ipsa bona sui regis sibi donata oībus indigentibus liberaliter tribuat, & suis orationibus subueniat.

Dulcis consolatio ad quandam.

Item orabat pro vna ad dñm dicēs. Dulcissime deus, oro vt in extremis eius des illi prēgustationē eterne vite. s. securitatem nunq; a te separādi. Ad quā dñs. Quis nauta, q; bona sua cū pace ad portum euexisset, spōte in mare priceret? sic aīam eius, quā ab ifantia in religionis proposito elegi, cuius manum dexteram tenui & in voluntate mea deduxi eam, cum secundum placitum meum perfecero, etiā eam cum gloria mihi assumam.

De tribus viis domini.

Cum pro quodā tribulato oraret, hoc a dño respōsum accepit. Tres vias in hoc mūdo ambulare, p quas q̄cunq; me perfecte imitari voluerit, seq; oportebit. Prima erat arida & angusta. Secūda florida & fructiferis arboribus cōlita. Tertia spinis & tribulis erat ple-

na. Prima itaq; via est volūtaria paupertas, quā
oībus diebus vite meae ī summo tenui & dilexi.
Secūda ē virtuosa & laudabilis cōuersatio mea.
Tertia dura & aspera passio mea. Itaq; oīs qui
me seq; voluerit, oportet, vt paupertatē ample
ctens, nihil in hoc mundo cupiat possidere. Se
cundo conuersationem laudabilem teneat. Ter
tio penas & tribulationes pro meo amore libē
ter sustineat.

Qualiter homo ad deum cōfugiat.

Alia vice vidit se corā dñō stantem & eius
vulnera dulcissima salutantem. Vulne
ra autē eius circūposita erāt gēmis p̄cio
sis. Quod cū illa miraretur, dñs ad eā ait. Sicut
gēme magnas in se habēt vires, vt etiā quedā
hoīum expellāt infirmitates, sic vulnera mea tā
te efficacie sunt, q; oēs aīe depellunt langores.
Sunt enī qdam tā pauida habentes corda, qđ
nunq; de mea confidere audēt pietate, sed pre ti
more a facie mea fugere cupiētes, de qbus dici
potest, q; tremulam paralyīm habeant, qui si
ad meā passionē fugerent & vulnera mea sepi
tis dulciter salutarēt, oēm prorsus timorem ab
eis effugarent. Sunt etiā qdā vaga & instabilia
hīlites corda, cogitatiōibus vbiq; circūuolātes,
& p vnicū qnq; verbū & ad iram sunt ad ipatiē
tiā labētes, q si cordetinus passionē meā recole
rēt, & vulnera mea cordi suo īfigerēt, cordis ex
hec stabilitatē acquirerēt & patiētīā inuenirēt.

Item sunt qdam dormitantes paralyſim habé-
tes, illi. ſ. q oia pigre & tepide faciūt. Hi etiā ſi me-
am deuote recolerēt paſſionē, attēdētes vulne-
ra mea, q̄ profunde & quāto dolore ifixa ſunt
mihi, ab oī eos torpore excitarent.

De virtute lachrymarū.

Alia vice cū pro quadā oraret, vidit ani-
mam eius in dei corde velut ifantulum
ſtare, & cor dei in manibus ſuis tenere,
& ait dñs. Sic in omni tribulatiōe ſua ad me ve-
niat, & ſe ad cor meū diuinū teneat, querēs ibi
dem ſolūmodo cōſolari, tūc eam in eternū non
dereliquā. Et vices ei? q̄ lachrymas aliquando
inutiliter effuſas lachrymis meis apponat, do-
lens q̄ pro peccatoribus & ex amore eas nō ef-
fuderit, tūc eas lachrymis meis vnitas p̄ri meo
in laudem, prout voluerit, p̄ſentabo. Et q̄ ego
humilis fui & obediēs, ſtudeat humiliter omni
ſe ſubiicere creature, & ſic optimū fuerit vſq; ad
mortem obedire. Hec talis virtus ex vniōe me-
e virtutis nobilior erit q̄ mille virtutes, q̄ tali in-
tentione non ſunt peracte.

De eodem.

Quedam pſona plurimū grauabatur
p̄ eo, qd a lachrymis ex quadā ifirmi-
tate ſe tēperare neqbat, p̄ qua dū hec
oraret, ait ei dominus. Dic ſibi, vt roget me qua-
renuſ p̄pter meā bōitatem oēs illas lachrymas,
quas effudit, cōmurem, ac ſi eaſ ex amore & de-

uoritiōe & cōtritiōe peccatorū effuderit, & iquā/
tū mihi & bonitati mee crediderit, in tātū in ea
cōplebo. O mira & stupēda diuine pietatis di/
gnatio, qua tā liberaliter p tales tātasq; cōsola/
tiones dignatur miseris subuenire. Quisq; hec
legis vel audis tales. s. cōsolatiōes, cōsulo tibi, vt
etiā tibi vsurpes, qā & hoc deus reuelauit tibi
multū complacere sibi, si qd vni faceret, hoc al/
ter sibi factum siue faciēdum vendicaret. Item
cum pro alia oraret, hoc respōsum accepit. Ego
eam sine intermissione subsequor, & cum per
penitētiā seu desiderium vel amorē ad me re/
uertitur, ineffabiliter gaudeo. Debitori enī ma/
ius gaudium nullus facit, q̄ qui ei thesaurum,
quo se soluat, tribuit. Ego vero me quodammo/
do patri meo debitorem feci, cum pro hominis
culpa me satisfacere spopōdi, ideoq; nil deside/
rabilius & incūdius mihi reputo, q̄ vt homo p
penitētiā & amorē ad me reuertatur. Itē cū ora/
ret pro quadā psona, q̄ pro tepore & leuitate se
pius corpus domini dimittebat. Vidite eam co/
rā dño stantem & sibi dicentē. Charissima mea
cur fugis me? Accede fiducialiter ad patris oī/
potentiā ad confortandum te, ad filii sapienti/
am ad illuminandum te, ad spiritus sancti be/
nignitatem ad dulcificandum te. Et cū quedā
nimis contristaretur, compatiēs ei deuote ora/
bat pro ea, quatenus pius dominus p spiritus
sancti cōsolationem ipsi dignaretur subuenire.

Ad quā dñs, & cur turbat Ego creauī eā mihi,
& dedi me sibi ad oīa, que requirit a me. Ego sibi
pater in creatione. Ego mater in redēptione.
Ego frater in regni diuisione. Ego soror in dul-
ci societate. Item cū quedam ab alia cōtristata
ipsi turbationē suā indicasset, pro ea dñm inter-
pellabat. Cui dominus. Dic illi, vt det mihi su-
os inimicos, & ego dabo illi me ipm cū omni-
bus sanctis in eternā mercedē.

Quod deus suscipit volūtātē pro facto.

O Rante etiā ea pro quodā contristato, di-
xit ei dominus. Sigs ita tristatur, vt sibi
videatur, q̄ libentius moreretur, q̄ illā
perferret tristitiā, quotiēs mihi illud grauamen
obtulit, proponens in eo de cetero velle du-
rare, totiens oblationem illam suscipiam, ac si
pro me passus sit.

Quod deus desiderat cōuerti peccatorē.

I Tem cū oraret pro quodā afflicto, quē scie-
bat esse in statu nō bono, indignatiōe aduer-
sus eū mouebatur, eo q̄ sepius hominē il-
lū salutaribus corripuerat verbis. Sed ille adhuc
quasi icorrigibilis pmanebat. Tunc ait illi dñs.
Eia cōdole mihi, & ora p miseris peccatoribus,
quos tā caro emi p̄cio & tātope ad me cōuerti
cupio. Alia quoq; vice dixit ad eam dominus.
Nulla res me delectat, vt cor hominis, quo tā-
rarissime vtor, omnibus enim bonis supabun-

do, excepto hominis corde, quo sepiissime frustror.
Orante ēt aliquando, vidit dominum in veste sanguinea, sic dicētē. Sicut humanitas mea tota cruore perfusa ineffabili amore se deo patri hostiā ī ara crucis obtulit, sic adhuc eodē amoris affectu, adsisto deo patri celesti p pctoribus, oīa genera passionis mee representās, & hoc maxime desiderabile mihi est, vt peccator per verā penitentiam ad me conuertatur. Alia vice cum offerret deo quinq; millia, & cccclx. pater noster, per litteras a congregatione in vnione sanctissimorum vulnerum christi, apparuit ei dñs expansis manibus & oībus vulneribus apertis dicens ad eam. Cum pēderem in cruce, omnia vulnera mea patebāt, & singula vocē ad deū patre emittētia, p hoīs salute īterpellabāt & sic vñ q; hodie clamore quodā dei pñs irā mitigāt peccatori. Et hoc dico tibi, q; nunq; mēdicus adeo potuit letificari accipiēdo elemosynā quāq; importunis clamoribus acqsiuit, sicut ego exultās suscipio orōnē, q; mihi ī honore vulnerū meorū exhibetur, & hoc dico tibi qđ hec orō nunq; p aliquo deuote & ītēte legi poterit, quine ei obri neat statū salutis. Tunc illa. Mi dñe, & que est īterio in qua tibi vis legi? Qui respondit. Vt homo non solū ore sed etiam corde verba intente proferat, & saltem post quinq; pater noster mihi commendet. Inspiratusq; enim diuinitus

etiam hic versus, qui ad quinque, pater noster iungi debet.

Oratio.

Domine Yhu xpe filii dei viui suscipe hac orationem in amore illo, superexcellenti in quo omnia vulnera tui sanctissimi corporis sustinuiisti & mei miserere & omnibus peccatoribus, cum sanctis & fidelibus tam viuis quam defunctis. Dixitque iterum dominus. Peccator quousque in peccatis est, me velut in cruce distentum vinculat, sed mox cum per penitentiam ad me conuertitur, continuo me absoluit. Et ego cum gratia mea & misericordia de cruce solutus, totus super eum ruo, sicut olim supra Ioseph, cum me de cruce solueret, cecidi, meque ipsum totum in preteritum eius do, ut de me omnia, que voluerit, facere possit. Quod si in peccatis usque ad mortem perseuerauerit, iniustitia mea super eum potestatem habebit, que tunc eum secundum quod meruit iudicabit.

Quod paratus sit deus recipere penitentem.

Laborans aliquandiu graui capitis dolore, cum die quadam inter missarum sollempnia ipsum dolorem circa oblationem hostie, cum eadem hostia sacrosancta domino in laudem eternam offerret, protinus apparuit ei dominus, tenens in manibus suis delictatis circuli quendam ligni aridi, circa quem rosas pulcherrimas conuertere videbatur, & dum illa miraretur de hoc, audiuit dominum dicentem. Per illud intelligas designari, quod nullius unquam peccatoris cor

expetorū rubigine adeo aruit, si aliquē dolorem
vel infirmitatē corporis, quāuis etiā parū per-
tulerit tali itentione, qđ per amorē & laudē no-
minis mei maiorē libenter sustinere proponeret
dolorē, si mihi cōplaceret, quin ipsa hora ex tali
deliberatione reuirescat, ac gratie mee diuine ex
tunc iā capax efficiatur. Itē dico tibi, qđ nullus
peccator adeo magnus, si vere penituerit, quin
ipsa hora illi oīa pētā sua plene dimittā, ac cum
tāta clementia & dulcedine cor meū super eū re-
clino, ac si nunq̄ peccasset. Tūc illa si ita est, quid
est dulcissime deus, qđ miser homo hoc minime
sentit? Cui dñs. Ex eo est qđ interiorē peccati gu-
stū nondū amisit. Verbi grā. Si homo post pe-
nitentiam tam fortiter vitis resisteret, vt om-
nem peccati gustum & delectationem penitus
extirparet, proculdubio spiritus diuini suauita-
tem sentiret. O vere altitudo inscrutabilis sa-
pientie & misericordie tue dulcissime deus, qui
tam miris & multis modis attrahere tibi conā-
ris cor peccatoris, vt nullus ei iā detur locus de-
sperationis, quam tanta subsequitur clementia
paterne reuocationis.

Hec cuidā matrone seculari scripsit.

Charissima mihi in xpo filia, amator ani-
me tue tenet manum tuam in dextera
sua, tangens digitis suis singulos digito-
rum tuorum, vt inde tibi ostendatur quā in

aīa tua operetur, & qualr eum sequi debeas eius
exēpla imitando. Extremus digitus eius signifi-
cat humilimā cōuersationē ipsius, qua venit ī
terrā nō ministrari, sed mīstrare & oī subiici crea-
ture. Ad hunc digitū ē tūū apponas. i. qñ super-
bia īflaris, recale humilitatē & subiectionis dei
tui, orās vt pīpius humilitatē oēm deuincās su-
perbiā & ppriā voluntatē, que puenit ex prauo
amore, quo se ipm diligit hō. Per anularē signifi-
cat cordis eius fidelitas, qua sollicitus curā nrā
velut mī fidelissima gerit, tollēs onera & graua-
mina nrā ineffabili cordis sui fidelitate pregens
nos a cunctis malis. Ad hunc ē digitū tuū con-
iungās, agnoscēdo quātā īfidelitatē tā pre dulcis-
simo & fidelissimo amatori tuo exhibueris, elon-
gās ab eo aīam tuā, quā sibi ī laudē & amorem
creauit, vt eo solo ī eternis perfrueretur delitiis,
quā raro & quā tepide eius memoreris. Eius me-
dius significat eternū altissimū dñū amorē ei⁹,
qui eū tā mirabilr & tā efficaciter aīe īclinat, nec
eius cor quiescere finit, donec se totū aīe infun-
dat, velut aqua effluēs cū īpetu & querēs ī qđ se
transfundat. Ad hunc digitū ē tūū apponas. i.
tuā voluntatē, videlicet si eū oī hora non potes
amare, da voluntatē pfacto, ita qđ si oīum scō-
rū, oīumq; creaturarū amorē habere posses, ī ip-
sum solū dirigere velles. Index eius significat mi-
rabile & īscriptibile dñe puidētie ordinationē

qua oīa hoī futura misericorditer preuidet, & cū
deniat, quāta sapiētia & dignatione eū reuocat,
quādoq; p̄speris quādoq; aduersis. Huic digito
libēter tuū apponas. i. ita vt oīno ei credas, qđ
oīa, que tibi euenerint siue leta siue tristia, ex tā
to amore eius & ad rātā vtilitatē tuā pueniant,
vt nil aliud tibi aut aliter euenire velles, & ideo
pro singulis ei laudes & gr̄as agas. Pollex eius si
gnificat dīnā eius oīpotētiā & potētē sue pater
ne benignitatis p̄tectionē, qua resistit & cōpri
mit oīa fideli aīe aduersantia, nisi quātū ad eius
scīficationē & virtutū exercitationē aliqua eue
nire permittit. Ad hunc quoq; digitū ēt tuū cō
iungas, videlicet vt ēt tu fortis sis ī virtutū exer
citatione, & virilr vitis resistas, nō diffidens de
dei misericordia, si te permittit in aliquo tribu
lari, aut si tibi sue gr̄e subtrahit reuelationē.

Item de eodem.

O Fidelis & deū diligēs aīa, cōsidera diligē
ter & amāter legē, quā tibi īperialis iu
uēculus yhs paterne benignitatis filius
dedit cū te ī spōsam elegit, seq; tibi ī spōsum deli
ciosum donauit ex se ipso & p se ipsum nuptias
illas felices peragēdo. In die igitur rāte sollēnita
tis & letitie cordis eius, vestiuit se ob tui amorē
veste rosei coloris, quā amor ī sui cordis sangui
ne colorauit. Sertū ēt rose & lilii capiti suo ipo
suit circūpositū vndiq; nobilissimis margaritis
preciosi. s. sanguis sui guttis. Cyrothecas ēt in

manibus tam bene perforatas habuit, vt nihil
oīno retinere posset, quin omnia tibi traderet,
qui tot annis mundo abscondiderat. Nobilis cho-
rus eius dura cruxerat, quam tam gaudenter &
tā ardenti amore insiliit, qđ nūq̃ sponsus in le-
cto eburneo aut serico tātum est delectatus. In
hoc amoris lectulo, te adhuc expectat, inestima-
bili estuās desiderio, donec amplexibus tuis per-
fruiatur. Quod si nunc eius esse volueris sponsa,
oportet vt omni prorsus delectationi abrenun-
cies & ad ipsum ī lectulum doloris & cōtumelie
accedas, cōiungens te lateri eius vulnerato. Cō-
sidera diligenter, quale & quā preciosum pignus
tibi posuit, cum predulce cor eius diuinitatis
gazofilatium tibi aperuit, propinans tibi inde
preclarum amoris poculū, qđ sanet oēs anime
tue lāgores. Hoc prenobile pignus, īpreciabilis
ponderis est, quia oīs gratie oīs virtutis, omnis
q̃ boni est cōtētinū, hoc inq̃ pignus tibi aufer-
re nō vult, quia per hoc fidē suā confirmauit. Si-
cut rex qui sponsam suā nondū perduxit in do-
mum suā, vrbē aut ciuitatē aliquā diuitiis ple-
nā, amicis suis ī pignus exponit, sic spōsus ama-
tor tuus deo patri preciosissimā domū, diuinū
s. cor suū ī pignus dedit, qđ te spōsam suā nūq̃
deferere velit, offerēs etiā quotidie illud ī altari
pro te ī exhibitionē amoris, quo te ab eterno pre-
uenit. Ergo eterni patris filia eiusq̃ vnici & coe-
terni filii sponsa preelecta, amicaq̃ spiritus san-
cti & requies desiderata, dilige tā precordiale dile

Quia a quo dilecta es, qui & totus amor est. Esto
fidelis ei, quia ipsa fidelitas est. Et cum aliquid molestie
occurrerit, suscipe illud, ac si vinculum aureum sit
quod deus ipse imposuerit tibi, quo te ad filii sui
trahat amor. Tu autem statim quasi consentiens
ad tractum illum te totum eleua & cor tuum ut
magis trahatur per gratitudinem & patientiam
habilita, diligenter attendens, quam deus per hoc
velit in anima tua operari salutem, considera
etiam quid desit tibi in virtutibus, quod si indiges
humilitate aut alia virtute, exclude tibi clauem amo-
ris preciosissimum omnium virtutum scrinium cor-
poris christi diuinum, orans dominum virtutum,
ut virtutes suas nobiles tibi det in auxilium, qui-
bus omne deuincas vitiorum temptamentum.
Quod si latrunculi malarum cogitationum ti-
bi aduenerint, recurre ad armarium, assumens
inde preclara arma .i. domini tui passionem &
mortem, quem valide per iugem memori-
am cordi tuo infigas, ut omnis inde cogitatio-
num turba ad nihilata fugetur. Cum vero de-
sperantes cogitationes te impugnant, curre ad scri-
nium inexhauste pietatis, que nullum vult pe-
rire, sed ad agnitionem & amorem veritatis ve-
nire, exceptis his, qui sponte eligunt damnari,
recolens quod deus paratior est hominem suscipere
quam ipse venire, & hoc maxime desiderat, ut ho-
mo talem se exhibeat, ut gratiam sine intermissione

illi infundere valeat & quelibet bona in eo semper augmentet.

Item eidem de eodem Matrone.

A Mator hominum dominus yhs desiderio desiderat animam sibi vniri, specialiter illam, que vult ab eo consolari, eiusque delicias cupit experiri, ut omnem consolationem, siue delectationem creaturam abiciat, que ipsam ad dei amorem non allicit aut compellit. Cum enim homo aliquid habet, quod diligit aut in quo delectatur, cogitet apud se, quia hoc deus illi donauit, ut ad suum ex hoc amorem promoueatur. Quod si sentit se dei amore ex hoc non perficere, sed illud quod diligit, sepius cordi suo, quam deum aduenire, debet illud amare, siue homo sit, siue alia creatura, si dei familiaritate non vult carere, quia delicata valde est, nec omnino patitur supra se aut et secum aliquid haberi. Ipse enim paterne charitatis filius solus vult esse amatissimus & intimus cordi tuo quoniam Deus cor suum dominum donauit anime, ut ipsa cor suum vicissim illi donet. Quod si gratanter & fiducialiter fecerit, ipsum potentia sua sic continet, ut homo ille nunquam ad magnum valeat declinare peccatum. id est cordis dei studiosus sit considerando attentius, quod sibi maxime complacet, & cum tristatur statim ad thesaurum sibi commissum fideret confugiat querens ibidem consolari. Quod si divina disponere sapientia non consolatur, nihilominus deum ex toto corde gratias agendo laudet, quod multum in anima fidei complacet, quam non sua, sed quam yhu, sunt, querit.

De trina

De trina interrogatione domini.

A Vdiens in euāgelio? legi. Symeō ioānis diligis me? &c. cū in his irrenderet verbis, facta in excessu mētis, vidit se corā dño Qui & dixit ei. Interrogo & ego te, ad que mihi iuxta veritatē cōsciētie tue respōde, est ne aliqd in mūdo adeo tibi charū, qđ ppter me si in tua esset potestate, nolles relinquere? Ad hec illa respōdit. Tu scis dñe, si totus mūdus meus esset cū oībus, que in eo sunt, pro amore tuo īregraliter deferere vellem. Quod dominus statim acceptauit, ac si oīa hec ex pprio reliquisset. Iterum eam dñs īterrogauit. Est ne vllus labor, siue obediētie iugum tā grāde, qđ pro amore meo nolles subire? Respōdit. Eriam dñe omnia pro tuo amore parata sum tollerare. Iterū dominus, est ne aliqua pena tā grauis, quā p amore meo pati recusares? Respondit. Mi dñe tecū & cum tuo adiutorio omnibus pēis parata sum subiaccere. Que oīa dominus ita acceptauit, ac si opere cōpleuisset. Et iterū dñs. En tria hoīum genera tibi commēdo. I. pueriles, īnocētes & simplices, qui per agni innocentīā designati sunt, vt eos īstruās & ad mei cognitionē & amorē ptrahas. Secūdo tribulatos & abiectos, q simpliciter per agni māsuetudinē designātur, vt eos cōsoleris & auxiliū, quod potes, īpendas. Tertio, totā ecclesiā, quā desideris cōtinuis & orationibus indefessis oculis misericordie mee presentabis.

Incipit liber quartus, in quō agitur de
Animabus mortuorum.

Ximie pietatis hec virgo
super afflictos pia gestas
viscera, sicut virorū semp
memor extitit ante domi
nū ita, nihilominus ani
mabus suis, deuotis ora
tionibus studuit suffraga
ri. Vnde factū est, vt mul
totiens, cū etiam pro ani
mabus oraret, q̄ oratiōis subsidio nō idigebāt.
earū meritū & gloriam pius & miserator domi
nus eidem demonstraret.

De quadam anima.

Soror quedā oībus diebus vite sue deo in
sancta religiōe deuote seruiens, cepit infir
mari, pro qua ista dñm deuotius inuoca
bat. Viditq; aīam eius quasi corā domino ge
nua flectentē, & dominū vulnera sua rosea eidē
ostēdētē, q̄ illa hoc versu, quē antea nūq̄ audie
rat, salutabat. O salutifera vulnera dulcissimi
amatoris mei yhu xpī, saluete, saluete, saluete
oī potētia patris, q̄ vos dedit. In sapientia filii,
q̄ in vobis sustinuit. In benignitate spūs sancti,
q̄ in vobis opus nostre redēptiōis pfecit. Cū ve
ro olei sacrari pcipere deberet vnctionē. Vidit
duos angelos, q̄ pelues portabāt. Per aquā, que

erat in pelui designabatur misericordia & veri-
tas, in quibus aīa lauari debuit ab oībus macu-
lis iuxta illud, misericordia & veritas precedēt
faciē tuā, beatus populus q̄ scit iubilationem.
Dñs autē ante iſirmā loco sacerdotis se ponebat,
& beata virgo ad caput residebat, & dum sacer-
dotes letanias legerēt, dominus eā ter signo cru-
cis signabat dicens. Ego benedico te in sancti-
ficationē & suauitatē aīe & corporis. Cūq; no-
minaretur virgo maria, ip̄a crexit iſirmā dicens.
Ecce filia hāc sp̄ōsam tibi do p̄petuo amplexan-
dū. Singuli quoq; sanctorū ad noīa sua domi-
nū flexis genibus pro ea rogabāt. Finita autem
vñctione, dixit dominus ad matrem suam. En
istam tibi recōmendo, quā representantes meo cō-
spectui immaculatam.

De anima beati fundatoris.

IN anniuersario quodam pie memorie dñi
.B. fundatoris nostri cum missa pro ipso ce-
lebraretur. Hec dei ancilla vidit aīam eius
corā deo stantē & in veste eius totius congrega-
tiōis, quā ipse fundauerat ymagines pulcherri-
me apparebāt, tā earū, que iā i celestibus regnāt
quā earum, que illuc sunt peruenture. In coro-
na quoq; eius tot aureos flores habebat, quorū
eodē cenobio aīas fuerat deo lucratus. Due ēt
abbatisse, que idem cenobiū rexerāt, vna a dex-
tris alia a sinistris eius in gloria stabāt, qbus do-
minus verbis valde dulcibus gratias egit, q̄ de

quibus sibi commissis nulla vnq̄ perisset. Ista vero, q̄ hec videbat, dixit ad dñm. Et vnde mi dñe pmetuit hec aīa, vt hanc volūtātē tā grandis & tibi tā laudabilis operis sibi inspirares? Respōdit. Benigni cordis erat, & homo beniuolentie, & qcqd peccauit, nō tamē neqter aut malitiose fecit, ideo hāc viā salutis illi mea sapiētia adiūnit. Multū enī cōplacet beniuolum cor mihi, & valde aggrauat aīam peccatū, quod per nequitia ppetratur. Et quia hoc nō pro fauore hominum, sed pro honore meo & ad aīe sue salutem monasteriū instituit & congregationē valde dilexit, speciali quadam proprietate singulorum merita sibi vendicauit, & de bonis eorum quasi de suis exultat.

De anima beati comitis.

CUm felicitis memorie dominus. B. comes obiisset, sequēti die hec virgo deuota in oratiōe posita, vidit aīam ipsius coram pedibus domini iacentē & vberime flentē, pro eo qđ in infirmitate positus magis timore penę quā dei amore penituiſſet, nec lachrymas amoris vnq̄ i terris effudiſſet. Cuius miserie illa plurimū cōpatiēs orabat dñm, quatenus oēs amaras & inocentes lachrymas, quas vnq̄ in terris effuderat, eius aīe in remediū & in supplementum donaret. Quod dū pius dñs dignāter feciſſet, aīa illa plurimum est gauisa. Illa autē dixit ad dominū. Mi dñe cur aīam istius tā immatura

morte assumplisti, utpote, quā tam bonū sortiris
spiri, multa si vixisset bona fecisset? Et dominus.
Scis ne inquit quia bona opa, que fiūt ab existen-
te in mortali crimine, quasi nullius sunt valo-
ris. At illa dixit, & quid hoc perficit, quod eius bonita-
tem, eius virtutes, morūque venustatē modo cō-
memorātes, ita nimis extolluntur? Qui respō-
dit. Quotiēs insignia virtutū eius ac vite inno-
centiā recitātes collaudāt, totiēs sancti singula-
rē mihi pferūt laudē, pro naturalibus virtuti-
bus, quibus animam illā decoravi. Insuper & anima
ipsa licet nōdum sit in gaudio, quotiēs homi-
nes ī terris de ipsa bōa loquūtur, totiēs me gau-
dens collaudat. Post infra tricesimū eiusdem cō-
missa pro eo ī capella, vbi sepultus erat, celebra-
retur, & sacerdos euangelii legeret. Vidit dñm
stare versus sacerdotē, & oīa verba, quā dominus
locutus fuerat in euāgelio, quasi radios fulgen-
tes ipsum trāsire sacerdotē, & ait dñs. Oīa verba
que locutus sum in terris, eiusdē sunt efficacie,
& eādē quod ex ore meo pdeūtia operata sunt vir-
tutē, in quolibet ea deuore proferēte pficiūt, quā
verba mea, nō vt hoīum verba, trāsēūt, sed sicut
ego eternus sum, ita & verba mea in eternū ha-
bent effectū. Cū vero offertoriū cātaretur, dixit
dñs. Oblatio fidelīū quā sacerdos gaudens non
amore pecunie, sed pure pro animarum salute susci-
pit, & mihi libēs offert, multū proficit anima-
bus. Tūc vidit animam defuncti circa altare eūtem.

& cantantē. Scio dñe, quia morti me tradidisti
ad salutē & gaudiū & consolationē aīe mee. Et il
la. Quis te iquit cātare docuit? Respondit. Oīa
que ad laudē creatoris mei ptinent, scio. At illa.
Habes ne aliquā penā? Respōdit. Nullam, nisi
qd amātissimū deū meū nōdum video, quē tan
to desiderio cernere cupio, q̄ si oē desiderī, qd
vnq̄ in terris aliqs ad deū habuit, homini esset
vni ifusum, in cōparatiōe desiderī mei quasi ni
hile esset. Tūc illa. Quomodo hoc verū est, cum
multi beatorū inestimabili desiderio deū anhe
lauerint? Respondit. Quousq; aīa corporis mo
le grauatur necessitatibus corporeis, totiēs īpe
ditur, nūc comedēdo, nūc dormiēdo, nūc aliud
faciēdo, nūc cū hoībus conuersando, qd nequa
quā tali ac tanto desiderio fragrare potest, sicut
aīa, que carne soluta & ab omni īpedimēto libe
ra, creatorē suū desiderat īcessanter.

Item de eodem.

Mense tertio post obitū predicti comitis,
aīa eius iterū huic xpī virgī apparuit,
& duo splēdidi iuuenes ducebāt aīam
eius, eratq; idutus grisea tunica & desup sorco
rio, ī quo militarē suscepāt habitū, & ait virgo.
Cur hac laycali veste indueris? Respondit. Ma
ter mea tā laudabiliter, & mihi tā gratanter ip
sam expēdit, q̄ propter eā videor vti illa. Aliā
& etiā bene & pficue dispersit, tamē hanc ma
gis vtiliter pre ceteris. Rogo ergo, vt matri mee

& oībus amicis meis regrati eris, p̄ eo q̄ tā bē-
gne & amicabiliter erga me egerūt. Et illa. Cur
grisea veste vestiris? R̄ndit. Cū eſſe in extremis
poſt dominici corporis p̄ceptionē ītegra volun-
tate p̄poſui, q̄ ſi viuerē, xp̄i miles fierē. Cui vir-
go. Quid maxime tibi p̄fuit? Reſpōdit. Miſſarū
celebratio, elemoſynarū largitio & pura oratio,
que de corde puro & a peccatis mundo proceſ-
ſit. Et illa. Qui ſunt iſti iuuenes? R̄ndit. Vnus
eſt angelus, cui a deo ī terris etā cōmiſſus, alius
eſt de choro illo, in quē ſum deferēdus.

De anima cuiuſdam infantule.

Matrona q̄dam filiā ſuā nondū natā deo
cōſecrare diſpoſuerat, ita vt ſi dū naſce-
retur, puella eēt, ipſam xp̄o deſpōſaret,
ſed īfra ſecūdū annū puella defuncta eſt. Cuius
aīa famule dei ī ſpecie virginis pulcherrime ap-
paruit ī dura veste roſei coloris, & deſup aureo
pallio niueis lyliis mirifice adornato. Dixitq̄
ad puerū. Vnde hec tibi tāta gloria? Reſpōdit.
Dñs ſua benignitate hec mihi cōtulit. Hec ru-
bea veſtis ſignificat, q̄ naturaliter etā amās, au-
reū vero paliū religiōis designat habitū, quem
mihi cōtulit, pro eo q̄ mī mea religioſam vitā
me ducere delegauit. Sup quo dum illa mirare-
tur, tale a deo accepit r̄nſum. Quid miraris? Nō
ne īfantes baptizati aliena fide ſaluātur? Nā ſi
cut mī ſpūalis votū xp̄ianiſſimū pro puero ſpō-
dēs, ſi cōtigerit puerū decedere, p̄ ipſum votum

saluabitur, sic ego i[n]tegrā matris volūtatē pro fa-
cto suscipiēs oīa bōa, que desiderādo huic pue-
ro optauit, in ipso remuneraui. Tunc illa dñm
regiuit dicēs. Et cur amātissime tā immature
puerū assumpsisti? Respondit. Tā amabilis pu-
er erat, qđ ei viuere in terris nō expediebat. In-
sup eius pater votū matris irritasset, & eū in se-
culo reseruasset. Post hec cū pro aīa cuiusdā do-
minū exorasset, taliter dñs ipsam est allocutus.
Bibe de medulla cordis mei gaudium ex parte
omnium pro te orantium.

De futura resurrectione hominis.

IN missa cū audiret legi in euāgelio. Et tertia
die resurget, p[ro]cidit in terrā deo gratias agēs
pro hoīs resurrectōe & glorificatiōe futura.
Et ecce vidit in capella, in qua erat orans, tria
corpora pulcherrima, q̄ corā altari erāt sepulta
de sepulchris se erigere, extēsis in celū manibus,
quasi deo gratias agere. Corda vero corū erant
decorata gēmis p̄ciosis & miro modo quasi lu-
dēdo mouebātur de bonis operibus & virtuti-
bus, quas in corpe p̄fecerant exultātes, & agno-
uit a dño, q̄ in resurrectione futura corpus se-
pries sole clarius erit, & aīa sepius clarior cor-
pore, velut vestimētū corpus suū reīduēs p̄ oīa
mēbra corpis velut sol p̄ cristallū lucebit, & sic
fulgebūt in celesti habitaculo corpore simul &
aīa sine fine. Post hec audiuit a dño, sicut obe-
diui patri meo, sic adhuc obediētibus obedio,

qui hic voluntatē suā cohibēt pp me, ipsi post
hāc vitā singlari libertate & delitiis ī me ppetuo
delectabunt, egoq; vicissim ī eis speciali mō vo-
lo delectari, ita vt oībus q ī celo sūt, notū sit, quā
gratū mihi sit obsequiū, hoīem per verā obediē-
tiā, propriā deserere voluntatem.

De animabus Salomonis Sansonis

Origenis & Traiani.

Rogata a quodā fratre, dñm ī oratione
requisiuit, vbi nā essent aīe Sansonis,
Salomōis, Origēis & Traiāi. Cui dñs
Quid misericordia mea cū aīa Salomonis fece-
rit, volo hoīes latere, quatenus carnalia pctā ab
oībus magis deuītetur. Quid ēt pietas mea cū
aīa Sāsonis egerit, volo esse ignotum, vt hoīes se
de inimicis vlciſci amplius pertimescāt. Quid
vero bēignitas mea cū aīa Origēis effecerit, vo-
lo esse absconditū, vt nullus ī sciētia sua cōfidens
audeat eleuari. Quid īsup de aīa Traiani libera-
litas mea iusserit, volo hoīes ignorare, quatenus
fides catholica ex hoc magis extollatur, quia hic
licet oībus polleret virtutibus, xpīana tamen fi-
de atq; baptismo carebat.

De aīabus liberatis a penis per eius orones.

In die cōmemorationis aīarū fideiū cū esset
orans pro fidelibus defunctis, īpediebatur
multū cogitationibus de quodā hoīe quē
ſciebat esse ī statu nō bono, & ecce vidit dñm
quasi pēdentē ī acre ligatū manibus & pedibus,

& sibi dicēte. Quotiēs hō mortaliter peccat, tot
tiēs ita me ligat & tā diu me ligatū tenet, quam
diu ī pēto perseverat. Post hec iterū apparuit ei
dñs quasi iuuenis speciosissimus mire decora-
tus. habens ī pectore tria ornamenta velut tria
monilia speciosa. Per primū significabat eternū
desideriū, quo deus circa aīam iugiter fragrat.
Per secundū amor diuini cordis eius, quo semp
diligat hominē, licet hō tepescat & nihil amoris
sentiat, tamē amore eius diuini cordis fragrās &
imutabilis gratia se perseverat. Per tertiū expri-
mebatur delectatio cordis dei, de qua dicitur, de-
litie mee esse cū filiis hominū, assumensq; aīam
eius, pduxit eā ī ortū amenissimū, qui erat situs
ī aere vicinus celo, ī quo erat multitudo aīarū,
que omnes ad mēsam magnā ī aquilonari par-
te cōsederunt. Dñs aut per se ipm dignissime ac-
cedēs ministrabat illis, omniaq; verba illa, que ī
choro ad vigilias & omnia, que per vniuersam
ecclesiā p aīabus illa die fiebāt, quasi diuerla fer-
cula illis apponebat, & velut pocula varia ppi-
nabat. Cū cantaretur versus, si que illis sint dñe
&c. Dixit ad dñm. Mi dñe quid hec verba illis
profunt, cū sint in magno gaudio? Tūc aīabus
secordibus apiētibus se, vidit ī corde cuiuslibet
quasi vermē, qui caput in modū canis habebat
& quattuor pedes corrodes īcessanter corda ear-
rū & vnguibus torquens. Hic vermis ppria erat
cōsciētia cuiuslibet, qui ideo faciē canis pretēde-

bat, quia fidele animam est canis & conscientia semper
corrodit & arguit animam, pro eo, quod dulcissimo &
benignissimo deo suo infidelis erat, nec ad eum abs-
que impedimento post mortem meruit euolare. Per an-
teriores pedes exprimebantur omnia opera, que ho-
mo facit contra precepta dei, quibus promeretur
post mortem cruciari. Per extremos pedes figura-
batur omnia desideria mala & vie puerse, que animam
a deo suo elongarunt. hic vermis erat habebat cau-
dam longam, quorundam erat lenis & plana, quorun-
dam vero hispida & hirsuta. Per hanc caudam nota-
batur fama, quam reliquerat in terris, que enim bo-
nam famam reliquerat, earum cauda erat lenis, & ex
hoc quod habebat remedium. Que autem malam famam
post mortem reliquerat, earum cauda erat hispida &
retorta, crucians animam vehementer. Hic vermis
nunquam moritur, nec anima inde liberatur, donec in-
treat in gaudium domini sui. Tunc totis viribus illa do-
minum exorabat, quatenus animabus illis plenam re-
missionem tribueret, & ad sue claritatis gloriam as-
sumeret. Et ecce omnium vermes cadentes moriebantur,
& anime cum magna exultatione, ad celestia gau-
dia euolabant. Post hec assumpsit eam ostendens illi
purgatorium, in quo diuersa vidit tormenta. Quas-
dam enim animas vidit velut de igne exeuntes combu-
stas & deformes, pro quibus dum & ista orasset, con-
tinuo de penis liberate, quilibet formam & habitum
suum qualis fuerat in terris recipiebat, & in ortum illud
de quo priores anime sunt erepte, cum gaudio transmi-

grarunt. Post hec cū dñm rogaret, quid aīabus
sit faciendū, vt citius absoluātur? Respōdit. Dñs
Legite orationē illā, que dicitur fons viuus. Bñ
īmaculati cū oratione sibi ascripta, & magnū
adiutoriū inde sentiēt & iuuamē.

Qualiter p aīabus pficue sit orādū.

CVm die quadā scrō cōmunicasset deo il
lā predignissimā hostiā p aīarum libera
tione, vt esset oīum peccatorū remissio &
negligentiarū suppletio. Dixit ad eā dñs. Lege p
eis vnū pater noster ī vnione ītentionis, sicut de
corde meo illud tradidi hoībus legēdum. In his
verbis diuinitus ītellexit, q̄ tali ītentione legere
deberet. In hoc verbo Pater noster qui es ī celis
ītēderet desiderare īdulgeri aīabus, qđ tā colēdū
& amādū patrē, qui sola dignatiōe ipsas tali ho
nore sublimat, vt filii dei nominētur, & q̄ ī tan
ta reuerētia nō dilexerunt, nec honorē debitū in
pēderunt. Insuper pētīs suis toriēs irritauerunt
& a corde eorū, qđ ī habitare & ī quo regnare vo
lut ī celo suo disposuerat, sepius piecerunt, orās
ī vnione amorose penitētie & sc̄ificationis, quā
īnocēs frater ē eorū xp̄s yhs p̄ eis p̄soluit, vt amo
rē cordis ip̄ius cū reuerēdissimo honore, quē illi
ī humanitate exhibuit, suscipiat ī huius delicti
supplemētū. Sc̄ificetur nomē tuū, ī supplectio
nē, q̄ nomē dei & tāti patris sui nunq̄ digne ve
nerati sunt, & sepe ī vanū illud assumpserūt, sed
per raro eius nominis memoriā ītēte cogitauer

runt, & etiā nomine illo dignissimo, quo xpiani
a xpo sunt denominati, male viuēdo idignos se
fecerunt, desiderās vt suscipere dignetur illā per
fectissimā sc̄titatē filii sui, qua eius benedictū no
mē predicādo extulit, & i oībus operibus sue hu
manitatis honorauit. Adueniat regnū tuū, hoc
irēderet idulgeri aīabus, q̄ regnū dei imo ipm
deū, i quo solo vera requies & gaudiū sempiter
nū est, nunq̄ tā feruēter desiderauerunt, nec dili
genti studio quesierunt. Orans quatenus de
sideriū sc̄ssimū filii sui amantissimi, quo eas sui
regni voluit esse coheredes, suscipiat pro oī tor
pore, quē ad queq̄ bona habuerunt. Fiat volun
tas tua, q̄ voluntatē dei sue voluntati non pre
tulerunt, nec i oībus dilexerunt. Orās vt vnionē
dulcissimi cordis filii sui ac p̄mptissimā obediē
tiā, qua extitit obediēs vsq̄ ad mortē, suscipiat
i emēdationē totius iobediētie ipsarū. Specialit̄
cognouit i illo fiat voluntas tua, sp̄uales multū
deliquere, qui voluntatē suā praro deo ad ple
nū offerunt, i super oblatā multotiēs auferunt &
pernecessariū esse eis, vt in hoc verbo specialiter
corū mētio fiat, q̄a p̄ hāc negligetiā post mortē
valde a deo elōgātur. Panē n̄m quottidianū, q̄
illud prenobile sacramētū & eis tā perutile nūq̄
tāto desiderio deuotione & amore sumpserunt
& multi se idignos effecerūt, & plurimi raro aut
nūq̄ sunt cōsecuti. Orās deū patrē, vt suscipiat
illū feruētissimū amorē, iestimabile desiderū p

magnā sanctitatē ac deuotionē Xpi filii sui, in
qua hoc superexcellēs donū nobis donauit. Et
dimitte nobis debita nostra. In hoc verbo desi-
deraret dimitti eis oīa peccata eorū, que in septe
criminalibus & ex eis pdeūtibz cōmiserūt, & q
ī se peccātibz nō dimiserūt, nec inimicos suos
dilexerūt. Orās deū quatenus suscipiat charita-
tiuā filii sui orationē, quā pro inimicis suis ora-
uit. Et ne nos inducas ī temptacionem, q vitis
& cōcupiscētiis nō restiterūt, sed totiēs dyabolo
& carni cōsenserūt, multis malis se spōte īplicā-
tes. Orās vt glōsā xpi victoriā, qua mūdū & dya-
bolū vicit cū tota cōuersatione, eius scīssima ac
vniuersis laboribus & passionibus, aīabus ī sup-
plemētū totius negligētie cōferre dignē, liberās
eas ab oībus malis & ad regnū glorie, qd ipse est
pducatur amē. Hāc orōnē cū ītētiōe tali plegisset.
vidit copiosā multitudinē aīarū cū maxima hy-
laritate p sua liberatiōe grās deo referre. Legerat
aliquādo quinq; pater noster sanctissimis Xpi
vulneribus p quodā mortuo secundū morē no-
strū, quos statim, vt aliquis mortuus fuerit nū-
ciatus, legere solemus, & desiderabat scire, qd aīa
inde remediū haberet. Cui dñs. Aīa ex hoc quin-
q; bōa cōsequitur. Angeli enī a dextris eius mi-
nistrāt ei ptectionē, a sinistris, cōsolationē, aī-
spem, retro, cōfidētiā, supra, celeste gaudiū. Item
dixit dñs. Quicunq; pro aliquo mortuo cōpas-
sionis siue charitatis affectu intercedit, particeps

erit omniū bonorū que sunt pecclesiā p illo de-
functo, & die exitus sui oīa sibi parata inueniet
ad remediū aīe sue & salutem.

De inferno & purgatorio.

ORante ea aliquādo. vidit sub terra infer-
nū apertū & ī eo īfinitā miseriā & horro-
rē quasi serpētes & bufones, leones & ca-
nes & oīum ferarū atrocīū species se se inuicē cru-
dissime dilacerantes. Tunc illa dixit. Qui sunt
hi miserrimi? Cui dñs. Isti sunt inquit, qui nunq̃
vna hora dulciter recordati sunt mei. Vidit etiā
purgatoriū, vbi tot genera erāt penarū, quot vi-
tiis aīe se subiecerāt ī hac vita. Qui enī hic super-
bi fuerāt, ī purgatoriis de lacu ad lacū īcessanter
cadebāt. Qui vero regulā & obediētiā pfessam
nō tenuerāt, ibi velut mole depressi & icuruati ī-
cedebant. Qui gula & ebrietate deliquerāt, ibi
supini & velut amētes iacebāt esurie & siti tabe-
scētes, & qui carnis desideria perfecerāt, sicut pī-
gues carnes assate per ignē effluebāt. Sicq; p sin-
gulis vitiis, scdm q aīe meruerāt, ī purgatorio
penas luebāt. Sed p his dū ista preces sudisset, co-
piosam multitudinē aīarū dñs liberauit.

Quomodo deus aīam iusti ī exitu replet.

CUm aīa egreditur a corpore, si tā libera
est ab oībus pcīs, vt celi secreta statim p-
meruerit intrare. In pīo egressu aīa illam
felicē deus sic penetrat sua diuina virtute oēs q̃
fesus eius sic replet & possidet, vt ipse sit oculus

quo videt & lux per quā videt & decor, qui videtur. Est etiā aīe auditus, quo audit dulcissima eloquia sua, & quo aīa audit ipsius dei & oīum scōrū cōcētum. Odoratus quoq; aīe est & spiramē spirāse ei sui ipsius dulcedinē, qua aīa in eternum viuificatur. Est ēt aīe gustus, quo suimet dulcedinē in aīa sapit. Itē ipse deus est vox & lingua aīe, qua se ipm in aīa & p aīa plenissime & altissime laudat. Ipse quoq; est cor aīe delectās & iucūdās aīam & fruēs delitiis suis ī aīa & ē cū aīa ī iucūdissima delectatione. Et īsuper deus vita aīe est, vt oē qđ agit aīa, ipse deus ī ea agere videatur, vt il lud īpleatur, eris eis deus oīa ī oībus. Aīabus autē nōdū purgatis, angeli lumē cognitionis ministrāt & sunt eis subsidiū in penis & solatiū. Aīas vero dānadorū ī exitu īplēt tenebre, terror, feros, amaritudo, pena ītollerabilis, tristitia indicibilis, despatio & īfinita miseria, sicq; ī se ipsis sunt vitiare & oī bono penitus destitute. Vt si nunq; in īfernū aut ī potestate demonū deuenirēt, hec tāta mala, quibus in semetipsis replētur essent eis sufficiens cruciatus.

De virtute huius libri

IN missa quadā apparuit dñs ancille sue refectēs corā ea ī solio maiestatis & dixit aīa. Modo licet me totā repleueris & miro modo illustraueris, ego tamē tantilla creatura sum, qđ oīa, que ī te cognosco, & quicquid inde hoībus elucidare valeo, vix tātū est, quātum formica a maximo

maximo monte secū poterit asportare. Tūc re-
cordata est, q̄ de his liber cōscriptus esset, & di-
xit dño. Quid te coegit, vt mihi idignissime &
vilissime talia cōferres? Respōdit. Mea īfinita bo-
nitas, quia si talibus nō te allexissem, tantū ter-
rene cōsolatiōis habuisses, q̄ parū in te habuis-
sem. Tūc illa. Vnde scire possum, si verū est oē
quod de his scribūt, cū ego nō legerī, nec appro-
banerī? Respōdit. Ego sum in corde desideratiū
a te audire, excitādo ad hoc desiderīū eorū. Ego
sum ītellectus in aure audiētiū, p̄ quē ītelligūt,
q̄ audiūt. Ego etiā sum in ore inde loquentium.
Ego sum in manu scribētiū, in oībus coopator
eorū & adiutor, sicq̄ oē, qđ in me & per me veri-
tatē dictāt & scribūt, verū est. Tu etiā totiēs me
rogasti, vt te nō pmitterē spū erroris seduci, vt
iure mee crederes bonitati, scias te ī hoc exaudi-
tā. Vidit etiā de corde dei tres radios tēdētes in
corda duarū psonarū, que hūc librū scribebant.
Per qđ ītellexit, q̄ diuina īspiratiōe & cōfortante
eas gratia hoc opus pagerēt, ita vt laborē, & q̄
qd exide sustinere deberēt, libēter tollerarēt. Illa
vero iterū dixit. Eia dulcissime amator quia ego
īgratissima p̄ tātis dōis tuis, tibi dignas nō retu-
li gr̄as, desidero vt oēs, q̄ hūc librū lecturi sunt, ti-
bi cōdignas p̄ temetipsum p̄ me tātilla gratias
agāt. In hoc enī solū cōsolabor, si tibi laus & p̄-
fectus legētibz inde pueniat. Cui dñs. Omnes
hūc librū legētes, quotiēs me pro dono tibi col-

R

lato p antiphonā. Tibi decus, aut alio quocūq;
modo laudauerit, tot dulcia amoris carmina
in celo mihi in presentia semper venerande tri
nitatis decantabunt.

Quod donū dei ī aliis diligētes simile hēbūt.
Alia vice cū pro oībus hūc librū lecturis
dñm orasset, & qd meriti ex hoc, qd do
nū dei in aliis diligerēt, cōsequerētur, iter
rogasset. Respōdit. Omnes qui hoc donum me
um in aliis diligūt, simile meritū & eandem glo
riam, quā meruerunt illi, quibus hāc cōtuli gra
tiam & ipsi consequentur.

Quod hic Liber sit preuisus a deo.
Quod hic liber vere ex deo sit, & sua fa
uente gratia conscriptus, & quod li
ber spiritualis gratie sit lōge ante hoc
preostentus. Nā illa psona, q̄ hūc librū parti ex
ore eius, cui a deo inspiratus est, parti ex ore si
bi familiarissime conscripsit. Antea tres fere an
nos, talē p somnū vidit visionē. Videbatur enī
sibi, q̄ hec deo digna persona, de qua sermo est
deuotissime cōicaret. Cūq; a cōione sc̄rā rediret
alta voce cepit cātare dicēs. Dñe gnq; talē tra
didisti mihi, ecce alia gnq; sup lucratus sum, &
post hec dixit. Quis vult de melle celestis hieru
salem? Tūc sororibus oībus, q̄ in choro erāt ad eā
accedētibus, singulis de vase, qd habebat, fauū
mellis propinabat. Illa autē psona, q̄ hoc in visu
cōspexit etiā accessit & illa dedit ei bucellā panis

de illo melle ifusam. Quam dū illa manibus te-
neret, miro mō bucella illa simul cū melle excre-
scere cepit, ita vt in panē integrū bucella excre-
sceret, & fauus ille panē itus & foris penetrās ēt
p manus setenēris in tāta vbertate distillabat,
vt sinū eius, & deinde ipsam influens irroraret.
Nec hoc silēdū puto, q̄ cū hic liber magna cau-
tela seruaretur a psonis, q̄ ipsum scribebāt, die
quodā sctō vna ex eis volēs in eo legere, cū vix
aperuisset librū, alia qdā psona in vehementia
dixit ad eā. Eia qd boni hētur in hoc libro? quia
primo vt eū aspexi, cor meū mirā & tā affectuo-
sam sensit cōmotionē, q̄ oīa mēbra mea ptran-
siuit. Merito ergo hic liber nomē spūalis gratie
a deo accepit, qd in figuratā dulcissimi liquoris
p̄mōstratū est, & q̄ corda itruētū se tā facile & tā
suauiter penetrauit. Nihil enī dulcius cōsolatio-
ne diuine gratie, nec aliqd sic aīam afficit & illu-
minat, quantū hec gratia & ad omne opus bo-
num animat & confortat.

Quod opa charitatis ab oī veniali mūdāt.

CVm hec psona se idignā his donis dixis-
set & reputasset, due psonae eius familia-
res hoc p̄ ea supplere cupiētes, tot laudis
carmīa deo p̄solui p̄ ea fecerūt p̄ anthiphonā.
Ex quo oīa &c. q̄ dies vix erat in terris has lau-
des dū ipsa offerret deo in vnione amoris, quo
ex corde ipsius oīa dona p̄fluxerūt. Vidit de cor-
de dei riuū magnū & purissimū cū ip̄etu efflue

re & aīas earū, q̄ hec ex charitate pro ea legerāt
ab oī macula emūdaf. Et ait dñs. Sic oīa charita
tis opa hoīem ab oī veniali peccato purificant,
sed mortale peccatū, q̄a aīe more picis fortiter
inheret, cōfessione & maiori cōtritione aboleri
oportet. Oīa ēt charitatis opa in corde meo, ve
lut thesaurū mihi spāliter dilectum reseruo, do
nec ille, q̄ ea operatus est, ad me veniat, & tunc
ad cumulum meriti & glorie eius ea sibi reddo.
Nec in hoc sue familiari fuffecit, q̄ ipsam i xp̄o
valde diligebat, sed hāc negligētiā eius p ea cu
piēs ad summū cōpleri, quia altius nō poterat,
tot missas, q̄ annorū erat. f. Bñdicta sit sc̄ta tri
nitas in laudē semp venerande trinitatis a reli
giosis fratribus & deuotis sacerdotibus pro ea
fecit celebrari.

Qualiter hō p hac psona deo gfas agat.

Q Vedā deo deuota pro hac psona gfas
agēs, audiuit dñm dicentē. Dilectrix
mea p qua sepius gfas agis, iter alia
virtutū insignia in his mihi p̄cipue cōplacuit. s. l.
pfecta abrenūtiatiōe suimetipsius. Secūdo i vo
lūtatē sue cū mea pfecta vniōe semp enī volu
it meā pfici voluntatē, & opa mea oīa, siue iudi
cia sibi placebāt. Tertio qd̄ erat valde cōpatiēs
auxiliū & solamē miro affectu ip̄edens tribula
tis. Quarto qd̄ p̄ximū suū oīno sicut semetip
sam diligebat, nūq̄ enī in tota vita sua p̄ximo
fecit malū. Quinto q̄ pacificū & trāqllū cor ha

buit, nūq̃. n. i corde suo aliqd imorari pmisit, qđ
meā i se requiē turbare posset. Oēs ergo q mei cā
eā diligūt, dulcius i fluā & suauiori familiaritate
ad me trahā. Oibus ēt q mihi laudes p ipā siue
grās referūt & mihi cōgratulādo fauēt, q talē eā
elegi & pfecti qcqd in ea sibi maxie placuit, dabo
illis. Insup quod mihi i ea magis cōplacuit, ēt
illis supaddā. In extremis quoq̃ eius, cū eam as
sumpsēro, qui tunc cum deuotione & desiderio
corda sua ad grām meā preparāt agentes gra
tias p impēsis illi bñficiis secundū q desiderat
dabo eis. Tunc illa dñm requiuit dicēs. Et qbus
mi dñe modis tibi gratias & laudes pro ea refe
re debemus? Rñdit. Gratias mihi agite p oibus
q vnq̃ in ea pfecti bonis, & adhuc facio & in eter
nū sum facturus, spāliter pro excellenti delecta
tiōe & amēnosa rege, quā habui in ea, pro deli
tiosa iñluitione, qua in eā declinabā, pro sancta
operatione spūs mei in ea & pfecta fruitiōe, qua
delitiis meis in ea pfruebar.

De futura resurrectione mortuorū.

IN anniuersario cuiusdam, cum ad vigilias
Rñsoriū Redēptor meus uiuit, cātaret. Vi
dit aīam eius iēssabili gaudio & delectatio
ne dñm yhim amplexantē & eadē verba dulcissi
me decātantē, agnouitq̃ diuinitus, q aīe in ce
lis iēstimabili gaudio de xpī hūanitate exultāt,
& quotiēs in terris hoīes iēte hec verba vel ali
ud qđ de futura corpi resurrectione cantāt, statim

R. iii

indicibili resultāt gaudio, vidētes ipsam verita-
tē in glorificata xpī humāitate certi, q̄ ipsi etiā
resurgāt, orātq̄ pro his, q̄ hic psallūt in terris, vt
illā felicitatē etiā ipsi digne conseq̄ mereantur.
Agnouit etiā q̄ dū hō hec verba deuote pfert,
eisdē p̄ fidē corpus suū sc̄tificatur, vt dignius
hac gloria perfruatur.

De redēptiōe captiuorū.

I Tē dixit ad eā dñs. Qui pro captiuis siue in
corpe, siue in peccatis p̄ficue voluerit ora-
re, oret me p̄ amorē, q̄ me in vtero virginis
nouē mēsis captiuauit. Secūdo q̄ p̄anis & fa-
scia cōstrinxit. Tertio q̄ me vinctū in manus
piorū tradidit. Quarto p̄ vīcula q̄bus me iudei
tradiderūt vīctū in manus iudicis. Quinto cū
ad colūnā fui ligatus in flagellatiōe. Sexto cū
cōtēptus fui clauis cruci affixus. Septimo cū in
syndone iuolutus mortuus, & sepulcro fui inclū-
sus, quatenus p̄ amorē, q̄ in oībus his me vīctū
tenuit, liberem hominem illū ab omnibus vīcu-
lis suis, siue peccatis.

Qualiter eā dñs yhs matri cōmēdauit.

C Vm vice quadā euāgeliū. Stabat iuxta
crucē & c. legisset, in affectu mentis dixit
ad dñm. Cōmēda me o dñe matri tue sicut
dilectū tuū Ioannē cōmēdaſti. Statī dñs an-
nuēs votis eius, eā in manus matris tradidit di-
cēs. Cōmēdo tibi o mater hāc aīam, vt vulnera
mea, & sicut me si vulneratus, corā te iacerē cur-

rare & lenire velles, sic eā sollicita foueas & cōso-
leris in oībus penis suis. Cōmēdo eā tibi, vt p̄ci-
um mei ipsius, vt memor sis, quanti p̄ciū eā estī
maui, cū p̄ amore eius nō recusauī mori. Cōmē-
do etiā eā tibi, sicut illud in quo reposui oē dele-
ctamētū cordis mei, iuxta illud. Delitie mee esse
cū filiis hoīum. Tunc aīa, o dñe hoc idē oībus te
desiderātibus vis facere? Qui respōdit. Etiā, nō
enī p̄sonarū acceptator sum.

De laudabili cōuersatiōe huius virgīs.

Sfficere iā volumus nec vltra procedere, li-
cet multa possemus addere, ne ipsa p̄lixita-
te aut multiplicitate in fastidiū legētibus,
qd absit, verratur. Tāta ēt p̄termisimus, q̄ hec
q̄ scripta sūt, pauca respectu eorū, q̄ obmisimus
videātur. Hec autē ad dei solius gloriā & p̄ximī
vtilitatē p̄tulimus, q̄a idignū putauimus, si vti-
lia nō tātū nobis, sed adhuc futuris silētio tege-
rētur. Sed quia ipsius venerāde p̄sone vitā & cō-
uersationē laudabilē & vere imitabilē minus de-
scripsimus, libet saltē in fine aliquāliter eā cōmē-
dare, vt & eā imitari cupiētibus formā reliqua-
mus. Venerabilis siq̄dē hec persona virginitatē
quā a septimo anno deo vouerat & cordis mū-
ditiā in tāta diligētia custodiebat, & ab oī p̄ctō
ab īfantia sic cauebat, vt etiā duo cōfessores eius
testarētur, nūq̄ tāte īnocētie & tā mundi cordis
hoīes se exptos sicut istā & sororē eius dñam ab-
batissā. Vñ cū ītegrā cōfessionē fecisset, maximū

eius penā, qđ in pueritia se dolēter memorabat
fecisse, hoc erat, qđ vice quadam dixit se furē vi-
disse in curia, cū nō vidisset, nec aliud mēdatū
sciēter & spōte sua se recolit ppetrasse. Ergo non
īmerito virginibus iā agnū sequētibus cōpara-
bitur, qđ & ipsa agnū quocūq; ierit, pfectissime
segrur, qppe cui nec defuit humilitas, qđ ipsam
ad eius glorie celsitudinē subleuet, nec virginali
castitas, p quam ei familiarissime & dulcissi-
me societ. Religiosis pñibus non incōgrue simi-
latur, qđ pro xpī amore mūdū cū suo despexit
flore. Et tantā paupratē amplexata est, vt neces-
saria sua habere noller. Coacta enī p obediētiā
vnū tātū pepulū habuit, cetera vilissimi pāni-
culi erāt & tunicas valde cōcisas & vndiq; repā-
ratas portabat, cū tñ qcqd voluisset, sufficiēter
habere potuisset. Cetera oīa ad religionē ptinē-
tia pfectissime habuit. s. pprie volūtatē abdicā-
tionē, suimet deiectionē, obediētie prōptitudi-
nē, oñonis & deuotiōis studiū, lachrymarū vber-
ratē, sedule cōtēplatiōis, fruitionē, semetipam ī-
tātū abnegauerat oblitāq; sui in xpō sic absorta
erat, vt sicut de sctō Bernardo legitur, sensibus
exterioribus parū vteretur. Vnde sepe putrida
oua nesciēs comedebat, donec a p̄xime seden-
tibus & odorātibus est cōpertū. Similiter aliquñ
carnes nesciens comedebat, donec p̄ risum alio-
rū ad se rediēs, qđ fecerit, recognouit. Doctrinā
in tāta habundantia effundebat, vt ei similis in

nostro cenobio nō surrexerit, nec vt timemus
heu surrectura erit. Vbiq; enī sorores se circa eā
velut p̄dicatōrē verbū dei audire cōgregabāt.
Oīum refugiu & cōsolatrix erat, & singulari do/
no hāc grām habebat, vt hoīes secreta cordis sui
ipsi fiducialius aperirēt, & quā plures a suis gra/
tiaminibus se p̄ eā ereptos nō solū itra claustrū,
sed ēt exterius & de lōge veniētes religiosi & secu/
lares, nec ab hoīe vnq; tātū cōsolatiōis, sicut ab
ista se iuenisse dicebāt. Tātas oīones dictauit &
docuit, q̄ si ī simul scriberētur, psalterii excede/
rēt quātitatē. Doloribus & īfirmitatibus tā con/
tinue vexabā, vt nō īmerito martyribus socie/
tur. Insup multis castigationibus p̄ p̄tōribus
semeripsam affligebat. Deniq; vice quadā ante
quadagesimā cū populū cātibus lasciuientē au/
disset, zelo dei & cōpassionis affectu nimis īnat/
descēs, vt saltē aliquā deo facerēt emēdatiōē, te/
stas vitrorū & alia instrā acuta ī lecto suo cōpo/
suit, & ī his se piicēs tā diu se volutabat, donec
cute cōfracta & tota vulnerata sanguine flueret,
qd̄ pre dolore nec sedere nec iacere valebat. Cir/
ca dñi nostri yhu xpī passiōē miro ferebatur af/
fectu, vt raro de ipsa sine lachrymis loqui pos/
set, & sepius cū de ipsius dñi passiōe siue amore
loqueretur, tāto feruore succēdebatur, qd̄ facies
eius & manus ī modū decocti cācri apparerēt.
Vnde credimus eā multotiēs sanguinē suū spā/
liter ī xpī amore fuisse. Hec ēt deuota xpī disci-

pula tā familiariter deo fuit vnita, oēmque volū-
tatē suā sic deo obtulerat, qđ ipsa retulit, postq̃
professionē fecit, ī vlla vnq̃ realiter volebat, quā
deus fieri disponebat. Mira suauitate in verbis
euāgelicis pascebatur, & tāta dulcedine afficie-
batur, vt sepius cū illud ī choro legeret, ī tāta iu-
bilationē verteretur, qđ finire nō poterat, qñq̃
pene exanimis reddebat, & tā feruēter illud lege-
bat cōtinue, vt audiētes in deuotionē excitaret.
Similiter dū in choro cātaret, ac si tota arderet
toris viribus deo itēdebat. Vñ qđ faceret nesciēs
mirabiles qñq̃ gestus p̃tēdebat mō expāsis ma-
nibus, modo ī altū eleuatis, qñq̃ ēt velut ī extra-
sim versa, ēt trahētibz & mouētibz eā, nō sen-
tiebat, aut vix ad se redibat. Spū ēt p̃phetico cla-
rēs qñq̃ hoībz, q̃ eis futura erāt, certissime p̃di-
cebat. Iā vero qđ amplius dicemus? Nunqđ nō
angelicis spiritibus valebit eq̃ri? qbus ēt ī terris
tā amicissimo federe copulata erat, vt eorū pre-
sentia raro careret, que ēt singulorū ordinū offi-
ciū ī aliquo exercuisse videtur. Angelorū deniq̃
quorū p̃priū officiū est ministrare, bene cōgruit
ei, que officiosa charitate & dulci societate mise-
ris affectū ministravit cōpassiōis, p̃cōribz sub-
sidiū oīonis, negligētibus admonitiōē corre-
ctionis, ignorātibus verbū instructionis. De istis
mis maxima illi erat cura, ita qđ nūq̃ ī tātū pos-
set occupari, qñ eas quottidie singulas visiteret
& siquid vellēt, sollicite it̃rogaret. Propriis ēt

maibus eis misterium exhibens tam ad recreandum quam
ad pausandum & infirmitate adhuc se
ad firmas portari faciebat, & aliquando non potens lo
qui gustu & nutribus tam fidelissimum eis predebat
compassionis affectum, ut plurimas ad fletum commo
ueret. Ad quolibet vilia opera & maxime ad com
munes labores sororibus se frequenter socia
bat, quandoque prima imo sola laborabat, quous
que subditas induxit vel magis exemplo aut blandis
verbis ad se iuvandum allexit. Ipsa et more archa
ge lorum, multorum internum ad deum fuit & eorum pia
ad ipsum interuentrix. Virtutibus quoque assimilaba
tur, quia virtutum omnium preclarum fuit exemplar. In
ter potestates et non immerito reputabatur, cui om
nis potens maiestas se toties in potestate dedit, & que
super demones tam potens effecta est, quod ipsi cunctam
alteri persone per visum conquesti sunt dicentes, quod
eius meritis & oratione quotidie anime fidelium a pote
state eorum tolleretur. Cum precipatibus et in re ob
tinet locum, que velut princeps militie cum sorore
sua venerabili domina abbatissa omnia monasterii tam in
teriora quam exteriora sapientissime & ordinatissi
me gubernabat. Dominationibus insuper non incongrue
sociatur, quia domina affectuum & actuum suorum fuisse
probat. Dominebat siquidem cordi suo omni custodia illud
servando. Dominebat opibus suis ipsa prope deum exercen
do. Ipsa est pretiosissimus & deliriosissimus dei thro
nus per severissimam & mundissimam mentem suam duci
potest, quod dei gratia plena omnibus a se querentibus, quam vivere

& se regere deberēt, quasi ex ore dei ī ea sedētis, qđ
facere deberent, īdicabat. Cherubin quoq; simi
lať, que totiēs ipsi fonti sapiētie īmersa & lumi
nis abyssum penetrās, velut sol refulgēs ī tēplo
dei sciētia & doctrina oēs ad se veniētes illumīa
uit. Sicut enī ipsa nobis retulit super psalmos, &
quicquid cātabat siue legebat, sepe spālē intellex
it, dñs sibi dabat, & que ante nō cogitauerat, ī
tellexit. Similr seraphin cōueniētissime & dignis
sime hec virgo angelica equabatur, q̄ ipi amor
ri, qđ deus est, totiēs īmediate vnita eiusq; igneo
cordi tā amantissime īpressa vnus cū eo ignitus
spiritus est effecta. Valde nanq; gratiosa erat in
loquēdo de deo maxime de charitate, & tā feruē
ter loquebatur, vt audiētes valde attēderēt. Vnde
cōgrue de ipsa dici pōt, qđ verba eius cū ver
bis helye, quasi facula ardebāt. Vnde feruentissi
ma fuit ī charitate & deuotione ad deū, sūma et
pietate & sollicitudine ad pximū, prima ī humi
litate & afflictione ad se ipsam. Tranquillissime
mētis extitit, & tā liberū & exoccupatū cor a cu
ristēpore ořonis habebat, vt multotiēs ab ořo
ne ad fenestrā vocata siue ad alia negotia, statim
vt rediit, eādē puritatē deuotionis, quā ī ořone
habuerat, reinuenit. In īfirmitate sua ita mitis
& benigna erat, & tā hilaris & patiens ad oīa, vt
oēs ad se veniētes & sibi ministrātes letas redde
ret & iucundas, & oēs angeli nō cessabant p ip
sius patiētia dñm collaudare. Nūq̄ ē sic male v

luit, quin fieret alacrior ac si nil pateretur, cū ali-
quē sermonē vel ēt verbū de deo audiret, nunq̄ i-
ueniebat ociosa. Aut erat semp vtiliter māibus
operās aut orās, aut docēs aut legens. Hec pau-
ca de lande conuersationis eius descripsimus di-
gnū iudicātes eā coeq̄ri oībus scīs, quibus ēt in
terris tā familiarissime sociata erat, vt eorū pre-
sentia freq̄ntissime specialr ī festis frueretur. Sed
nulli absurdū videatur, si nostri tēporis, ī quos
fines seculorū, imo feces oīum viriorū & tedia
oīum bonorū deuenerūt, vnū oībus coequaui-
mus scīs. Cū br̄s Gregorius, sup ezechielem di-
cat, qđ deus de die ī diē maiori cognitione illu-
strare, & secreta sua eis amplius reuelare dignat̄.
& p̄cessu t̄pis sciam spūaliū augeri, introducēs
auctoritatē danielis p̄ph̄e de vltimo t̄pe dicētis,
p̄rāsibūt plurimi & multiplex erit sciētia, dicit
ē sic. Moyles plus q̄ Abrahā, p̄phete plus quā
Moyles, apostoli plus p̄phetis cognouerunt, si-
cut & dauid de se testatur dicēs. Sup oēs docētes
me & super senes intellexi. Legitur ēt in vitas pa-
trū, qđ scī patres de vltima generatione p̄pheta-
bāt dicētes. Hoīes tunc tēporis fore negligētes.
Sed ramen qui inter eos perfecti fuerunt, super
nos & patres nostros quales habemus meliores
erunt. Deo gratias.

Oratio beate Methildis.

Benedicam dñm patrem oīpotētem in oī
tēpore, semper laus eius in ore meo. In

dñō nostro yhu xpo filio eius laudabit aīa mea,
audiāt māsueri & letētur. Magnificate mecū do
minū nostrum spūm sanctum, & exaltemus no
men eius in idipsum, alleluia. Sit nomē dñi no
stri yhu xpi benedictum & nomen gloriose vir
ginis Marie matris eius & nomina omniū san
ctorū in eternum & vltra, alleluia. Benedic ani
ma mea deo patri & filio eius yhu xpo & spiritui
sancto & oīa, que intra me sunt, nomini sancto
eius. Benedic aīa mea sanctissime trinitati vni
deo & noli obliuisci omnes retributiones eius.
Benedicat tibi aīa mea yhu xpe rex bone domi
ne deus meus magnificatus es vehemēter. Cō
fessionē & decorem super celū & terram induisti
amictus lumine sicut vestimēto. Benedicamus
patrem & filium eius yhm xpm cum sancto spi
ritu, trinum vnum verum & solū deum omni
potentem in celo & in terra, laudemus & super
exaltemus eum in secula, alleluia. Benedictus es
domine pater domini yhu xpi in throno regni
tui, qui intueris abissos & sedes super cheru
bin, & laudabilis es nimis. Benedictus es domi
ne pater domini nostri yhu xpi in firmamento
celi, qui fecisti celum & terram mare & omnia,
que ī eis sunt, & superlaudabilis & gloriosus &
superexaltatus ī secula, all'a all'a all'a, amen.

Explicit Liber Gr̃e Spūalis Visionū ac Reue
lationū Beate Methildis Virginis Monialis.

Incipit prologus sup euāgeliū Nichodemi.

Vamuis oīa, que redēptor nŕ vsq̃
ī futurū iudiciū erat acturus, que
olim a pphetis pnunciata atq̃ cō-
scripta forēt, ī cūctis tamē magna
libus suis, que p nostra salute opa-
ri dignatus est, veridicos ac scōs nobis adhibuit
testes, qui ea que viderāt, fideli pculdubio stilo
nobis notificarēt. Sicut itaq̃ eorū, que gessit in
terris testes hēmus scōs euāgelistas, qui licet de
plurimis pauca perstrinxerint. Vno ipsorū di-
cente, Quia multa quidē & alia signa fecit dñs
yhus in cōspectu discipulorū suorū, q̃ nō sunt
scripta, nobis, p spūm scūm scriptitare conati
sunt, q̃ra ad eternā nāciscēdā vitam credētibus
sufficere possunt, ita quoq̃ eorū, q̃ ī inferno potē-
ter effecit, scōs hēmus testes Charinū & Leu-
tiū, filios .s. iusti Symeonis sacerdotis, qui eūdē
xpm ī tēplo presentatū suscepit, qui in die mor-
tis ipsius saluatoris cū plurimis scīs surrexerunt.
Quiq̃ a sacerdotibus tremebundis in yhu noīe
adiurati, diuine misericordie magnalia, que illū
apud tartara egisse pŕsentialiter cōspexerāt, eo cō-
cedēte parili sermone singulatim scripserūt. Qui-
bus pfecto oī hesitatiōe sumotā, itegerrima est
adhibenda fides, vrpote qui ex illa innumerabili
scōrum multitudine sunt, quā ab inferis salua-
tor extraxit, nil preter ista loqui permissi. Et ma-

xime cū cuncta, que recitantur: pphetarū vaticiniis esse predicta. Porro passionē illius ac resurrectionē, ad celumq; ascensionē, beatus ē Nichodemus, q cū Ioseph ipm dñm yhm sepelire meruerat, hebraice descripsit. Qui & si quedam pferat que euāgeliste nō ponunt, nihilominus tamen oī credulitate sunt amplectēda. Quia cū esset iudeorū princeps, presentior semp atq; imperterritus oībus interfuerat, quecūq; de dño nostro yhu xpo acciderāt. Absit itaq; a fideiū mēte, vt tātus veritatis discipulus dudū ab ipsa sublimiter perfecteq; instructus de eadē veritate loquens extimetur nisi verum dicere potuisse.

Actū est ī anno octauo decimo īperii tiberii Cesaris īperatoris romanorū, & Herodis filii Herodis regis galilee, anno .xix. principatus eius. viii. Kal. aprilis. qd est. xxv. mēsis martii, cōsolatus Ruffi ruuelliōis. anno. iiii. secunda olimpiadis sub pīcipatu sacerdotū anne & cayphe, qñ post crucē & passionē dñi yhu hystoriatu ē Nichodemus acta a pīcipibus sacerdotū & reliquis iudeis, mādauit ipse Nichodemus litteris hebraicis ita.

Incipit Euāgelium sancti Nichodemi.

Nna & Cayphas & Sonna, Dathan, Gamaliel, Iudas, Leui, Nepsalim, Alexāder, Sirus & reliqui iudeorū venerunt ad Pilatum aduersus yhm accusantes eū in multis accusatiōibus

tis accusationibus malis dicentes. Istum yhm
inuenimus Ioseph fabri filium de maria natū
& modo se dicit esse filium dei & regē, & nō so-
lum hoc, sed & sabbatum violat & paternā legē
nostrā vult dissoluere. Dixit Pilatus, q̄ sunt, que
agit & vult soluere? Dixerūt ei iudei legē hēmus
in sabbato nō curare aliquē, iste autē claudos &
surdos, curuos & paliticos, cecos, leprosos, & de-
moniacos malis artibus curauit in sabbato, di-
xit eis pilatus. Quare malorū operū ē actor? Di-
xerūt ei, maleficus ē, & ī beelzebub eiicit dēmōia,
& oīa ei subdita sunt. Pilatus dixit. Istud non
est in spū īmundo eiiciēdi demōia, sed in dei vir-
tute, dixerūt Iudei pilato. Rogamus magnitu-
dinem vestrā, vt eum iubeatis astare ante tribu-
nal vestrū, & audiat eū. Aduocās autē Pilatus
cursorē dixit ei, cū moderatiōe adducatur yhs.
Exiēs vero cursor & agnoscēs adorauit, & facia-
lem īuolutoriū, quē ferebat cursor in manu sua
expandit in terra dicēs, dñe sup hoc ambula, in-
gredere, q̄a p̄les vocat te, vidētes autē iudei, qđ fe-
cit cursor, exclamauerūt ad pilatū dicētes. Qua-
tenō sub uoce p̄conis iussisti eū introire p̄pter
cursorē? Cursor enī videns illū, adorauit illū, &
facialē, quē tenebat in manu sua, expādit añ eū
in terra & dixit ei dñe clamat te p̄les. Aduocās
autē pilatus cursorē dixit ei. Quare hoc fecisti?
Dixit ei cursor, qñ misisti me hierosolimā ad ale-
xandrū, vidi yhm sedētē sup asinū & pueri hebreo

tum clamabāt ramos palmarū tenētes in manibus suis. Alii autē sternebāt vestimēta sua dicētes. Salua q̄ es ī excelsis, bñdictus, q̄ venit in nomine dñi, clamauerūt iudei aduersus cursorem dicētes. Pueri qdē hebreorū hebraice clamabāt, vñ tibi cū sis grecus hebraice? Dixit eis cursor. Interrogauī quēdā iudeorū & dixi, quid est q̄ clamāt hebraice? Et ille mihi discreuit. Dixit iudeis pilat⁹. Quō āt clamabāt hebraice? Dicūt ei. O sanna, dixit eis pilatus. O sanna quō īterpretat⁹? dicūt ei. O dñe saluū me fac, seu o dñe salua. Dixit eis pilatus, vos āt attestamini voces quas pueri dixerūt, quid peccauit cursor? & tacuerūt. Dixit p̄s cursori. Exi, & quo vis ordine introduce eū, exiēs autē cursor fecit sicut & priori scemate, & dixit ad yhm, dñe īgredere, vocat te p̄ses. Ingressus est autē yhs, & signiferis ferentibus signa, curuata sunt capita signorū ex se, & adorauerūt yhm. Vidētes autē iudei signa, quō curuata sūt capita eorū & adorauerūt yhm magis clamauerūt aduersus signiferos. Pilat⁹ vero dixit ad iudeos. Non laudatis, q̄ ex se curuata sunt signorū capita & adorauerūt yhm, sed clamat⁹ aduersus signiferos, q̄ ipsi curuauerūt & adorauerūt. Dixerūt iudei ad pilatū, nos vidim⁹ quō se īclinauerūt signiferi & adorauerūt yhm. Aduocās vero p̄s signiferos, dixit eis, quare sic fecistis? Dixerūt pilato. Nos viri pagāi sum⁹ & tēplorū serui, quō habuimus adorare eū! Et

enī tenētibus nobis, signa curuauerūt se & adora-
uerūt. Dixit pilatus ad archisynagogas & se-
niores plebis ipsorū. Eligite vos viros potentes
& fortes, & ipsi cōtinēt signa & videamus, si ex
se curuētur. Accipiētes ergo seniores iudeorum
viros fortissimos & potentes, senos & senos, q
cōtineāt signa. Et steterūt ante conspectū p̄sidis.
Dixit Pilatus cursori. Exi cū yhu foras p̄torii,
& itromitte eū iterū, quali vis ordine. Et exiit fo-
ras p̄torii yhs & cursor. Et aduocās pilatus eos
q tenebāt signa priores, iurauit eis p salutē cesar-
tis, quia si flexeritis signa īgrediēte illo, p̄cidā ca-
pita vestra. Et iussit p̄sles yhm īgredi sc̄do. Et fe-
cit cursor eodē scemate sicut prius & multū dep̄-
catus est yhm, vt superascēderet & ambularet su-
per faciale suū, & supambulauit & īgressus est.
Introēnte illo curuauerūt se ex se signa, & adora-
uerūt yhm. Pilatus vero vidēs, timor apprehen-
dit eū, & cepit exurgere de sede sua, eo cogitāte
surrexit matrōa ipsius pilati p̄cula noīe, & misit
ad eū dicēs. Nihil tibi & hoī isti iusto, multa enī
passus sum ppter eū hac nocte. Respōderūt iudei
& dixerūt pilato. Nūqd nō diximus, qm̄ malefi-
cus est, et somnū imisit ipse ad vxorē tuā. Pila-
tus aut aduocās yhm dixit. Nō audis qd isti ad-
uersum te testātur? & nihil dicis? Yhs respōdit, si
nō haberēt potestātē, nō loquerētur, qm̄ vnus
q̄sq̄ potestātē habet ore suo loq̄ bonū & malū
ipsi videbūt. Respondētes aut seniores iudeorū

dixerūt ad yhm. Quid nos videbimus? Primū
q̄ ex fornicatōe natus es. Scdo q̄ generatio tua
in Bethleē & ifantiū interfectio facta est. Tertio
q̄ pater tuus & mater tua fugerūt in egypto,
p̄pterea q̄ nō habuerūt fiduciā in populo. Di-
xerūt qdā de astātibus bēigni ex iudeis. Nos nō
dicimus cū eē ex fornicatiōe, sed scimus, qm̄ de
spōsata ē maria Ioseph & nō ē natus de fornica-
tiōe. Dixit pilatus ad iudeos, q̄ dixerūt eū esse ex
fornicatione. Hic sermo vester nō est verus, quo-
niā despōsatio facta est, sicut ipsi dicunt ex gē-
te vestra. Dixerunt pilato anna & cayphas, oīs
multitudo clamat, qm̄ ex fornicatiōe natus sit
& maleficus sit, isti aut̄ p̄seliti sunt & discipuli
eius, aduocās vero pilatus annā & cayphā, di-
xit eis, q̄ sunt p̄seliti. Dixerūt ei, paganorū filii
sunt & nūc facti sunt iudei, q̄ p̄ixerūt nō ē natus
ex fornicatiōe. Dixerūt Lazar, Astatēus, Antoni-
nus, Iacob, Zaras, Samuel, Ysaac, Finees, Cri-
spus, Agrippa, Ammes & Iudas. Nos p̄seliti
nō sumus nati, sed filii iudeorū sumus, & verita-
tē loq̄mur, & enim iter despōsalia marie iterfui-
mus, alloquēs vero pilatus duodecī viros, qui
hoc dixerūt dixit eis. Adiuro vos p̄ salutē Cesa-
ris, si vera dixistis, quia nō est natus ex fornica-
tiōe. Dixerūt pilato, legē hēmus nō iurare, dēiq̄
q̄a p̄cm̄ est, ipsi iurēt p̄ salutē Cesaris, q̄a nō est
sicut diximus, & rei sumus mortis. Dixēr̄ anna
& Cayphas ad pilatū, duodecī istis credis, qm̄

nō est natus de fornicatiōe & maleficus nō est,
& se ipsum esse filiū dei & regē non creditur. Iu-
bēs igitur Pilatus oēm populū exire foras, abs-
q. xii. viris, q. dixerūt, q. nō ex fornicatiōe natus ē
iussit segregari semoti. Et dixit eis pilatus. Qua-
tōne volūt eū occidere? Rñderunt. Zelū, qm̄ sab-
bato curat, dixit eis pilatus, de bono ope volūt
eū occidere? Dixerūt ei, ēt dñe. Pilatus furore re-
pletus exiit foras pretoriū, & dixit eis. Testē hēo
solē, qm̄ nō iueni vnā culpā in hoīe isto. Respō-
derunt iudei & dixerunt p̄sidi, si nō esset iste ma-
leficus, non tradidissemus tibi. Dixit eis pilatus
Tollite eū, & secūdū legē vestrā iudicate eū. Di-
xerūt iudei pilato, nobis neminē licet occidere.
Dixit Pilatus iudeis. Vobis nō dixit deus, non
occides, sed mihi. Ingressus iterū pilatus in p̄to-
riū, vocauit yhm̄ solū & dixit ad eū. Tu es rex iu-
deorū? Rñdens yhs pilato ait. A temetipso hoc
dicis, aut alii tibi dixerunt de me. Pilatus dixit
Nūq. ego iudens sum, gēs tua & p̄cipes sacer-
dotū tradiderunt te mihi, qd fecisti? Rñdit yhs
& dixit. Regnū meū nō ē de hoc mūdo, si ex hoc
mūdo eēt regnū meū, mīstri mei, vt nō traderet
resisterēt, & nō traditus eēm iudeis, nūc vero re-
gnū meū nō est hic. Dixit ei pilatus. Ergo rex es
tu? Rñdit yhs. tu dicis qm̄ rex sū. Iterū dixit yhs
pilato. Ego i hoc natus sum & i hoc veni, vt te-
stimoniū phibeā veritati, & oīs q. est ex veritate
audiat vocē meā. Dixit ei Pilatus, qd est veritas?

Dixit yhs Pilato. Veritas de celo ē. Dixit ei Pila-
tus, ī terris nō est veritas! Dixit yhs Pilato. Intē-
de veritatē dicētis ī terris, quō iudicat ab his, q
habēt prātē ī terris? Reliquēs Pilatus yhm ī pto-
rio, exiit ad iudeos & dixit eis. Ego nec vnā cām
iuei ī eū. Dixerūt iudei, iste dixit, possū tēplū istū
dissoluere & in triduo excitare illud. Dixit eis pi-
latus. Quale tēplū? dixerūt iudei. Quod edifica-
uit Salomō, ī qdragita & sex ānis fabricatū est,
& iste dixit se posse dissoluere & rehedificā illud
in tribus diebus. Et iterū dixit eis Pilatus. Inno-
cēs sum ego a sanguīe hoīs istius, dixerūt iudei.
Sāguis eius sup nos & sup filios nostros. Aduo-
cās Pilatus seniores & sacerdotes & leuitas, di-
xit eis discrete. Nolite sic facere, nihil ī eū dignū
morte iueni de curatione & violatione sabbati.
Dixerūt sacerdotes & seniores & leuite Pilato.
Cesarē si quis blasphemauerit dignus ē morte.
Iste autē aduersus eū blasphemauit, iussit vero
p̄s iudeos exire de p̄torio, & aduocās yhm di-
xit ei, quid faciā tibi? Dixit yhs pilato. Sicut da-
tū est, dixit pilatus, quō datū ē? Dixit yhs. Moy-
ses & pphete p̄conizati sunt de passiōe ista & de
resurrectiōe meā. Audiētes iudei dixerūt pilato.
quid amplius vis blasphemiam istius audire?
Dixit pilatus iudeis. Si iste sermo blasphemia ē,
tollite eū vos & ducite ad vestrā synagogā, & se-
cūdū legē vestrā iudicate eū. Dixerūt iudei pila-
to. Lex nostra cōtinet, q si hō hoī peccauerit, di-

gnus est accipe quadragenas vna minus, qui
vero in deū blasphemauerit, lapidari. Dixit eis
pilatus. Si iste hō blasphemauit, tollite eū vos,
& scdm legē vestrā iudicate eū. Dixerūt iudei pi-
lato. Nos volumus, vt crucifigatur. Dixit pila-
tus, nō est bonū. Intuitus vero preses populum
circūstantē iudeorū, vidit plurimos lachrymā-
tes iudeorū, & dixit. Non oīs multitudo vult eū
mori, dixerūt seniores ad pilatū. Ideo venimus
vniuersa multitudo, vt moriatur, dixit pilatus
ad iudeos. Quid vt moriā fecit, respōderūt, qā
dixit seipsum filiū dei esse & regē. Nichodemus
aut qdā vir iudeus stetit ante p̄sidē & dixit. Ro-
go misericors, iube dicere paucos sermones, di-
xitei pilatus, dic. Nichodemus dixit, ego dixi
senioribus, sacerdotibus, leuitis & oī multitudi-
ni iudeorū ī sinagoga. Quid q̄ritis cū hoīe isto?
hō iste multa signa fecit & gloriosa, qualia nul-
lus fecit, nec facit, dimittite illū, & nolite ei ali-
qd facere mali. Si ex deo sunt, stabūt signa ista, sī
ex hoībus, dissoluentur, quia & Moyses missus
a deo in egyptū fecit signa, q̄ dixit ei facere de-
us añ Pharaonē regē egypti, & erāt ibi curātes
medici iānes & mābres, & fecerūt ipsi signa, q̄
fecit Moyses, sed nō oīa & habuerūt eos egypti
sicut deos. Et qm̄ signa q̄ fecerūt, nō erāt ex deo,
perierūt ipsi & q̄ crediderūt eis. Et nūc dimittite
hoīem istū, nō enī est dignus morte. Dixerūt ni-
chodemo. Tu discipulus eius es factus, & ver-

bū p ipso loq̃ris. Dixit ad eos Nichodemus. Nū
 qd & p̃ses discipulus eius est? q̃ verbū pro ipso
 facit. Nūqd nō cōstituit eū cesar sup dignitatē
 istā? erāt vero iudei fremētes & stridētes dētibz
 sup Nichodemū, dicētes ei. Veritatē ipsius ac/
 cipias & portione cū ipso, dixit Nichodemus.
 Amē, accipiā sicut dixistis, ex iudeis qdā exiliēs
 rogabat presidem, vt verbū diceret, dixit ei pre/
 ses. Quod vis dicere dic, & dixit. Ego triginta/
 octo annis iacebā in lecto & quottidie periculo
 & parturitioē dolorū, & veniēte yhu multi de/
 moniaci & diuersis infirmitatibus detēti curati
 sunt ab eo, & qdā iuuenes portauerūt me in le/
 cto & duxerunt me ad eum, & vidēs yhs miser/
 tus est mei & dixit surge & tolle grabatū tuū &
 ambula, & sine mora sanatus sum & tuli graba/
 tū meū & ambulauī. Dixerūt iudei pilato. Inter
 roga eū, q̃lis dies fuit, quo curatus est. Qui sa/
 natus ē, dixit, sabbatū. Dixerūt iudei Pilato. Nō
 nesci diximus, q̃a sabbato curat & d̃mōia eiicit?
 Et alius qdā iudeus exiliens dixit. Cecus natus
 sum, vocē audiebā & neminē videbā, & trāsēūte
 yhu clamaui voce magna dicēs. Misere mei fi/
 li dauid, & misertus ē mihi, & posuit manus su/
 p oculos meos, & vidi statī. Alius iudeus exiliēs
 dixit, curuus erā & erexit me verbo. Itē alius exi/
 liēs dixit, leprosus erā & mūdauit me verbo. Et
 mulier qdā noīe verōica dixit, in fluxu sanguis
 erā duodeci ānis, & tetigi sūmbriā vestimēti eius.

Jean
 malala
 et godin
 nūc app
 polloit
 aulli

Chenuoisse vintiqua il y en a qui disent quelle s'appelaient Gerone
 mais que depuis quelle eut assuyé la pare de notre Seigneur avec
 son uentre d'oir dedz le quel il la lacta euy vintelle elle fut ap
 pella veronique. dont la signification en latin signi fie
 selon J. gregoire de Cour et autres auteurs, vint image. Et
 methode qui vivait dans le 2. siecle dit que leu papeur Tibone fut
 quari de la lepre que avait sur son visage par ceste se papeur fut
 dans l'eglise de St. pierre ou on l'appelle d'uy des aus le vendredi saint.

& stetit fluxus sanguinis mei. Dixerunt iudei pilato,
legē habemus mulierē ī testimoniū nō venire.
Et alii quidā ex multitudine iudeorū & mulierū
clamauerunt dicētes. Iste homo ppheta est,
demonia ei subiecta sunt. Dixit Pilatus, quare
& doctoribus vestris nō sunt subiecta? dixerūt,
nescimus. Alii autē dixerunt Pilato, quia Lazarū
mortuū suscitauit post triduū de monumento.
Audiēs ista tremefactus preses dixit ad multitu-
dinē iudeorū. Quid vultis effūdere sāguinē īno-
cētē? & cōuocās Pilatus Nichodemū & duode-
cī viros, q̄ dixerūt, qm̄ nō est natus ex fornicatio-
ne, dixit ad eos. Quid faciā, qm̄ seditio fit ī po-
pulo? Dixerūt ei, Nos nescimus, ip̄i videant. Ite-
rū pilatus cōuocās oēm multitudinē iudeorū di-
xit eis. Scitis q̄ cōsuetudo est p̄ dies azimorū, vt
dimittā vobis vinctū vnū. habeo enī vinctū īsi-
gnē ī carcere homicidā, q̄ dicūt barrabās, in yhm
nullā culpā inuenio, quē vultis vt dimittā vo-
bis? Clamauerūt iudei dicētes barrabā. dixit eis
Pilatus. Quid ergo faciemus de yhu, q̄ dī xp̄s?
Dixerūt oēs, crucifigat. Iterū dixerūt iudei. Non
es amicus Cesaris, si hūc dimittis, q̄ dixit se fi-
liū dei & regē, forte vis hūc esse regē? Tunc reple-
tus Pilatus furore, dixit ad eos. Sēper gēs vestra
seditiosa fuit, & q̄ p vobis fuerunt, cōtrarii illis
fuiſtis. Rñderūt iudei. Qui sunt p nobis? Dixit
Pilatus. Deus vſ, qui eruit vos de dura seruitute
egyptiorū, & eduxit vos de egypto, & p mare ru-

brū duxit vos sicut p aridā terrā, & i heremo ciba
uit vos manna & cōturnicibus, & eduxit vobis
de petra aquā, & potauit vos, & legē dedit vo
bis. Et i oībus irritātes dñm vestrū q̄sistis vobis
vitulū fusilē deū, & exacerbastis deū vestrū, & vo
luit uos occidere & deprecatus est Moyses, vt nō
moreremī, & nūc dicitis, q̄a ego regē odio? Sur
gēs āt Pilatus de tribunali voluit exire foras. cla
mauerūt aut iudei & dixerūt ei. Regē scimus Ce
sarē nō yhm. Nā & magi munera obtulerūt, au
diēs aut Herodes a magis, q̄a rex natus ē, voluit
occidere eū. Hoc aut cognito, p̄r eius Ioseph tu
lit eū & matrē eius & fugerūt i egyptū. Iratus aut
herodes pdidit oēs ifantes, q̄ nati sunt i Bethleē.
Audiēs Pilatus verba hec timuit, & facto silētio
in populo, clamās dixit. Ergo hic est, quē quere
bat herodes? Dixerūt ei, hic est. Accipiēs aut Pila
tus aquā lauit manus suas corā populo dicens.
Innocēs sum a sanguine iusti huius, vos videri
tis. Et rñderunt iudei dicētes. Sāguis eius super
nos & sup filios nostros. tūc iussit Pilatus adu
ci yhm ante tribunal suū, vbi sedebat, & p̄secu
tus est his verbis dicēs sētētiā aduersus yhm. Ge
nus tuū pbauit te, vt regē, p̄pterea p̄cipio te pri
mū flagellari scđm statuta priorū principū. de
inde p̄cepit eū eleuari in cruce in eo loco, vbi tē
tus ē, & duo maligni cū eo, quorū noīa sunt hēc
Dismas & gestas. Exiit igitur yhs de pretorio &
duo latrōes cū eo. Et cū iussēt ad locū, expoliaue

runt eū vestimētis suis & p̄cinxerunt linteo & co-
ronā de spinis posuerunt sup̄ caput eius. Simili-
ter & duos latrones suspēderunt cū eo, Dismam
a dextris eius, & Gestam a sinistris illius. Yhs ve-
ro dixit, Pater parce & dimitte illis, nesciunt enī
quid faciunt, & diuiserunt sibi vestimēta eius, &
steterunt populi. Irridebāt aut̄ eum principes se-
nioresq; & iudices eorū iter semetipsos dicentes.
Alios saluos fecit, se ip̄m saluet. Si filius dei est,
descēdat nunc de cruce. Deludebāt quoq; eū mi-
lites, & accedētes acetū & fel offerebant ei bibere
dicētes. Si tu es rex iudeorū libera te ip̄m. Acci-
piēs aut̄ lōginus miles lāceā, apperuit latus eius
& exiuit de latere eius sanguis & aqua. Iussit aut̄
preses p̄ sequētia titulū scribi, litteris hebraicis,
grecis & latinis, scđm qđ dixerunt iudei, Hic est
rex iudeorū. Vnus aut̄ ex his latronibus, q̄ appē-
si erāt noīe gestas, dixit ei. Si tu es xp̄s, libera te &
nos. Rñdēs aut̄ dismas, cōturbauit eū dicēs. Nō
times & tu deū, qui in hoc iudicio es? Nos aut̄ iu-
ste & digne ea, que gessimus, recipimus, hic aut̄
nihil mali fecit, & postquā cōturbauit sociū, di-
xit ad Yhm. Memēto mei, p̄ne dū veneris ī regnū
tuū. Rñdens aut̄ Yhs dixit ei. Amē dico tibi ho-
die mecū eris ī paradiso. Erat aut̄ quasi hora sex-
ta diei, & tenebre facte sunt sup̄ vniuersam terrā
vsq; ī horā nonā. Sole aut̄ obscurato, ecce velū
tēpli scissum est in duas partes a sūmo vsq; deor-
sum, & exclamauit Yhs voce magna dicēs, Via,

al, Heloe, fritole, qđ interpretatur. In manus tuas
dñe cōmēdo spūm meū. Et hec dicēs emisit spū
Vidēs aut cēturio que facta sunt, gl̄ificauit deū
dicēs. Quia hic hō iustus erat, & oēs populi cir
cūstātes turbati ad spectaculū cōsiderātes, que
facta sunt, percutientes pectora sua reuerteban
tur. Cēturio aut retulit p̄sidi, que facta sunt. Au
diēs aut preses cōtristatus est nimis, & nō mādu
cauerūt neq; biberunt in illa die. cōuocās autē
pilatus iudeos dixit eis. Vidistis que facta sunt?
Respōderunt p̄sidi. Eclipsis facta est solis secū
dū cōsuetudinē, stabāt aut oēs noti eius a lōge,
& mulieres, que eū secute erāt a galilea videntes
hec oīa. Et ecce vir quidā noīe Ioseph adiens cu
riā, vir bonus & iustus, hic nō fuit cōsentiēs vo
luntatibus & accusationibus iudeorū ab arima
thia ciuitate iudee, & ip̄e expectās erat regnum
dei. Hic rogauit Pilatū & petiit corpus yhu. Et
deponēs eū de cruce, iuoluit ī syndone munda,
& posuit eū monumēto suo nouo, ī quo nullus
positus fuerat. Audiētes aut iudei quia corpus
yhu petierat Ioseph, querebant eū & illos. xii. vi
ros, qui dixerunt, qđ yhs nō est natus de fornica
tiōe & Nichodemū & alios multos, qui steterāt
corā Pilato p̄ yhu & opera eius bona manifesta
uerāt. Oībus aut se occultātibus solus Nichode
mus ostēdit se illis, quia princeps iudeorū erat,
& dixit eis. Quomodo īgressi estis synagogā? Re
spōderunt ei, & tu quomodo īgressus es synago

gā, qui cōsentiēs xpō eras? Pars illius tecū sit ī fu-
turo seculo. Rñdit Nichodemus. amē. amē. amē.
Similiter Ioseph ondes se dixit eis. Quare cōtri-
stati estis aduersum me? quia petii a Pilato cor-
pus yhu. Ecce posui eū ī monumētū meū & iuol-
ui eū ī syndone munda & apposui lapidē ad ho-
stīū spelunce. Nō bene egistis aduersus iustū, &
nō cogitastis, qđ eū iniuste crucifixeritis, sed &
lāceastis eū. Hec audiētes iudices, apprehēderūt
Ioseph, & iusserunt eū custodiri ante diē sabba-
torū, & dixerunt ei. Agnosce quia hora nō petit
aliquid agere aduersum te, quia sabbatū illucescit.
Scimus autē quia sepultura dignus eris, sed dabi-
mus carnes tuas volatilibus celi & bestiis terre.
Respōdit Ioseph. Iste sermo similis est Golie su-
perbo, q̄ improbrauit deo vero aduersus scūm da-
uid. Dixit autē deus p pphetā. Mihi vindictā &
ego retribuā. Et astrictus corde pilatus dixit. La-
ti manus meas corā sole dicēs. Mundus sum a
sanguine iusti huius, vos videbitis, & respōden-
tes dixistis. Sāguis eius sup nos & sup filios no-
stros. Et nunc timeo neqñ veniat ira dei sup vos
& super filios vestros, sicut dixistis. Audiētes autē
iudei sermones istos exacerbati sunt aīo nimis,
& apprehēdētes Ioseph tenuerūt eū, & reluserūt
eū ī cubiculo, vbi nō erat fenestra, & signauerūt
hostiū cubilis sup clauē Anna & Cayphas, &
custodes posuerūt, & cōciliū fecerūt cū sacerdo-
tibus & leuitis, vt cōgregarētur oēs post diē sab-

bati. Et cogitauerunt qua morte occiderent Ioseph. Hoc facto cōgregati vixerūt principes Anna & Cayphas presentari Ioseph. Et aperiētes signa & clauē hostii, nō iuenerunt Ioseph. Hec audiētes oīs cōgregatio admirātes obstupuerunt, quia signatū iuenerunt hostiū & clauē cū cubili. Admirātibus autē, ecce qdā de custodibus, q se pulchrū custodierāt i trās synagogā dixit. Quia nobis custodiētibus monumentū yhu, facta est terremotio, & vidimus angelū dei, quomodo reuoluit lapidē monumēti, & sedit super eū. Aspectus autē eius, sicut fulgur erat, vestimenta sicut nix, & pre timore eius facti sumus sicut mortui. Et vidimus angelū dicētē mulieribus, que venerāt ad sepulchrū yhu. Nolite timef, scio qā yhm queritis, qui crucifixus est. Hic resurrexit, sicut p̄dixit. Venite & videte locū, vbi positus fuit, & cito eūtes dicite discipulis eius, qā surrexit a mortuis, & precedet vos ī galileā, ibi eū videbitis, ecce predixi vobis. Et cōuocātes iudei milites oēs qui custodierūt sepulchrū yhu, dixerūt eis. Quē sunt mulieres ille, ad quas angelus locutus est? Respōdētes milites dixerunt. Mulieres nescimus, quē fuerunt, & nos vt mortui facti sumus p̄ timore angeli, & quomodo potuimus eas tenere? Dixerūt eis iudei. Vinit dñs, quia nō credimus vobis. respōdentes milites dixerunt iudeis. Tāta miracula faciētē yhm vidistis & audistis & non ei creditis, quomō nō

bis credituri estis? Bene quod dixistis, uiuit dominus,
& vere uiuit ipse dominus, quem vos crucifixistis. Nos
audiuimus, quia Ioseph sepeliuit corpus iesu,
propterea inclusistis in cubiculum super clauem signa-
tes hostium & aperiētes non inuenistis eum. Date ergo
uos Ioseph, quem in cubiculo custodistis, & nos da-
bimus iesum, quem in sepulchro custodiuimus. Respon-
dentes iudei dixerunt. Ioseph nos dabimus, date
uos iesum. Ioseph enim in ciuitate abaremathia
est. Respondentes milites dixerunt. Si Ioseph in are-
mathia est, & iesus in galilea est, sicut audiui-
mus ab angelo dicente mulieribus. Hec audientes iudei
timuerunt dicentes ad semetipsos. Nequando au-
diatur isti, & omnes credant in Iesum, & congregantes
pecuniam multam dederunt militibus dicentes. Dici-
te, quia nobis dormientibus uenerunt discipuli
iesu nocte & furati sunt corpus eius. Et si hoc au-
ditum fuerit a Pilato, nos satisfaciemus ei pro vo-
bis, & securos vos faciemus. Milites autem accipien-
tes pecuniam sic dixerunt, & a iudeis moniti sunt,
& difamati sunt omnibus sermones eorum. Quidam
autem sacerdos nomine finees, & adda preceptor & qui-
da leuita nomine Ageus, isti tres uenerunt de galilea
in iherusalem, & dixerunt principibus sacerdotum &
omnibus in synagoga, quia Iesum, quem crucifixistis
uidimus cum. xi. discipulis suis, loquentem & sedentem
in medio eorum in monte oliueti & dicentem eis euntes
per omnem mundum predicare omnibus gentibus, baptizan-
tes eas in nomine patris & filii & spiritus sancti. Et qui credi-

derit & baptizatus fuerit, saluus erit. Et cū hec
locutus fuisset discipulis suis, vidimus eū ascēde
rē ī celū. Hec audientes p̄cipes sacerdotum &
seniores & leuite, dixerunt illis tribus viris. Date
gloriā deo israel, date & cōfessionē, si hec vere vi
distis & audistis? Respōdētes dixerūt. Viuit dñs
deus patrū nostrorū, deus Abrahā deus Isaac
deus Iacob, quia vere audiuius eū loquētem
cū discipulis suis, & vidimus eū ascēdentē ī celū
sicut diximus. Et dixerunt, si verba, que audiui
mus a yhu, & qđ vidimus eū ascēdētē in celū, ta
ceamus, p̄cūm habemus. Statim exurgētes p̄ci
pes sacerdotū & tenētes legē dñi cōiurātes eos
dixerunt. Iā nemini amplius annuncietis verba
que nobis locuti estis de yhu, & dederunt eis pe
cuniā copiosā, & miserunt eis tres viros, vt dedu
cerēt eos in regiones suas, & nullo modo starēt
in Ierusalē. Et cōgregati sunt oēs iudei, & iter se
fecerunt lamētationē magnā, dicētes. Quid est
hoc signū, qđ factū est in hierusalē? Anna quidē
& Gayphas cōsolātes eos dixerunt. Nūquid mi
litibus custodiētibus monumētū yhu debemus
credere? qui dixerunt nobis, quoniā angelus re
uoluit lapidē de monumēto, forsitā hoc discipu
li eius dixerunt eis, & dederūt eis pecunias mul
tas, vt hec dicerēt & tollerēt corpus yhu. Hoc sci
tote, quia nō est credēdū alienigenis ullū verbū,
quia & a nobis acceperūt pecuniā copiosā,
& secundū qđ docuimus dicere, oībus dixerūt.
aut nobis

aut nobis certe haberēt tenere fidē aut discipulis
yhu, exurgens Nichodemus dixit. Recte loqui/
mini filii israel, vos autē audistis oīa, que locuti
sunt tres viri isti iurātes in lege dñi, q dixerūt vi/
dimus yhm loquētē cū discipulis suis sup mon/
tē oliueti, & vidimus eū ascēdentē in celū, & do/
cet scriptura, quia beatus Helyas ppheta assum/
ptus est, & iterrogatus Heliseus a filiis ppheta/
rū, vbi est p̄r noster Helias? Dixit eis, quia assum/
ptus est, & dixerūt filii pphetarū ad eū. Forsitā
spūs illū rapuit & posuit eū in montibus israel.
Sed eligamus viros nobiscum, & circueuntes
mōtes israel, forsitā iueniemus eū, & deprecati
sunt Heliseū, & ābulauit cū illis, tribus diebus,
& nō iuenerūt eū, & nūc audite me filii israel, &
mittamus viros in mōtes israel, ne forte spūs ra/
puerit yhm & forsitā inueniemus eū, & agamus
penitentiā, placuit autem consilium Nichode/
mi omni populo, & miserūt viros, & queren/
tes nō inuenerunt yhm, & reuersi dixerunt. Cir/
cueuntibus nobis nō iuenimus yhm, sed inue/
nimus ioseph ī ciuitate sua arimathia. Hec au/
diētes p̄cipes sacerdotum & oēs populi gauisi
sunt, & glorificabāt deū israel, quia iuētus est io/
seph, quē icluserāt in cubiculo, & nō iuenerant.
Quapropter fecerūt cōgregationē magnā, dixe/
rūtq; p̄cipes sacerdotū. Quo ordie possumus
adducere ad nos ioseph & loq cū eo? Et tollētes
thomū carte miserūt ad ioseph dicētes. Pax tecū

T

& oībus, q̄tecū sunt. Scimus quia peccauimus
in deū & in te, dignare ergo venire ad patres tuos
& ad filios tuos, q̄a admirati sumus omnes
de assumptione tua. Scimus enim quia malignum
consiliū cogitauimus aduersus te, & dominus
suscepit te, & ipse dominus liberauit te
de maligno consilio nostro. Pax tibi domine ioseph
honorabilis ab omni plebe, & elegerunt
septem viros amicos ioseph & dixerunt ad eos.
Dum peruenieritis ad ioseph, salutate eum pacifice
dantes ei epistolam. Et peruenientes viri
ad ioseph, salutauerunt eum pacifice, dederūtq̄
ei libellum epistole, cumq̄ legisset ioseph dixit.
Benedictus dominus deus, qui liberaisti israel,
vt non effunderet sanguinem meum. Benedictus es
domine deus meus, qui protexisti me sub
alis tuis, & osculatus ioseph viros, suscepit
eos in domo sua. Alia autem die ascendens
asinū ambulauit cū illis, & puenerūt in hierusalem,
& cū audissent iudei oēs occurrerūt obuiā,
exclamātes & dicētes. Pax in introitu tuo pater
ioseph, qui respōdēs dixit. Pax dñi oī populo,
& osculati sunt eū oēs, & suscepit eū Nichodemus
in domo sua faciēs ei magnā susceptionē.
Alia autē die Cayphas & Nichodemus dixerunt
ad ioseph. Da cōfessionē deo israel & manifesta
nobis oīa, de q̄bus interrogatus fueris, q̄a cōtristati
sumus eo q̄ sepelisti corpus yhu, & includentes
te in cubiculo non te inuenimus, & ad

mirati sumus nimis & pavor nos comprehen-
dit, vsq; dum te suscepimus presentem & nunc
coram deo manifesta nobis, quid de te factum
est? Respondens ioseph ait. Quando inclusistis
me parasceue, ad vesperum, dum starem in ora-
tione die sabbato media nocte, suspensa est do-
mus a quattuor angulis, & vidi yhm sicut ful-
gorē lucis, & pre timore ī terrā corruī, & tenēs
manum meam eleuauit me de terra, roreꝫ per-
fudit me & extergēs faciem meam, osculatus est
me & dixit mihi. Noli timere ioseph, respice in
me, & vide q̄s sum ego & respexi & dixi. Rabo-
ni Helyas. Et dixit mihi, nō sum Helyas, sed ego
sum yhs, cuius corpus sepelisti. Et dixi ad eum.
Ostende mihi monumentum, vbi posui te, &
tenēs manum meam deduxit me, in locum, vbi
sepellui eum, & ostendit mihi syndonem & fa-
cialem, in quo caput eius inuolui, tūc cogno-
ui quia yhs esset, & adoraui eum, & dixi. Bene-
dictus, qui venisti in nomine domini, & tenēs
manum meam duxit me in domum meam, &
dixit mihi, pax tibi, & vsq; ad quadragesimum
diem non ex eas de domo tua. Ego enim ambu-
labo ad discipulos meos, cum autem hec oīa
audissent principes sacerdotum & ceteri sacer-
dotes & leuite stupefacti sunt & velut mortui
ceciderūt sup facies suas in terrā, & exclamaue-
rūt ad se dicentes. Quod est hoc signū quod fa-
ctū est in israel? Scimus enī matrē & patrē yhu.

Quidam leuita dixit, ego cognoui de cognatione eius timentes deū, & cū orationibus semper in templo hostias & holocausta offerentes deo israel, & quando suscepit eum magnus sacerdos Symeon, tenens eum cum manibus, dixit ad eum. Nunc dimittis seruum tuum domine secundum verbum tuum in pace, quia viderunt oculi mei salutare tuum, quod parasti ante faciem omnium populorum, lumē ad reuelationem gentium, & gloriam plebis tue israel. Similiter ipse Symeō benedixit mariā matrē Yhu & dixit ei, annuncio tibi de puero isto. Hic positus est in ruinā & in resurrectionē in israel & in signū cōtradietiōis, & tuā ipsius aīam ptransibit gladius, vsq; dum reuelentur multorū cordium cogitationes. Tūc dixerūt oēs iudei, mittamus ad illos tres viros, q; dixerūt se vidisse eum cū discipulis suis in mōte oliueti, hoc facto, veniētes īterrogati sunt, & respōdentes vno ore dixerūt. Viuit deus israel, quia māifeste vidimus yhm cū discipulis suis in mōte oliueti ascēdentem in celum. Tūc Anna & Cayphas sequestratis eis, dixerūt atq; īterrogauerūt eos ab inuicē sigillatī, qui vnanimiter veritatē dixerūt se viderē yhm ascēdentem in celū. Tūc Anna & Cayphas dixerūt. lex nostra cōtinet, in ore duorū vel triū testiū stet oē verbū, sed quid dicemus? Beatus Enoch cōplacuit deo, & trāslatus est verbo dei, & beati Moysi sepultura nō īuenitur, & He

lye pphete mors nō iuenitur? Yhs autē traditus
est Pilato, flagellatus, sputus, spinis corōatus,
lancea pforatus, & crucifixus in ligno, mortuus
& sepultus est, & corpus eius pater honorabilis
ioseph vidisse eū viuū & tres illi viri testificati
sunt se vidisse eum cū discipulis suis in mōte oli
ueti & ascendētem in celum. Exurgēs ioseph, di
xit ad Annā & Cayphā. Vere bene admirami
ni, q̄ nō solum resurrexit, sed multos alios mor
tuos de monumēto resuscitauit viuos & a mul
tis visi sunt in hierusalē, & nūc audite me. Oēs
scimus btm̄ Symeonē sacerdotē magnū, q̄ susce
pit yhm̄ infantē in manibus suis in tēplo, & ipse
Symeō habuit duos filios fratres germanos, &
nos oēs in dormitiōe & sepultura eorū fuimus,
ambulate ergo & videte monumenta eorū, ap
ta enī sunt, q̄a surrexerunt, & ecce sunt in ciuita
te Arimathia viuētes. In oñonibus qdē audiun
tur clamātes, cum nemie autē loquētes, sed ve
nite ambulemus ad eos, cum oī honore & mo
deratiōe & perducamus eos ad vos, & cōiurati
forsitā loquētur nobis de resurrectiōe eorum mi
steria, hec audientes oēs gauisi sunt, & cunctes
Anna & Cayphas, Nichodemus. Ioseph & Ga
mahel, nō iuenerunt eos in sepulchris eorū, sed
ambulātes in ciuitatē Arimathiā, ibi eos inue
nerūt in oratiōe flexis genibus, & osculātes eos
cum oī veneratiōe & timore dei pduxerunt illos
in hierusalē in sinagogā, & clausis ianuis tollē

tes legē dñi posuerunt in manibus eorū cōiurā-
tes eos per deū adonay & deū israel, qui per legē
& pphetas locutus est patribus nostris, si ipsum
esse creditis, qui vos a mortuis resuscitauit, dici-
te nobis, quomodo, resurrexistis a mortuis.

Cōiuratio iudeorū ad eos.

HAnc cōiurationē audiētes Charinus &
Leutius cōtremuerunt corpore & cōturbati
gemuerunt corde, & simul respicien-
tes in celum, fecerunt signaculum crucis digi-
tis suis in linguas suas. & statim simul locuti
sunt dicentes. Date nobis singulos thomos car-
te, & scribemus, q̄ vidimus & audiuius. & de-
derūt eis. Et sedētes scripserūt singuli sic dicēs.

Oratio rediuiuorū duorū fratrū.

YHesu xp̄e dñe deus mortuorū resurrectio
& vita permitte nobis loqui tua miste-
ria per mortē crucis tue, quia per te cōiu-
rati sumus. Tu enī iussisti seruis tuis neminē re-
ferre tue diuine maiestatis secreta, q̄feris ī fecisti.

Narratio eorundē eorum, que domi-
nus yhs gesserat apud inferos.

NOs cū essemus cū oībus p̄ribus n̄ris po-
siti in profunda caligine tenebrarū, subi-
to factus ē aureus solis color, purpurea
& regalis lux illustrās sup nos. Statimq; Adā
oīshumani generis pater cū oībus patriarchis
& pphetis exultauerunt dicētes, lux ista actoris

luminis sempiterni est, qui nobis p̄misit mittere
te coeternū lumen suū, & exclamauit Ysaïas &
dixit. Hec est lux patris filius dei, sicut predixi cū
essem adhuc uiuus ī terris. Terra zabulon & ter/
ranephtalim trās iordanē maritima. Populus gē/
tiū, q̄ ambulabat ī tenebris, uidit lucē magnā,
& qui sunt in regione vmbre mortis, lux fulge/
bit super eos, & nunc aduenit & illuxit nobis in
morte sedētibus & exultauius oēs in lumine,
qđ super illuxit nobis. Superuenit aut̄ genitor
noster symeon & exultās dixit nobis. Glorificate
dñm yhm xpm filiū dei, q̄a ego eū suscepi ī mani/
nibus meis in templo, & cōpulsus spū sctō, dixi
ad eū cōfessus. Nunc viderunt oculi mei saluta/
re tuū, qđ parasti ante faciē oīum populorū, lu/
mē ad reuelationē gētiū & gloriā plebis tue isra/
el. Hec audiēs oīs multitudo sctōrum amplius
exultauerunt, & post hec superueniens quidam
eremita, interrogatus est a nobis, quis esset? respō
dēs ait. Ego sum Ioānes baptista vox clamantis
in deserto, & p̄phera altissimi. Preiui enī ante fa/
ciē dñi preparare vias eius, ad dādā sciētiā salu/
tis plebi eius in remissionē p̄ctōrū, & videns eū
ueniētem ad me compulsus spiritu sancto dixi.
Ecce agnus dei, ecce qui tollit peccata mundi,
& baptizauī eum in flumine iordanis, & vidi
spiritum sanctum descendantem super eum in
columbē specie, & audiui vocem de celo dicētē.

Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene
cōplacuit, & nunc preiui ante faciem eius & de
scendi annunciare vobis, & in proximo est visi
tare nos ipse oriens filius dei ex alto veniens se
dentibus nobis in tenebris & in vmbra mortis.
Cum autē audisset prothoplastus Adam pater
noster, quia in iordane baptizatus est, exclama
uit ad filiū suū Seth dicēs. En narra filiis tuis pa
triarchis & pphetis oīa, que a Michael archan
gelo audisti, qñ transmisi te ad portas paradisi,
vt deprecareris dñm & trāsmitteret angelum su
um, vt daret oleū de arbore misericordie, vt pun
gerē, corpus meū cum essem ifirmus. Tūc Seth
appropiūas scīs pñarchis & pphetis dixit, ego
Seth cū eēm orās dñm ad portas paradisi, ecce
archangelus dei Michael apparuit mihi dicēs.
Ego enī missus sum ad te a dño. Ego cōstitutus
sum super corpus humanū, tibi enim dico noli
laborare lachrymis orando & deprecādo ppter
oleū ligni mīe, vt perungas patrem tuū Adam
p dolore corporis sui, quia nullo modo poteris
ex eo accipere, nisi in nouissimis diebus tēporū
qñ cōpleti fuerint quinq; milia & ingēti anni.
Tunc veniet sup terrā amātissimus dei filius xps
resuscitare corpus Ade, & cū eo resuscitā corpo
ra mortuorū, & ipse veniēs in iordane aqua ba
ptizabitur, & cū egressus fuerit de aqua iordan
is, tunc de oleo misericordie sue vnget oēs cre
dētes in se, et erit oleū illud misericordie sue i ge

neratiōe oīum, qui credituri sunt & nascituri ex
aqua & spū sctō in vitā eternā. tunc descēdēs in
īfernū amātissimus dei filius xp̄s, introducet pa-
trē tuū ī paradīsum ad arbore mīsericordie. Hec
aut̄ oīa audiētes a Seth & patriarche & pphete
oēs exultauerūt magna exultatione. Et cū exulta-
rēt oēs scī, ecce sathā princeps & dux mortis di-
xit ad īfernū, p̄para remeti p̄m suscipe yhm, q̄ glo-
riat̄ se xp̄m filiū dei eē, & hō ē timēs mortē, dicēs,
tristis est aīa mea vsq; ad mortē, & multos, quos
ego cecos, claudos, curuos, leprosos & vexatos
feci, ip̄e verbo sanauit, & quos ego mortuos ad-
te p̄duxi, ip̄e a te attraxit viuos. R̄ndēs īferus di-
xit ad Sathā principē. Quis est iste tā potēs ver-
bo cū sit hō timēs? oēs. n. potētes terre mee p̄tā-
ti subiecti tenent̄, quos tu mihi subiectos p̄duxi-
sti tua potētia. Si ergo potēs es tu, q̄lis est hō ille
yhs, qui timēs mortē potētie tue aduersatur? Si
talis potēs est in humanitate, vere dico tibi oī-
potēs est in diuinitate & potētie eius nemo pōt
resistere, & si dicit se mortē timere, capere te vult,
& veh tibi erit in sempiterna secula. respōdēs Sa-
thā tartari principi dixit. Quid dubitasti & ti-
muisti suscipere illū yhm aduersariū meū & tuū?
Ego enī tēptauī illū, & populū meū iudaicū an-
tiquū excitāui zelo & ira aduersus eū. Lāceā exa-
cui ad percussioneē eius. Fel & acētū miscui dare
ei poculū, & lignū preparāui ad crucifigēdū eū,
& aculeos ad cōfigēdū, & ī p̄ximo ē mors eius

vt perducā eū ad te subiectū tibi & mihi. Respō
dēs inferus ait. Tu mihi dixisti, quia ipse est, qui
mortuos a me traxit. Multi enim sunt, qui a me
hic detinētur, qui dū vixerunt ī terris, a me mor
tuos tulerunt, nō suis potētis, sed diuinis preci
bus, & oīpotēs deus eorum attraxit eos ad me.
Quis est iste Yhs: qui verbo suo mortuos a me
traxit sine precibus. Forsitā iste est p quē Lazarū
quattriduanū fetētē dissolutū, quē ego tenebam
mortuū, reddidi viuū p verbū īperiī eius. Respō
dens Sathā princeps mortis dixit. Ipse est ille yhs.
Hec audiēs inferus dixit ad eū. Cōiuro te p vir
tutes tuas & meas, ne pducas eū ad me. Ego enī
tūc, qñ audiui īperiū verbi eius, cōtremui pauo
re perterritus, & oīa officia mea simul mecū con
turbata sunt, nec ipm Lazarū tenere potuimus
sed excutiens se, sicut aquila super oēm agilita
tē & celeritatē saliēs exiit a nobis, & ipsa terra, q
tenebat Lazari corpus mortale, statim reddidit
viuū, & ideo scio, quia ille hō, qui hec potuit fa
cere, deus fortis est īperio, potēs in humanitate,
& saluator est humāi generis. Nā si pduxeris illū
ad me, oēs qui sunt hic in crudelitate carceris
clausi, & in īsolutis vinculis pctōrū cōstricti, sol
uet, & ad vitā sue diuinitatis perducet. Cū autē
hec loquerētur ad iuncē sathā & inferus, facta est
vox vt tonitruū & spūalis clamor. Tollite por
tas principes vestras & eleuamini porte eterna
les, & introibit rex glorie. Hec autē inferus audiēs

dixit ad Sathā prīcipē. Recede a me, exi de meis
sedibus foras. si potens preliator es, pugna cū re-
ge glorie. Quid tibi cū illo? Et eiecit iferus sathā
foras a sedibus suis. & dixit iferus ad sua īpia of-
ficia. Claudite portas crudeles ereas & vectes fer-
reos supponite, & fortiter resistite, ne captiue-
mur tenētes captiuitatē. Hec audiēs multitudo
scōrū, cū voce increpationis dixerunt ad ifernū
Aperi portas tuas, vt ītret rex glorie, & exclama-
uit Dauid dicēs. nōne cū essem viuus in terris p̄
dixi vobis? Confiteātur dño misericordie eius &
mirabilia eius filiis hoīum. quia cōtriuuit portas
ereas & vectes ferreos confregit. suscepit eos de
via iniquitatis eorū. & post hec sīr dixit Ysaia
ad oēs sctōs, nōne ego cū essem viuus ī terris pre-
dixi vobis? Exurgēt qui in monumētis sunt, qm̄
ros qui est a dño, sanitas est illis, & sicut iterū di-
xi. Vbi est mors aculeus tuus? Vbi est mors vi-
ctoria tua? hec audiētes oēs sctī ab Ysaia, dixe-
runt ad iferū. Aperi portas tuas, nunc victus &
īfirmus impotēs eris. & facta est magna vox, vt
tonitruū iterū dicēs. Tollite portas prīcipes ve-
stras, & eleuamini porte eternales & introibit
rex glorie. Vidēs iferus quia duabus vicibus hec
clamauerunt, quasi ignorans dixit. Quis est iste
rex glorie? Respondēs Dauid ad inferū ait. Ista
verba clamoris cognosce, qm̄ ea per spūm eius
iā iā testatus sum, & nunc que supradixi, dico
tibi, dominus fortis, dominus potens in prelio.

ipse est rex glorie, & ipse dñs de celo ī terris p̄spe-
xit, vt audiret gemitus vīculatorum & solueret
filios interreptorū. & nunc spurcissime & feti-
dissime. Inſere ap̄i portas tuas, vt intret rex glo-
rie. hoc dicente Dauid ad inferū, ſuperuenit rex
glorie ī forma hoīs dñs maiestatis, & eternas te-
nebras illuſtrauit, inſoluta vincula dirupit ſui-
cte virtutis auxilio viſitauit nos ſedētes in tene-
bris delictorū & vmbra mortis p̄ctorū, hec au-
diēs inferus & mors & īpia officia eorū cū crude-
libus miniſtris expauerūt īperiis regni ſui, agni-
ta tāti luminis claritate, dū xp̄m rep̄te in ſuis
ſedibus viderunt, exclamauerunt dicētes. Victi
ſumus a te. quis es tu, qui ſine exitio corruptio-
nis incorrupto argumēto maiestatis furore cō-
tēnas maiestatē noſtrā? quis es tu, tam magnus
& paruus, humilis & excellſus, miles & īperator,
in forma ſerui, admirabilis preliator & rex gl̄ie?
mortuus & viuus, quem crux portauit ocifum.
Mortuus in ſepulchro iacuiſti, & viuus ad nos
deſcēdiſti, & in tua morte oīs territa eſt creatura
& vniuerſa cōmota ſunt ſydera, & nunc factus
eſ iter mortuos viuēs liber, & legiones noſtras p̄-
turbas? Quis es tu, qui eos, q̄ originali p̄cō aſtri-
cti detinētur, abſoluiſ? & captiuos ī libertatē pri-
ſtinā reuocas? Quis es tu, qui p̄cōrū tenebras, ex-
cecatos diuina & ſplēdida luciferaq; perfudiſ lu-
ce? Iterumq; oīs legiones demonū pauore p̄ter-
rite & expauida ſubiectione, vna voce clamant

runt dicētes. Vnde es tu Yhu tā fortis hō & splē
didus maiestate, tā preclarus sine macula mun/
dus a crimine? Ille enim mundus terrenus, q no
bis subiectus fuit semp vsq nūc, qui nostris ius/
sibus tributa p̄soluebat, nunq talē mortuū no/
bis trāsmisit, nunq talia munera destinauit infe/
ris. quis ergo es tu, qui sic intrepidus nostros fi/
nes ingressus es? Nō solū nostra supplitia nō vere/
ris, sed insup & oēs de nostris vinculis auferre co/
naris. forsītā tn es ille Yhs, de quo princeps no/
ster sathā dicebat, q p tuā mortē crucis, totius
mundi potestātē accepturus esses. Tunc rex dñs
glorie maiestate sua cōculcās mortē, cōprehēdēs
Sathā principē, tradidit inferi potestati, & attra/
xit Adā ad suā claritatē. Tunc inferus suscipiēs
Sathā, dixit ad eū cū nimia indignatione. O pri/
ceps pditionis & dux exterminatiōis beelzebub
derisio angelorū dei, vexator iustorū, qd huic fa/
cere voluisti, ī cuius exitu mortis nobis tāta spo/
lia pmisisti? Ignorasti vt insipiens. quid egisti?
ecce iā iste Yhs diuinitatis sue fulgore oēs tene/
bras mortis illuminauit, & firma vincula carce/
rū cōfregit, & eripuit captiuos, soluit vinctos &
oēs, qui sub nostris solebāt suspirare tormentis,
insultāt nobis, & deprecātiōibus eorū expugnā/
tur ip̄eria nostra, & regna nostra vincuntur, &
nullū iā ad nos reuertetur genus humanū. insu/
per & fortiter nobis cōminant, qui nūq nobis
superbi fuerunt mortui, nec aliqn sic potuerunt

leti esse captiui. O princeps sathā oīum malorū
īpiorū & refugarū pater, quid hoc facere volui/
sti? qui a principio vsq; nunc fuerunt desperā/
tes, salutē & vitā modo sperant. Nullus eorū hic
iā solito mugitus auditur, nec vllus eorū perso/
nat gemitus, nec in alicuius eorum facie lachry/
marū vestigiū inuenitur. O princeps sathā pos/
fessor clauū īferorū, illas tuas diuitias, quas acq/
fieras p lignū preuaricationis & paradisi amī/
sionē, nunc per lignum crucis amisisti, & perit
oīs letitia tua, dū istū xpm regē glorie superasti,
aduersus te & aduersus me egisti, ammodo co/
gnosce, quāta tormēta eterna & supplitia infini/
ta passurus eris in mea custodia sempiterna. O
princeps sathā actor mortis & origo superbie,
debueras primū istius yhu causam requirere, &
in quē nullā culpā cognouisti, quare sine ratio/
ne eū crucifigere fecisti? & totius mundi noxios
& īpios & iniustos perdidisti. Et cū loqueretur ī/
ferus ad sathā principē, tunc rex glorie dixit ad
inferū. Erit sathā princeps sub potestate tua in
perpetua secula in locū Ade & filiorū & iustorū
meorū. Extēdens autē dñs manum dixit. Venite
ad me sancti mei oēs, qui habetis ymaginem &
similitudinē nostrā, qui per lignū & dyabolū &
mortē dānati fuistis, modo videte per lignū dā/
natū dyabolū & mortē, statim oēs sancti sub ma/
nu dñi adunati sunt. Tenens autē dñs manum
Ade dixit ad eum. Pax tibi cum omnibus filiis

tuis iustis meis. Adam autē genibus domini
aduolutus, lachrymabili eum obsecratione de/
precatus est magna voce & dixit. Exaltabo te do/
mine yhu, quoniā suscepisti me, nec delectasti
inimicos meos super me. Domine deus meus
clamaui ad te & sanasti me. Domine yhu edu/
xisti ab inferno animam meā, saluasti me a de/
scēdentibus in lacum. Psallite dño yhu xpo san/
cti eius & cōfitemini memorie sanctitatis eius.
quoniā ira in indignatione eius, & vita in vo/
lūtate eius. Similiter omnes sancti genibus ad/
uoluti ad pedes domini vna voce dixerūt. Ad/
uenisti redemptor mūdi, sicut per legem & pro/
phetas tuos predixisti, factis adimplesti, rede/
misti nos per crucem tuam, & per mortem cru/
cis ad nos descendisti, vt eriperes nos ab inferis
per maiestātē tuam. Domine yhu sicut posui/
sti titulum glorie tue in seculo, & erexisti titulū
redemptionis per crucem tuā in terris, sic pone
domine in inferno signū victorie crucis tue, ne
tuis mors dominetur amplius. Extendens autē
dominus manum, fecit signum crucis sup Adā
& super oēs sanctos suos, & tenens dexterā Ade,
ascēdit ab iseris, & omnes sancti secuti sunt do/
minū, tūc sanctus David fortiter clamaui di/
cens. Cantate domino canticum nouum, quia
mirabilia fecit, saluauit sibi dextera eius, &
brachium sanctum eius. Notum fecit domi/
nus salutare suum, in conspectu gentium reue/

lauit iustitiā suā. Et omnis multitudo scōrū re/
sponderunt dicētes. Hec est gloria oībus sanctis
eius, amen all'a. & post hec exclamauit abachuc
propheta dicēs. Existi in salutē populi tui, ad li/
berādum electos tuos, & oēs sancti respōderunt
dicētes. Benedictus, qui venit in noīe dñi, deus
dñs & illuxit nobis, amē all'a. Similiter post hec
& ppheta Micheas exclamauit dicens. quis de/
us, sicut tu domine yhu, auferēs iniquitatē & trās/
grediēs pccā! & nunc cōtines in testimoniū iram
tuā, qm volūtarius es, & ipse cōuerteris & mise/
reris nostri, & absoluis oēs iniquitates nostras &
oīa pccā nostra. demersisti multitudinē mortis
sicut iurasti patribus nostris ī diebus pristinis.
Omnes autē scī respōderunt dicentes. Hic est de/
us noster in eternū & in seculū seculi & ipse re/
get nos in secula, amē all'a. Sic & oēs prophete
de suis p̄dictis laudibus sacra testimōia referen/
tes, & oēs sancti, amen all'a clamātes sequeban/
tur dñm. Dñs autē tenēs manū Ade tradidit Mi/
chaeli archāgelo, & oēs sancti sequebantur Mi/
chaelē archangelū, & introduxit oēs in paradisi
grām & gloriā. occurrerūt autē eis duo viri obui/
am vetusti dierū. interrogati sunt autē a sanctis.
Qui estis vos, q nobiscum in īferno nōdum fui/
stis, & in paradiso corpore collocati estis? Re/
spondens vnus ex eis dixit. Ego sum Enoch, q
verbo dñi translatus sum huc. Iste autē, qui me/
cū est, Helyas est thesbites, qui curru igneo as/
sumptus

sumptus est huc & vsq; nunc non gustauimus
mortē, sed in aduentu antichristi reseruati su-
mus, diuinis signis & prodigiis preliaturi cum
eo, & ab eo occidēdi in hierusalē, & post triduū
& dimidiū diem iterū viui in nubibus assumē-
di. Et cū hec loquerentur sanctus Enoch & He-
lyas, ecce superuenit vir alius miserrimus, por-
tans humeris suis signū crucis, vidētes omnes
sancti dixerunt ad eū. Quis es tu? quia visio tua
latronis est, & qđ signū est qđ portas in hume-
ris? Quibus respondens ait, vere dixistis, quia
latro fui omnia mala faciens super terrā. Iudei
autē me crucifixerūt cū yhu, & vidi creaturarum
stupēda, que facta sunt sup crucē yhu crucifixi,
& credidi eū creatorē oīum esse creaturātū & re-
gem omnipotētem, & deprecatus sum eum di-
cēs. Memor esto mei domine, quādo veneris in
regnū tuū. Statim suscipiens deprecationē me-
am, dixit mihi. Amen dico tibi hodie mecū eris
in paradiso, & dedit mihi istud signū crucis di-
cēs. Hoc portās ambula in paradysum & si non
dimiserit te īgredi angelus custos paradisi, ostē-
de illi signū crucis, & dices ad eū, quia yhs xp̄s
filius dei, qui nunc crucifixus est, transmisit me.
Cum hoc fecissem, & dixissem ad angelū custo-
dem paradisi, statim aperiēs introduxit me & col-
locauit me ad dexterā paradisi dicens. Ecce mo-
dicū sustine & ingredietur oīs generis humani
pater Adā cū oībus filiis suis sctis & iustis xp̄i.

yhu domini crucifixi, hec omnia verba latro-
nis audientes patriarche & prophete, vna vo-
ce dixerunt. Benedictus es domine omnipotēs
pater eternitatis pater misericordiarum, qui ta-
lem gratiam peccatoribus dedisti, & in glori-
am paradisi reduxisti i tua pingua pascua spi-
ritualemq; & certissimā vitam amē. amē. amē.
Hec sunt diuina & sacra misteria, que vidimus
& audiuius nos Charinus & Leucius fratres
germani. Amplius non possumus permissi en-
narrare cerera misteria domini yhu, sicut conte-
stans michael archangelus dixit nobis. Euntes
cum fratribus vestris in hierusalē eritis in ora-
tionibus clamantes & glorificantes resurrectio-
nem yhu christi domini nostri, qui vos a mor-
tuis secum resuscitauit, & cum nemine homi-
num eritis loquentes, sed eritis, vt muti, vsq;
dum venerit hora, vt permittat vos ipse domi-
nus referre sua deitatis misteria. Nobis autem
iussit michael archangelus ambulare transior-
dauem in locum optimum & pinguem, vbi
sunt multi, q; nobiscum resurrexerūt in testimo-
nium resurrectionis christi domini, quia tan-
tum tribus diebus permissi sumus, qui resurre-
ximus, celebrate in hierusalem pascha domini
cum viuentibus parentibus nostris, in testimo-
nium christi domini, & baptizati sumus in san-
cto flumine iordanis, accipientes singuli singu-
las stolas albas, & post tres dies celebrato pa-

facta domini, rapti sunt a nubibus oēs, qui no-
biscum resurrexerunt & perducti sunt trans ior-
danem & a nemine visi sunt, & nunc date il-
li laudem & confessionem & penitētiā agite
vt misereatur vestri. Pax vobis ab ipso domino
yhu xpo & saluatore omnium vestrorum. Et
postq̃ compleuerūt omnia scribes singulos
thomos carte, surrexerunt, charinus autem qđ *Char*
scripsit in thomo, dedit in manus anne & cay-
phe & gamalielis. Similiter & leucius qđ scrip- *Com*
sit in thomo, dedit in manus Nichodemi & io-
seph, & subito trāfigurati sunt cādidati nimis
& non sunt amplius visi. Scripture autem eo-
rum inuente sunt equales, nihil habentes vna
magis altera aut minus, nec litteram vnā. Ista
omnia admiranda charini & leucii dicta au-
diens omnis sinagoga iudeorum adinuicem
dixerunt. Vere ista omnia a domino sunt fa-
cta, & benedictus dominus in secula seculorū
amen. Et exierunt omnes de sinagoga cum ma-
gna sollicitudine & cū timore percutientes pe-
ctora sua, & abierūt vnusquisq̃ in propria. Hec
omnia dicta & facta sunt a iudeis in sinagoga
eorum. Et statim ioseph & Nichodemus nun-
ciauerunt prefidi, & ipse pilatus scripsit om-
nia que gesta & dicta sunt de yhu a iudeis in si-
nagoga eorū & posuit oīa verba in codicibus
publicis p̃torii sui. Post hec ipse Pilatus scripsit
epistolā ad urbē Romā tyberio dicēs.

Epistola Pilati ad 'Cesarem de christo.

Pontius Pilatus Tyberio! Cesari salutem!
Nup accidit, qđ ipse probaui, vidēs p̄ iudiā suosq; posteros yhm crudeli condēnatione punisse, de quo cū pmissum haberēt p̄fesorū, qđ illis deus mitteret de celo scm̄ suū, qđ eorū rex merito diceretur, & hunc se p̄miserit p̄ virginē mariā missurū ad terras, iste me p̄fide in iudea hebreorū deus cōuēisset & vidisset eū cecos illuminasse, leprosos mundasse, demōes ab hoībus fugasse, mortuos aut̄ suscitasse, ipeasse vēris, ambulasse sicis pedibus sup vndas maris, & mlt̄a alia mirabilia fecisse, hic cū oībus populis iudeorū se dei filiū eē diceret, iuidiā cōtra eū passi sunt p̄cipes sacerdotū, & tenuerūt eū & mihi tradiderūt & alia p̄ aliis multa mihi de eo mētiētes dixerūt, asserētes eū magū eē, & cōtra legē eorū gerere. Ego aut̄ credidi ita eē, & flagellatū tradidi illū arbitrio eorū. Illi aut̄ crucifixerūt eū, & se pulchro custodes adhibuerūt. Ille vero militib⁹ meis custodiētibus die tertio resurrexit. Intātū aut̄ exarsit negtia iudeorū, vt darēt pecuniā eis dicēdo, dicite qđ discipuli eius corpus ip̄ius raperūt. Sed custodes cū accepisset pecūiā, qđ factū fuerat, taceī nō potuerūt, nā & illū surrexisse testasti sūt, & se vidisse, & a iudeis pecuniā accepisse, hec nāq; p̄tati v̄re itimare curauī, ne qs aliter fallat, & extiet credēdū eē mēdaciis iudeorū.

Explicit euāgeliū Nichodemi de xp̄i
passione & descensu ad inferos.

Epistola Lētuli ad Senatū populūq; Romanū
de christo, q̄ sola ī annalibus romāorū iuēta est.

A Pparuit tēporibus istis & adhuc est hō
magne virtutis noiatus christus yhs, q̄
dicif a gētibus Propheta veritatis, quē
eius discipuli vocāt filiū dei, suscitās mortuos,
& sanās oēs languores. Homo quidem stature
procere mediocris & spectabilis, vultum habēs
venerabilem, quē intuentes possunt & diligere
& formidare, capillos habēs nūcis auellane pre-
mature, & planos fere vsq; ad aures, ab auribus
vero circinos chrispos aliquātulū ceruleos ful-
gentiores, ab humeris vētilantes, discriminē ha-
bens in medio capitis iuxta morem nazareno-
rū, Frontē planam & serenissimā cum facie sine
ruga & macula aliqua, quā rubor moderatus
venustat, nasi & oris nulla prorsus est reprehen-
sio, barbam habens copiosam & impuberē ca-
pillis concolorem, non longam sed in medio
bifurcarā, aspectum habens simplicem & matu-
rum, oculis glaucis variis & clavis existētib;,
In increpatioē terribilis, in admonitione blan-
dus & amabilis & hylaris seruata grauitate, qui *tamen*
nunq̄ visus est ridere, flere autē sic. In statu-
ra corporis propagatus rectus, manus habēs
& brachia visui delectabilia, in colloquio gra-
uis rarus & modestus, Speciosus forma inter
illos hominum.

Visio mirabilis Ysaie Prophete in Raptu
mētis. Que diuine Trinitatis archa
na & lapsi Generis humani re
demptionē continet.

VISIO quā vidit Ysaias ppheta filius
amos anno.xx.regnāte Ezechia rege iu
de. Venit Ysaias ppheta filius amos ad
Ezechiā in hierusalē, & intrans sedit supra lectū
regis & oēs principes israel, & cōsiliarii regis, &
eunuchi stabāt ante illum. Veneruntq; ex oībus
villis & agris & mōribus pphete, & filii ppheta
tāū audientes q; Ysaias venerat a galgatha ad
Ezechiā salutare eū, & annunciare ei, que vētu
ra erāt. Tūc loquebat; verba veritatis. Spiritus
sc̄t̄s superuenit ī eū, & oēs videbāt & audiebāt
verba sc̄ti sp̄s. Cōuocauit eū rex & pphetas,
& oēs introierunt, quot quot inuēti sunt ibi in
simul. Erāt aut; Micheas & ananias senes. Ioel &
quotquot ex eis iuuenti sūt a dextris eius & a sin
istris. Cū aut; audierunt vocē sc̄i sp̄s, flexerūt ge
nua & cātauerunt deo altissimo requiescenti in
sanctis, & talē virtutē verborū in mundo donā
ti, loquēte vero eo in sp̄ū scō in auditu oīum sta
tim tacuit. & exinde videbāt stātē quēdā añ eū.
Oculi aut; eius erāt aperti, os vero clausum, sed
īspiratio sc̄i sp̄s erat cū illo, & nō extimabāt, q;
elevatorio accepisset ysaia, pphete vero cognosce
bāt, q; reuelatio erat. Visio quā videbat, nō erat

de seculo hoc, sed de abscondito omni carni. Et
cū cessauit a uisione, reuersus notificauit uisio-
nem Ezechie & filio eius nasoni, & michee, ceter-
isq; pphetis dicēs. Quādo pphetaui auditum,
quē uos uidistis, uidi angelū gloriofum non se-
cundū gloriā angelorū, quos semper uidi, sed
quēdā magnā gloriā & lumē habentē, q nō pos-
sum notificare. Accipiēs me manu duxit me in
altū, & ego dixi quis es? quomodo tibi nomē est?
& quomō aue supers? uirtus enim data est mi-
hi loqui cū illo. Tunc respōdēs dixit mihi. Quā-
do te ferā in altū, ostēdā tibi uisionē, p qua mis-
sus sum ego, & tunc scies, quis sum ego, & no-
men meum nescis, ideo quia uis iterū reuerti in
corpus tuum, & quādo te eleuabo, postea uide-
bis, & gauisus sum, quia mansuete respondit, &
dixit mihi. Gauisus es, quia humiliter respondi
tibi, & maiore me uidebis, & humiliorem, & sa-
pientiozem uolentem loqui tecum, meliorem
& dulciorē. In hoc enim missus sum ut notificē
tibi oīa hec. Ascēdimus ego & ille sup firmamē-
tū, & uidi ibi preliū magnū sathane, & uirtutē
eius resistentē honorātie dei & vnus erat prestā-
tior alio in uidendo, quia sicut est in terra tan-
to est ī firmamento, forme enim firmamēti hic
sunt in terra, & dixi angelo quid est hoc bellum?
& inuidia & prelium? & respondens, dixit mihi.
Istud bellū diaboli ē, & nō q̄scet donec ueniet,
quē uis uidere, & interficiet eū spū uirtutis eius.

Postea leuauit me in ea, que sunt super firmamē-
tum, qđ est primum celum, & vidi thronum in
medio, desuper sedebat angelus in magna glo-
ria, & a dextris eius sedebant angeli & a sinistris.
Aliā habebāt gloriā, q; erāt a dextris, & cātabāt
vna voce, & illi qui erant a sinistris post illos cū
eis, cāticū eorū nō erat sicut dextrorū, & interro-
gauī angelū ducētē me, cui cāticū istud missum
est? & respōdēs dixit mihi, magne glorie dei, qui
est super septimū celū, & filio eius dilecto, vnde
ego missus sum ad te. Et iterū eleuauit me in se-
cundo celo, altitudo eius erat sicut a primo celo
vsq; ad terrā. Et vidi ibi, sicut in primo celo, dex-
tros & sinistros angelos & gloria istorū angelo-
rū & cāticū excelsiora erant, q̄ primorū, & cecidi
in faciē meā, vt adorare eū, & nō dimisit me an-
gelus, q me īstruebat, & dixit mihi, noli adorare
angelum, neq; thronū istius celi, ppter hoc mis-
sus sum īstruere te. Sed tātū, quē ego dixero tibi,
adora. Similiter eū qui est sup oēs angelos thro-
nos & super vestes & coronas, quas videbis de-
inceps, & gauissus sum gaudio magno valde,
quia talis ē cōsumatio sciētibus altissimū & eter-
nalē & dilectū filiū eius, quia sicut angeli scī spūs
sic hi ascendunt in illū. Et eleuauit me sup tertū
celū, & similiter vidi paruū thronū, & dextros &
sinistros angelos. Memoria autē istius mūdi illic
nō noiabatur, sed transformabatur gloria mei
spūs cū ascende bā in celū, & dixi de illo mundo

nihil noīatur hic, & respondēs mihi angelus ait,
nihil nominatur ppter īfirmitatē eius, & nihil
absconditur illie de illis, que facta sunt. Et cāticū
cātabāt, & glorificabāt sedētē, & iste angelus erat
maior secūdo. Et iterū eleuauit me in quartum
celū. Altitudo tertii celi vsq; ad quartū celū ma-
ior erat, & ibi vidi thronū & dextros & sinistros
angelos, gloria vero sedētis melior erat q̄ ange-
lorum, qui erāt a dextris, & gloria eorū similiter
superabat gloriā inferorū. Et ascēdi in quintū ce-
lū & ibi vidi angelos innumerabiles, & gloria eo-
rū & cāticū gloriosius erat quarti celi, & ego mi-
ratus sum, tātā multitudinē angelorū vidēs, di-
uersis bonitatibus ordinatorū & singuli gloriā
habētes glorificabāt existētem in alto, cuius no-
mē nō est reuelatū oī carni, quia tātā gloriā
dat angelis super singulos celos. Et respōdēs an-
gelus dixit mihi, quare miraris de hoc, quod nō
sunt vnius speciei? nō enim vidisti insuperabiles
virtutes & millia milliū angelorū. Et postea as-
sumpsit me in aerē sexti celi, & vidi ibi gloriā ma-
gnā, qualē nō vidi in qnto celo, & aspexi ange-
lū in gloria magna, & facta virtutū erāt honora-
bilia, & precedētia, cāticū eorū scūm & mirabile
erat. & dixi ad angelū ducētē me. Quid est qđ vi-
deo dñe mi? & dixit mihi, nō sum tibi dñs, sed cō-
filiator. Et dixit mihi de sexto celo, & hiciā thro-
nū non est, nec sinistri angeli, sed de virtute se-
ptimi celi ordinationē habēt, vbi ē diues filius

dei & oēs celi & angeli eius audiūt eū, & ego mis-
sus sum assumere te huc, vt videas gloriā istā, &
dñm oīum celorū & angelos eius & virtutes. Di-
co autē tibi ysaia nemo i carne illius mūdi volēs
cōuerti, vidit, que tu vides, neq; videre pōt, quē
tu vidisti, ideo qā tibi ē ī sorte dñi venire huc, &
ego magnificauī me cātās dño, qā ī sorte eius ā-
bulo, & dixit mihi, qñ reuersus fueris p volūtate
patris, tūc vestē tuā recipies, & tūc eris eq̄lis āge-
lis, q sūt ī sexto celo. Et assumpsit me ī sextū celū,
& thrōus iā nō erat illic nec dextri nec sinistri an-
geli, sed hēbāt oēs vnā speciē & cāticū eq̄le, & da-
tū ē mihi, vt ego canerē cū eis, & angelus, q erat
mecū & ego fuimus tales, sicut gl̄ia corū, & gl̄ia
eorū erat vna, & glorificabāt patrē oīum & dile-
ctū filiū eius & scūm spūm, oēs vno ore cātābāt.
Sed nō tali voce, quali in quīto celo, sed alia vo-
ce, & lumē magnū erat ibi, & qñ erā ī sexto celo,
existimabā lumē, qd erat ī quīto celo, tenebras es-
se. Gaudius sum valde, & cātāui donāti tale gau-
diū recepiētibus miām eius, & rogāui angelū in-
struētē me, vt exinde nō reuerterer ad mūdū illū
carnalē. Dico autē vobis, q multe tenebre sunt
hic. Angelus vero instruēs me dixit mihi. Quod
es gaudius de isto lumine, quāto magis gauder-
bis & exultabis, qñ videbis lumē septimi celi in
quo sedet celestis pater, & vnigēitus filius eius,
vbi exercitus & thrōni & corōe iacēt iustis, & de
illo te nō reuerti ī carnē tuā, nō ē tps expletū ve-

niēdi huc, & audiens hec tristatus sum valde. &
assumpsit me ī aerē septimi celi, & audiui vocē
dicētē mihi. Vsq̃quo volēs in carne viuere ve-
nisti huc? & timui valde & tremefactus sum, iterū
q̃ audiui vocē dicētē, noli phibere eū, vt īt̃rer, di-
gnus est enī gloria dei. hic enī est stola, & interro-
gauī angelū, q̃ erat mecū. Quis ē phibēs mihi?
& quis est precipiēs mihi ascēdere? & dixit mihi
phibēs est, qui est super cātātes angelos sexti ce-
li, angelus, & precipiēs est filius dei, & nomē eius
nō potes audire, donec de carne exhibis, qñ nos
ascēdimus ī septimū celū, vidi ibi lumē mirabile
& īennarrabile & angelos innumerabiles, & iustos
vidi quosdā exutos stolis carnalibus & existētes
ī stolis excelsis, & erāt ī gloria magna stātes, sed
in thronis suis nō sedebāt, corone autē glorie nō
erāt sup̃ eos. Et interrogauī angelū & dixi. Quare
stolas receperūt? & thronos & coronas gl̃ie nō
receperūt? dixitq̃ mihi angelus, nō recepunt mō
donec filius hic primū istos ītroducet thronos
& coronas, qñ erit ī specie vestra, & princeps mū-
di illius extēdet manū suā ī filiū dei, & occidet il-
lū & suspēdet illū ī ligno & occidet nesciēs, q̃ sit,
& descēdet ī infernū, & eū desertū ponet & oēs vi-
siones īferni, & apprehēdet p̃cipē mortis, & de-
predatū eū ponet, & cōterret oēs virtutes eius, &
surgēt tertia die hñs quosdā iustos secū, & mittet
suos p̃dicatores ī vniuersum orbē terrarū & ascē-
det ī celos, tūc recipiēt isti tronos suos & corōas,

& post hec verba dixi illi, de quo te interrogavi
in primo celo, ostēde mihi, hoc enim mihi pmi
sisti. Adhuc me loquēte secū, ecce quidā angelus
de astantibus gloriosior ducēte me oībusq; an
gelis & ostēdit mihi librū & aperiēs dedit eū mi
hi, & vidi scripturā nō sicut istius seculi, & legi
rā, & ecce actus huerusalē erāt ibi scripti, & oīum
hoīum opera erāt ibi, de quibus & ego erā. Vidi
in veritate, quia nihil absconditur in septimo
celo, qđ est in mūdo factū, & interrogavi ange
lū. Quis est iste preeminens oēs angelos in glia
sua? & rīdēs dixit mihi. Iste est magnus angelus
michael deprecās semp p humanitate & humi
litate. Vidi stolas multas & thronos & coronas
iacētes, & dixi angelo. Iste stole & corone qbus
seruantur & throni? & dixit mihi. Iestas coronas
multi ammittūt de illo mūdo credētes verba illi
us, de quo locutus sū tibi. & cōuersus uidi dñm
in glia magna, & expaui valde, & appropinquē
rūt ad eū oēs iusti & adorauerūt eū vna voce cā
tātes, & erat vox sicut illorū, & michael appropi
quās adorauit, & cū eo oēs angeli adorauerūt &
cātauerūt, & trāsfigurauī me iterū, & fui sicut an
geli, tūc dixit mihi angelus, q me ducebat. Hūc
adora & cāta, & adorauī eū & cātāui, & dixit mi
hi angelus, q me ducebat. Iste est dñs oīum glia
rū, quas vidisti. Et vidi aliū glīosissimū silem ei
i oībus, & iusti appropinquauerūt ad eū, & ado
rauerunt eū & cātauerunt, & ille cātabat cū eis,

& nō trāfigurauit se in visu illorū cū eis, & vene-
runt angeli & adorauerūt eū, & ego adorauī eū
& cātaui. Et iterū vidi aliū ī gloria magna, & am-
bulās interrogauī angelū, quis est? & dixit mihi
adora eū. Iste enī est angelus scī spūs loquēs ī te
& in oībus iustis. Et post hec alia quidē inenara-
bilis & iēffabilis reuelabat gloria, quā ego aper-
tis oculis mei spūs nō poterā videre, nec q me
ducebat angelus, neq oēs angeli, quos videram
adorātes dñm, nisi tātūmodo iustos vidi in glo-
ria magna aspiciētes gloriā, & appropinquauit
primū dñs meus & angelus specialis, & adoraue-
runt eū & cātauerunt scđo in simul, tunc oēs iu-
sti adorauerūt eū, & cū eis michael & angeli oēs
adorauerunt & cātauerunt. Postea audiui vocē
ibi & cāticū, qđ audiui in sexto celo, ascēdebat &
audiebatur in septimō celo, & oēs glorificabant
illū, cuius ego gloriā nō poterā videre, & oīum
sex celorū cāticū nō solū audiebatur, sed videba-
tur, & dixit mihi angelus, hic est viuus vnus eter-
nus in excelsa eternitate viuēs, & in scīs requie-
scēs, cuius nec nomē nec visionē possumus sus-
ferre, qui est laudatus a scō spū in ore scōrū iusto-
rū. Et post hec audiui vocē eterni dicētē dño fi-
lio, Exi & descēde de oībus celis, & sis in mundo
& vade vsq ad angelū, qui est ī infernū, trāfigu-
rās te scđm formā illorū, & nō cognoscēt te, ne-
q angeli neq pīcipes seculi illius, & iudicabis
principē illius seculi & angelos eius & mūdi re-

ctores iō ga negauerūt me & dixerūt, nos sumus
& sine nobis nemo ē. Postea vero nō trāsfigura-
bis te p celos ī magna gloria ascēdēs & sedebis
a dextris meis, tūc adorabūt te pīcipes & virtu-
tes & oēs angeli & oīa inīcia celorū & terre & in-
fernorū. Et audiui magna gloria pīpiēdo dño
meo, & tūc exiuit dñs de septimo celo & dīscēdit
in sextū celū, & angelus īstruēs me dixit mihi. In-
tellige & vide, qd ē trāsfiguratio eius & descēsiō.
Cū viderūt eū angeli laudauerūt & glīficauerūt
eū, nō enī trāsfigurauit se ī figura eorū, & ego cā-
raui cū eis, cū descendisset in qntū celū, ibi statī
trāsfigurauit se secūdū formā āgelorū illorū, &
nō cātauerūt ei & nō adorauerūt eū, erat enī for-
ma sicut illorū. Et descēdit in quartū celū, & ap-
paruit illi secūdū formā illorū, & nō cātauerūt
ei, erat enī forma sicut illorū. Venit autē in terri-
um celū & in secūdū & ī primū transfigurās se
in singuloseorū. Ideo nō cātabāt ei, nec adora-
bāt, apparebat enī illis similis eorū, ostēdebat
enim characterem p singulos celos custodibus
portarū. Descēdit autē in firmamētū & ibi dedit
signa, & forma erat eius sicut illorū, & nō glori-
ficauerūt eū, & nō cātauerūt ei, & descēdit ad āge-
los, qerāt in hoc aere sicut vnus ex eis & nō de-
dit eis signū & nō cātauerūt, et post hec dixit mi-
hi āgelus. Intellige Ysaías fili Amos. In hoc mī-
sus sum a deo oīa tibi oīdere, nec enī añ te qs vi-
dit, nec post te poterit videre, q tu vidisti & audi-
sti. Et vidi simulē filii hoīs, & cū hoībūs hītare &

In mudo, & n̄ cognouerūt eū. Et vidi ascēdētē īfir-
mamētū, q̄ nō erat secūdū formā trāsfigurās se.
Et vidētes oēs āgeli, q̄ erāt sup firmamēto, expa-
uerūt & adorātes dicebāt. Quō ascēdisti in me-
dio nostri dñe? & non cognouimus regē glorie?
Et primo celo gloriosior ascēdebat & nō transfi-
gurabat se. Porro oēs angeli adorauerūt, & cāta-
uerūt dicētes. Quō trālisti p nos dñe? & nō vidi-
mus, neq; adorauimus te? Ita ascēdit in secūdū
celū & in terciū & ī q̄rtū & ī q̄ntū & in sextū vsq;
ad oēs celos & glorie sue coniungebat se. Q̄n
ascēdit in septimū celū, cātauerūt ei oēs iusti, &
oēs āgeli & oēs virtutes, quas nō potui videre.
Angelū mirabilē vidi sedēr a sinistris ei⁹, q̄ dixit
mihi, sufficit tibi ysaia. Vidisti. n. q̄ nemo alius
vidit carnis filius, qđ nec oculus vidit, nec auris
audiuit, nec ī cor hoīs ascēdit, q̄nta p̄parauit de-
us oībus diligētibus se. Dixitq; mihi reuertere ī
stolā tuā, donec t̄ps dierū tuorū adīpleat & tūc
venies huc. Hec vidēs ysaias dixit circūstatibus
se, & audiētes mirabilia cātauerūt oēs & gl̄ifica-
uerūt dñm dārē talē gratiā hoīb⁹. Et dixit Eze-
chie regi, cōsumatio sclī huius & opa īplebunt ī
nouissimis generatiōibus, & phibuit eis vt nō
anūciarēt populo israel, nec verba hec darēt ad
scribēdū oī hoī, sed quāta ītelligent a rege & dcā
ī p̄phis. Ita & vos estote ī scō spū, vt recipiatis
stolas v̄ras & thronos & corōas glorie ī celis iacē-
tes, cessauit aut loq & exiuit ab ezechia rege.

Explicīt vīsiō Ysaye Prophete.

Visio sancti Alberti Episcopi Agripinēsis de
octo Regulis Meritoris a christo reuelatis.

IN Alemania fuit quedā familia xpi deuotis-
sima, & qua orti sunt septem fratres, q om-
nes fuerūt episcopi & sci viri. Inter quos fu-
it vnus nominatus Albertus q dum eēt episco-
pus ardenti desiderio & oratiōe poscebat a dño
quottidie, vt sibi dignares reuellare, qd ei magis
gratū esset, & sibi magis vtile foret operādum,
q cū semel missam celebraret, & suis manibus te-
neret corpus xpi, dicebat deuoto corde dñe yhu
christe non te leuabo manibus meis neq depo-
nā, quousq mihi nō reuelaueris ea, q tibi grata
sunt, & mihi vtilia ad operādum. Tūc apparu-
it sup hostiā yhs christus in forma pueri paruu-
li sic eū alloquētis. O alberte cur me quasi incar-
ceratū detines? qd a me petis? Tūc lachrymis ip-
fusus beatus Albertus respōdit Dñe yhu qd sit
tibi magis gratū, & mihi magis vtile melius no-
sti q ego, tūc dixit ei yhs. Octo tibi trado regu-
las beneuiuēdi, quas si bene seruaueris vsq in fi-
nē, mihi gratissima erūt opa tua & tibi vtilia.
Quarū prima est. Si dederis cum charitate mei
amore pauperi indigēti vnū denariū ex tua sub-
stantia in vita tua, hoc erit mihi summe gratū,
tibiq magis vtile, q si post mortē tuā cūcta tua
bona quātūcūq essent innumera, distribuerent.
Secūda regula. Si ī vita tua corde & aīo cōtrito
p tuis & alienis pētis lachrymaueris aut ob me
moriā

moriā mee passiōis; hoc erit mihi magis gratū
& plus tibi pderit, q̄ si post mortē tuā p̄ te oēs
mūdi hoīes adeo flerēt, vt lacus magnus īde ori
ret. Tertia regula. Si patiēter oē amarū toleraue
ris aut cōtumeliosum verbū vel obprobriosum
iuste vel iniuste illatū mei amore, hoc erit mihi
gratius & tibi magis vtile, q̄ si volūtarie tu ipse
sup humeros tuos frangeres innumerabiles vir
gas. Quarta regula. Si a delectabili somno surre
xeris media nocte, & flexis gēibus deuote oraue
ris, hoc mihi gratius erit & tibi magis vtile, q̄ si
multi milites post mortē tuā p̄ aīa tua assumē
do crucē irēt cōtra īfideles & preliādo pro te mo
rerētur. Quinta regula. Si pegrinū cū charitate ī
hospitio suscepis, eiq; te ipsum obsequosum red
dideris, hoc mihi erit gratissimū & tibi magis
vtile, q̄ si p̄ totū mūdū pegrē pficisceris & in
quolibet loco sanguinē tuū spargeris. Sexta re
gula. Si sustineris cū māsuetudine oīa corpis ad
uersa, infirmitates, tribulatiōes & varias psecu
tiōes mei amorē, hoc erit mihi gratius & tibi ma
gis vtile, q̄ si assumptus eēs ab angelis p̄ raptū
vsq; ad terriū celū. Septima regula. Si aliquā gra
tiā volueris aut pro aīa vel pro corpe & a me il
lam īmediate petieris magis q̄ ab alio, hoc mi
hi gratius erit & tibi magis vtile, q̄ si post mor
tem tuā mater mea omnesq; angelorū chori &
oēs sancti pro te intercederēt. Octaua regula. Si
tu volūtate ppria cōtēpseris oīa mundana oble

et amēta & caduca bona mei amore & in me so-
lo delectaberis hoc erit mihi grauius & tibi ma-
gis vtile, q̄ si post mortē tuā eēt colūna q̄drāgu-
laris attingens vsq̄ ad celū & p̄ illā nudus ascen-
deres ac descēderes sanguinē tuū effundēdo pe-
nitētia ductus vsq̄ ad finem mundi.

Explicit visio sancti Alberti.

Incipit Preclarum Erithree Sibille Vaticinium
Danaeis ip̄am cōsulētibus datū ab Excidio
Troiano vsq̄ ad seculi cōsumationē.

EXgritis a me o Illustrissima turba Dana-
um, quatenus graios euētus, phrygiaſq̄
ruinas in scriptis referā. Quid ve pli Laō-
medontis nobilissime. Quid Dyoneo duci po-
litissimo, quid teucricis edibus, Iuuēteq̄ litigii
predestinatū existat? Delphos q̄dem pelidē, cal-
chamq̄ transmittitis, opus humanū cōsulitis, si-
cūlē deū exquiritis, nūq̄d ex ipso ineffabilis cō-
sciētia cognoscetur? nūc vero sollicitatis ocium
puellarū, vt extra morē solitū suprema dimēſio
propulsetur, nō omittamus, & qd post Iliō pul-
ueres hircorū gradibus generosis, orbīq̄ perue-
niat, vt futuris tēporibus cautū existat. Nos cō-
tēplatione in altissimo habita respōdemus. Su-
doris opus aggrediemini o Danaei sollicitudi-
nis & crioris, donec decem pedes permēsurati
discurrāt. Ilion depereat. Laomedontis proge-
nies euaneſcat, preda redeat ad Attridem, prece-
det siquidem sanguinis effusio inestimabilis,

Danaūq; exanimatio Phrygū audacia, donec
dolor ipudicus Pelidem virgeat, duos leones for-
tissimos Laomedontis virtute prosternat, fietq;
Phrygiis animorū debilitatio, donec virginalis
concupiscētia Eacidē afficiat & eneruet, sed
hircorū calliditas cōualecet. Ilion phrygumq;
gloria subuertetur. Meonidesq; vates menda-
tia scribet, eritq; tunc Danaum gloria in robo-
re fortiori, donec post Dyoneum ducem du-
centum pedes pertranseant Reliquie sanguinis
phrygii condent in cōstellatione mirabili sub re-
ge aquatrico Eneadem urbem plenā linguis, Et
auara mensa construetur raptu mecha, fratri-
dioq; prelibata, crescetq; paulatim virtus eius,
vt orbē concutiat, subiiciat, & conculcet, sed &
manus eius pertimescent Danaī, donec hircus
terribilis sceptrā concuriet asie, orbi resonet ī ter-
rorem, cuius regnū in duodecim pedibus distin-
guetur, eiusq; dies aconita concludent, sceptrū
q; eius in bis sex capita sese vorantia distingue-
tur, & in quattuor cōuertetur, sed & pertimescēt
vniuersi terrigine nomen Eneadum, donec Leo
punicus rugiat & ferream potentiam cōculcet
in cenum. Leonē vero subuertet homuncio. ex
inde vero resurget Eneadum superbia. Achivā
q; gloriā puluerizabit, & seruili iugo supponet.
Asiamq; Leo potentissimus cōcuciet, etiā Enea-
dum luxuria pertinget alanos, lucidissimo bac-
chata bathyrro sentietq; potentiā eius subthir-

rum. Vataliaq; charbasta nec nō & pygmeides
breuitate deformes. Nunquid & non eius vin-
dicta afficiet britanos germanos & hyspanos?
Colchea si quidē Garmātis exules eius excipiet
Gete obediēt, Syrtes indomiti piceiq; Ethyopes
tributa persoluent. Indus gēmas aurum ī Enea-
dum munuscula conseruabit, vt humiliato ca-
pite suffragia cōsequatur, sic Medi molesq; Per-
sarum, erunt itaq; Danaī illorum iugo suppo-
siti, quos profugos agitarant. Exinde duo Leo-
nes fortissimi apud campos Emathios concer-
tābunt, vnus superrugiet altero deuorato. In-
de Taurus pacificus sub eius mugitu mundi
climata sub tributo concludet, in cuius diebus
Agnus celestis veniet, de quo inferius distin-
guemus, venient autē dies, quibus virtus mun-
dationis illustrabitur aquis, & Leo monarchus
conuerteretur ad Agnum, qui orbem illustrabit
& regna subuerret. Gallus ouis acubans modi-
cis Leonis spolio vestiētur, nigrum conuerret in
rubrum, euanescent Eneadum simulachra, vir-
tus & superstitio, alter enī cultus adueniet, alter
cultor, sed & de simulachris duo & de vitiis toti-
dem in eternum in vrbe & ī primam originem
conuerterentur. Hinc Eneadum gloria in Bizan-
tium deducetur, eritq; nidus delicatissimus,
qualis non fuit, robustum decus in molliciem
muliebrem conuerteretur, eruntq; Danaī in robo-
re delicato vsq; ad Leonē sexaginta pedum, dor-

nec catulos eius. Vrsus deuoret, optimatesq; bi-
zanzenos obtenebret, ac decus decaluet femine-
um, hinc Aquila despecta vrsū deuoret. A-
quilam hircus obtenebret. Pullū voret aquile, san-
guis effusus & Physis offendiculū ī cōspectu tri-
nodū Numinis clamitabunt. Fietq; potatū in
aquis adriaticis cōgregatio ceco preduce Hircū
abigēt. Bizantiū prophanabunt. Edificia deni-
grabunt, aurum eius & spolia per orbem disper-
gent, virgines humiliabunt, optimates eius de-
caluabunt. Hircus nō ballabit, & Gallus non cā-
tabit, vsq; dum quinquaginta quattuor pedes
& nouem pollices semisq; mensurati discurrant.
Aquila triceps volet & reuolet. Hircus iugalis ī
bizantium deducetur, sicut inferius distingue-
mus. In vltima etate humiliabitur deus, & hu-
manabitur, proles diuina iungeretur humāitati
diuinitas iacebit in feno & Agnus, puellari offi-
cio educabitur deus & hō. Signa precedēt apud
apellas. Mulier vetustissima p̄sciū cōcipiet. Boe-
tē orbis mirabitur, ducatū prestabit ad ortū. Hic
habēs pedes triginta tres sexq; pollices eliger si-
bi ex piscatoribus deiectis numerū duodenariū
vnūq; dyabolū, non in gladio, bello ve Eneadē
vrbe regesq; subiiciet, sed ī hamo piscātis in deie-
ctione & pauperie superabit diuitias, supbiā cō-
culcabit, morte ppria mortuos suscitabit, & cū
mactabitur, viuet, & regnabit & cōsumabuntur
oīa, fietq; regeneratio, bonos iudicabit & malos.

Hinc quattuor alata animalia surgent in te/
stimonium. Nomen agni tuba concinent, se/
rentes iustitiam, legemq; irreprehensibilem, cui
contradicet Bestia simul & abhominatio, spu/
meq; draconis, sed surget Stella mirabilis quat/
tuor animalium habens ymaginem, eritq; in
tuba mirabili, Danaos illuminabit, orbem il/
lustrabit, in Eneade latus Piscatoris & no //
men Agni vsq; ad finem seculi virtute perdu/
cet. Vnde in eneade victos a dyabolo libera/
bit. Hinc gladiabitur, moriens illustrabitur por
ro gloriosus exitus eius. Eritq; bestia terribilis
ab oriente veniens, cuius rugitus vsq; ad gen/
tes punicas audietur, cuius capita septem, scap
traq; innumera, pedes sexcenti & sexaginta tres,
hec erit contradicens Agno. blasphemabit testa
mentum eius, augebitq; Draconis aquas. Reges
aut & optimates seculi erunt in sudore terribili,
non diminuent pedes eius. Stelleq; due similes
prime surgent contra ipsam, & non obtinebunt
vsq; dum veniat abhominatio & voluntas altis
simi consume, sicut inferius distinguemus. Por
ro Leo fortissimus ab occidente rugiet coloris cele
stis maculatus auro, cuius capita quinque pedes
& quingenti, irruet in bestiam, & conteret vires
eius, caudam vorabit bestie, pedes & caput om
nino non ledet. Hinc morietur Leo, hinc confort
rabitur bestia, regnabit & viuet vsq; dum abho
minatio veniat, & post abhominacione reuela

bitur veritas, non cognoscetur Agnus. cui Leones & regna colla submittēt, & erunt omnes terrigene cōueniētes in vnum, vt vnū ouile subeāt, & virga regantur in vna, & modicū tēpus erit, venient autem dies, vt danaum gloria contera-
tur, & iterum restauretur, sed non in statu priori, cum extollentur in superbiam, vt recedant ab Agno, ouile abhorreāt per deuia recedentes, erit q; scelerum congregatio. Erit in posteris diebus Psitacus dans iura ficulis habens pedes quadraginta tres & gallinam sine pullis, hic mittet ex lateribus suis, irruetq; in hircos, vorabunt & destruent & euellent, donec Vrsus rugiat, cuius pedes tres semisq; & cōprehensa Aquila cuius nomen. Y. quinq; apicibus inestimabiliter sibilās, ministrum iniquitatis destruet. Vrsus cōteret caput euellet, sceptrū eius possidebit. Latera Psitaci hircina calliditate abigētur. Erit altera Gallina generis eius, cui dabit Gallum germanicū. hic descendet in rugitu, sicut vrsus cum deuorat carnes optimas, hereditatem Psitaci possidebit. filios regis appositi obtenebrabit. gloriam siculorum annullabit, donec tres pedes & sex pollices consumantur, oculo eius gallina claudet, superuiuetq; post hec autē cum Aquilam obtenebrauerit Hircus, pullumq; abegerit, ascendet in conspectu altissimi bizantii, scelera & trinodiū numen effusum sanguinē & physis offendiculi abhominabitur, & reliquie destructionis vrsi

septuaginta pedum conducent per aquas adriaticas filium Aquile, & potentates paucissimos spōseq; latus, & cū Pullus vorabitur, corruet in bizantiū, decus & gloriā subuertent, ipsius denigrabitur aurum, sanctum prophanabitur, flammis tradentur edificia, decus femineū decaluabitur, & veh resonabit vndiq; excipietq; colūna vindictā, non erit hircis dux aut Gallus in bizantium, nec erit pax nec consolatio nec decus, sed derisus & subsanatio, vsq; dum quinquaginta quattuor pedes & nouē pollices semisq; pertranseant, & hoc erit signū, veniet in posteris diebus due stelle lucidissime, de quibus prediximus, in pētis mortuos suscitantes similes stelle priori & quattuor aialiū habētes faciē, resistentes bestie, de qua diximus, aquisq; draconis nunciātes legē & nomē Agni, abhominatiōis excidiū & examen, minorabunt aquas draconis, sed debilitabuntur in afflictione panis, & exurgēt in robore fortiori, & veniet Aquila habēs caput vnū & pedes sexaginta, cuius color sicut pardi, pectus sicut vulpis, & cauda sicut Leōis, dicet pax, pax, vt pacifice capiat, mamillis sponse Agni lactabit. Leo ab aquilone contra eum rugiet, vsq; dum accrescat ei caput maius in Eneadem tertiumq; minus, eruntq; sibilantia a germanicis vsq; ad tirum, & dabitur ei gallina vna ex mauris, alteraq; oriētalīs & duo pulli, ex qbus vorabit vnū sed reuiuifcet, vt inferius distinguemus. Et tertia

Gallina britanica parietq; pullū, & iterū quar-
ta germanica, parietq; pullū, & iterū quāta galli-
cana, porro secus eridanū septē scribeſ litteris,
cuius receptaculo ligures eoq; zonā cōteret ar-
mis modicis, calliditate plurima, mediumq; ca-
put ligurū tenui bello quassabit ppter blasphe-
mātes agnum & ppter pcā. Secundus tertius ni-
mero exurget intellectu & rebellionē maior, bla-
sphemabit agnū, erūtq; subsistentia & veh, por-
tas ligurū coartabit, nidūq; philosophie mino-
rabit. Florē emilie deflorabit ppter physis offen-
diculū. Porro cōgregatio in aqs adriaticis ex de-
solatiōe vrsi septuagita pedū coartabitur, non
frangeretur vsq; dū veniāt duo hirci, q̄diminu-
ent aurum eius, volūtas eius ad britones, vt ti-
nacrium sapiāt, appetitus eius in Eneadē, opti-
mates decaluabit. Gallinaceus apponetur, tria
nomina silebunt. Oculi eius in insidiis sponse,
manus eius ad monilia eius, vt diripiat cultū
ipsius, fouens ignem in gremio eius, cōteretq;
fiet brevis restauratio, vsq; dum spōsa diminua-
tur, digitis alas debilitet. Aquila volatus ad Da-
naos, vnum caput accrescet, nec sibillabit, & ex-
primis vnum mortificabitur, sed sibillabit. Hir-
ci non ballabūt, donec pes vnus nouemq; pol-
lices permensurati discurrent. Ligur gallus cā-
tabit, species virginum concupiscetur, pullus
debellabitur, pars nidi manu propria denigre-
scet, pena nomini consonabit dolor intestinus

vrgebit aquilam. Hircus iugalis in bizantium
reducetur. Hircus ballabit, hircis gallus can-
tabit. Aquila reuolabit, pullus plorabit, pul-
lum deuorabit, trina fiet restauratio, membra
capiti coniungētur. Hinc trinacriis requies aq-
le, donec veniat gallica gallina oculos eius mor-
te claudet, abscondita supuiuetq;. Sonabit & in
pullis viuet, non viuet, vno ex pullis pullorum
superstite. Hinc galli cantus vsq; ad trinacriam
audietur. Post hec veniet altera Aquila habens
pedes viginti quattuor & capita duo erunt si-
billantia, sed in Eneadem minime, cui accrescēt
tria capita, ex quibus sibillabit vnum, cuius co-
lor sicut vrsi, pedes sicut leonis, cauda sicut ser-
pentis, dabitur ei gallina oriētalīs, alteraq; Eoa
& septem pulli, adiciet autem sibi hircum trici-
pitem blasphemātē agnum & spōse caput & la-
tera, ignēq; fouebit in sponse gremio & erūt ei
tres adulteri, vnusq; legitimus, quē aliosq; vo-
rabit vnus, cui erunt tria nomina blasphemie,
cantus eius abhominatio ascēdens in conspe-
ctu altissimi & finis eius interritus. Hinc Leo af-
fectus macie ex cauernis terre rugiet habēs ca-
put vnū & pedes quadraginta duos, leonāq; lu-
xuriosam plenam mendaciis & noībus blasphe-
mie catulos octo. hīc irruet in Aquilā associan-
tē sibi aliū hircū oriētis bicipitē pedūq; viginti
cōteret, vorabitq; hircū & nō pullos agle, erūtq;
vnus & vna. Hīc hircus triplex in auxiliū aqui-

le leonē debilitabit & duos ex catulis vorabit.
Porro leonā hircus occupās decaluabit, & erit
leonis idignatio & debilitas, vsq; dū pfugos cō
greget & potētes, irruetq; in aqlā & hircū resum
pta virtute, aqlam hircūq; cōteret, caput vnum
partēq; maioris demēs aqlę & iponēs sibi, simul
cū vno ex hirci capitibus ambiēs vtrinq; zonā
italicā possidebit, spōse monilia reparabit. Gal
linā occupās cū obprobrio restituet. Sibillabit
aūt aqla duosq; reges fortissimos in subsidium in
uocabit, irruētq; in leonē preualētes ī ipsum, vs
q; claudat diēs aqla. Leoq; resurget. Post hec au
tē veniet Pardus filius aqlę habēs capita duo
pedesq; sexdecim, hīc leo simul cū catulis rugitū
dabit, surgetq; in ipsum debilitabitq; leonē par
dus, duos ex catulis deuorabit, partēq; capitis,
quā aqlę subtraxerat, euellet pardus. Hinc leo ar
te fictus apollinea nō resurget, donec leena viri
li aīo pardū predāq; pcutiet, et triumphās in ip
sum nō modice caput vnū euellet, iponetq; leo
ni. Hinc leo resumpta virtute pardū vorabit, &
nō erit vltra semen aquile. Leonis vero rugitū p
timescēt Danai, venietq; ī bizātiū, & Vrsus pro
phanabitur nec erit vltra gloria eius. Hircus tri
ceps tria amittet capita, & nō erit semen ipsius.
Porro Leo hircos tributo supponet, nec hircus
ballabit, nec gallus cōcinet, sed erit hircorū sub
sanatio & hūiliatio. Spōsamq; nō spōte prime
scent, diuidet aūt in sceptrā quattuor sese vorā.

rialocus Danaū, conteret Leo regionem Asiæ,
vt capita bestie debilitet & cōfringat. Agnū col-
locabit in sceptrū bestie, & vsq; huc sedes eius,
& modicum tempus erit. Post abhominatiōē
sequetur examē, signa precedent, erit in elemētis
quattuor extra morē coloris cursusq; mutatio.
Epiphanos erit, vt aer quādoq; croceus nūc vi-
ridis nunc sardineus appareat. Cynthius nūc
in decem nūc in quattuor nunc in duas partes
scindetur. Luna cū sole cōcurrēt, & obstupescēt
terrigenæ, cum viderint stellas sanguineas. Item
tellus sudorem emitter, p loca fontes sanguinei
emanabūt, eritq; terribilis commotionis indi-
ciū. Eritq; regnorū inuicem concussio, sedium
occupatio. Terremotus & fames, & matres ī pa-
nis cupiditate filios & filias humiliabūt in stu-
prū. Ignis ardebit feruentius mutato colore,
& p loca & p prouicias penitus extinguet. Mare
in turbine terribili vsq; ad vertices mōriū pcel-
las emitter, & nūc ī summū & nūc in ima descē-
det. Fōtes irrigui p loca desicabunt. Hīc ex ī cur-
su dracōis tibridis aqua tumescet. Edificia cōcu-
tiet, apollīeo īgēio sopiet, sed & rebus ordo mu-
tabit, nā crescēt cōtumeliæ, spōseq; cōtumacia. Fe-
mine debacchabūt in viros, plures sequētur
vnū. Viri nō erubescēt ī plateis cōcubitū mulie-
brē cōmittere. Itē sacrū vndiq; pphanabit, erit
q; doctrina sub silētio. Aues & aīalia extra morē
agēt, nā bos mutato mugitu eq dabit hīnitū.

equus ruditū emitet aselli, & aues cātu mutato
in similitudinē aīaliū rugitū dabūt, hec aut oīa
abhomiatiois sunt idicia, cui ordo nō erit. Et cū
tria signa veniēt, sciāt terrigene, qm̄ ppe est. In
Eneade mulier cētenaria geminos pariet apolli
neo subsidio. Flumē igneū emanabit ab ethna, i
colas vorabit, hīc in mōtibus niueis duo colles
corruēt, apiet terra ibidē i voraginē & vapor vi
uens vsq; ad celos ascēdet. Post hec fiet multarū
gētū bestialiter viuētū cōgregatio orbe i decē
scepra diuiso, pcedent turpissimi cōcubitus, cō
ceptus abhoiatio, caput ipsorū tūc reges pluri
mos afficiet morte, quosdā sub iugo mittet, spō
sa filebit, gallus raucescet, fietq; Agno cōtume
lia, sed celū & elemēta videbuntur in abhomina
tiōis testimoniū, vt pdigia faciat, stellas dēigret,
pfectos debilitet, apellas reuocet, vt vetera reno
uet, & renouata repellat, & clamabūt plures & i
numeri, q; delebunt ab agno, hīc abhomiatōes
& palatū eius vsq; ad celos & manū suā extēdet,
vt apprehēdat altissimū. Et cū viderūt terrigene
setorū excidiū, scādalū pfectorū, vestes hūiliatas
dare testimoniū, clamabūt & dicēt, veh veh diuīa
drisio, nōne ē hic, quē pscii nūciauerūt? & dicēt,
latera eius vbi sunt, q; agnū exaltrauerūt i leonē?
nōne ē hic filius altissimi? & apiet os abhoiatio
i cōtumeliā agni, vt nomē eius delet, & sibi pri
meuā supbiā applicabit, & dicēs verbā itoleratie
cōscribet vndiq; scelerib; & noībus blasphemie,

donec tres pedes senisq; abreuiati discurrant &
appebit veritas & iustia, oēs q; abhominatiōes
abiiciēt, & cōuertetur ad agnū, aquā p̄fitebunt
Apelle, & nō erit diuersa p̄fessio, sed vna cōcor
dia & grex vnus, idemq; ouile. Porro ī proximo
erit examē, signaq; precedēt. Sol sepissime patiet
eclipsim & imēse estuās īcolas egypti pimet. Eu
phrates desicabitur vsq; ad torrentē nouissimū.
Ethna ī duas partes patebit, vocēq; dabit Auer
nus, & tres partes habitātes trinacriam perimē
tur. Farrū horribiliter ptumescet, & loca vicina
subuertet. Hinc mare vsq; ad ima descendet. Pi
sces cōgregabuntur in vnū, rugitumq; dabunt,
celum in quattuor partes aperietur, & vocē da
bunt tonitrua, & audient terrigene minas. Exa
nimes & īeffabiles audiētur. Veniēt nuncii irre
prehēsibiles annunciātes rerum excidiū dicētes
fiat humiliatio, fiat plenitudo, cōterātur qui ex
cellerūt, & auertatur furor, & cōuertat Agnus.
Hinc p̄ loca apparebunt voragines, maior pars
animalium morietur. Aues vniuersę corruēt in
ima, exorrentq; volatum, sed & humanū genus
erit exanime, & antra subibit reiciēs pecunias, &
īestimabiliter contremescet, colles corruent, ti
tubabuntq; mōtes, & luna in nigredinē cōuer
tetur, & veniēt ī cōspectu Agni abhominatiōes
pcōrum, & vltionis appetitus, & descēdet ignis
terribilis, q; vniuersa creata vsq; ad ethera cōcre
mabit, & nō erit vltra solis lune ve iubar, nō mō

tes aut colles nec hoīum vel aīalium habitatio
erit in terris, & nō habundabit vltra iniquitas &
peccata, deueniet a celo vox tube terribilis aduo
cans vniuersos, vt veniāt in examē, fiet aut iēssa
bilis corporis & aīe reintegratio. vt vtrunq; si
mul retributionē glorie suscipiat siue penā, tūc
apparebunt vincti reges & principes, & videbūt
Agnū in throno terribili, vt retribuatur vniuersis
nec erit inopis diuitisq; distinctio, sed examina
tio meritorū, tunc scelera patefient, tunc timor,
tremor, horrorq; voraginis, que mōstrabitur in
vidictā, cōcutiet vniuersos, vt dētibus strideāt,
& oculis lachrymētur, extēdēt q; manus ad pre
ces, nec erit agnus flexibilis, sed horribilis faciēs
vindictā, in cōspectu eius ignis & tonitrua, me
rita cū peccatis, a dextris eius benedictio, male
dictio procedet a leua iudicabit autem bonos
& malos, vt illos sursum eleuet, hos aut in sorte
demonum deuoret Auernus.

Explicit Notabile Vaticiniū Erithree Sibille su
ma cum diligentia emendatum & Veneriis
impressum in Officina Iacobi de Leuco
cura & expēsis puidi viri dñi Iordani ci
uis Coloniē. anno a Partu Virgīeo
M.D.XXII.VIII.kal.Decēbris.

150 n

12

510099

Les FO. inaltant

818. *Peperomia*

8-13
b13
Klinggaye
Des Fleurs

no. 13 dtd 18

Blanchard de la Roche
Seigneur - Louis Bourdon

